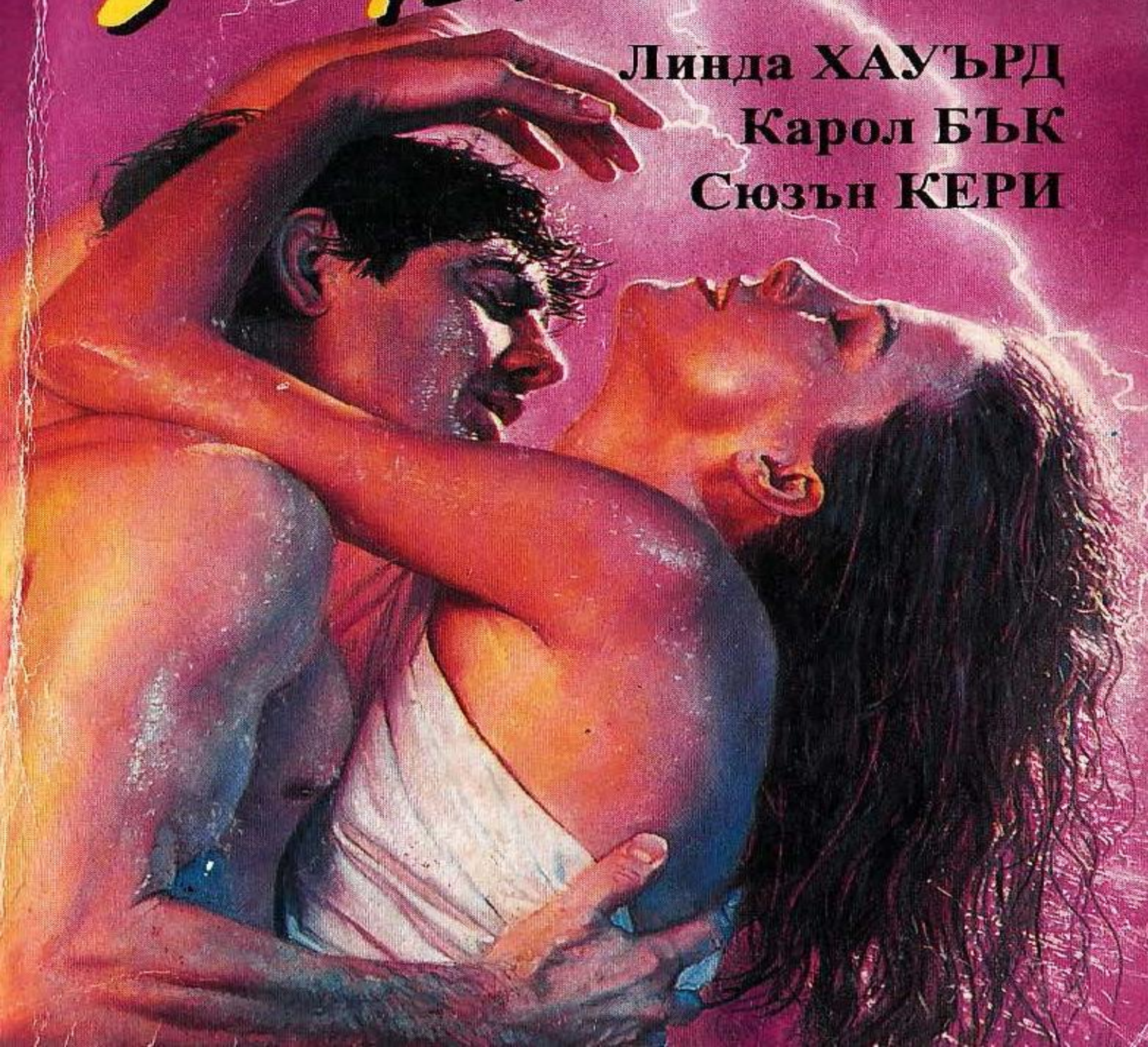

HARLEQUIN®

ТОРЕНТИО

Линда ХАУЪРД
Карол БЪК
Сюзън КЕРИ

ГОРЕЩО ЛЯТО 1994

Превод: Гинка Стоименова, Милена Ялъмова, Весела Димитрова

chitanka.info

ЛИНДА ХАУЪРД
СВРЪХНАТОВАРВАНЕ

Затъмнение! Цялата Югоизточна част беше без ток — но все още има повече от достатъчно електроенергия между Елизабет Мейджър и Том Куинлън! Заседнали заедно по време на спирането на тока в един от даласките небостъргачи, а напрежението между тях поражда искри, които биха могли да осветят и най-тъмната нощ.

ПЪРВА ГЛАВА

Двайсет и първи юли, четвъртък

Беше горещо дори за Далас.

Топлината на тротоара се просмукваше през тънката подметка на обувките, които Елизабет носеше. Това я караше да бърза, макар всяко движение да изискваше усилие в знойния задух. В огромната сграда, където работеше, строителите бяха решили, че подземният паркинг е излишен, тъй като имаше такъв от другата страна на улицата. Всеки път, когато пресичаше в дъжд или пек, Елизабет се заклеваше да потърси друго място за офиса си. Но щом влезеше вътре, забравяше. Възможността за промяна обаче я караше да се чувства по-добре.

Иначе сградата беше съвършена. Построена само преди две години, тя съчетаваше в себе си елегантност и удобство. Цветовете във фоайето — хармония от сиво, бледорозово и бяло, намираха баланса между мъжко и женско, така че да е уютно и за двата пола. Буйната зеленина, грижливо поддържана от специалисти, допринасяше към усещането за свежест и простор. Асансьорите бяха многобройни, бързи и надеждни — поне засега. Елизабет ценеше много последното качество, защото в предишната сграда асансьорното обслужване беше трудно и непостоянно. Частна фирма се грижеше за охраната. Във фоайето имаше специално бюро за пазача. Смените бяха две — от шест сутринта до десет вечерта, тъй като никой от компаниите, помещаващи се тук, не работеше през нощта. Ако някой поискаше да дойде преди шест или пък да си тръгне след десет часа, трябваше да уведоми охраната. Говореше се, че една от компютърните фирми от десетия етаж ще премине на три пълни смени и тогава щеше да има още един дежурен. Но засега сградата се заключваше точно в десет вечерта през седмицата и в шест следобед през почивните дни.

Тя отвори първите няколко врати и въздъхна с облекчение. Хладният въздух от климатичната инсталация обля зачервеното ѝ лице и заличи ситната пот, избила върху лицето ѝ, докато паркираше. Като

отвори още няколко тежки стъклени врати, почувства изцяло действието на климатичната инсталация и дори потръпна.

Един едър, чорлав мъж, по всяка вероятност мотоциклетист, се качи в асансьора току пред нея.

Внезапно разтревожена, Елизабет влезе, премести чантата на лявото си рамо и рязко се обърна да натисне бутона. В този момент видя голяма мазолеста ръка да избира същия етаж. Тя му се усмихна вяло, както правят хората в асансьорите. После решително прикова поглед върху вратата пред нея, докато бързо и безшумно се носеха към петия етаж. Поуспокои се малко, защото реши, че щом е за същия етаж, той несъмнено отива при „Куинлън Секюритис“.

Слязоха и мъжът тръгна по петите ѝ. Канцелариите на нейния офис бяха отляво. Големи прозорци откриваха луксозния интериор и тя видя секретарката си да се връща от обяд. Чики също я забеляза и се вгледа в нея. Не, тя наблюдаваше ококорена мъжа отзад. Големите ѝ тъмни очи не се откъсваха от него.

Елизабет отвори вратата на своя кабинет. Мотоциклетистът уверено влезе отсреща, в „Куинлън Секюритис“. Те нямаха прозорци към коридора, само дискретна табела върху солидната врата. Неведнъж бе имала основание да остане доволна от този факт. Хората, които отиваха там, бяха най-малкото... интересни.

— Иха! — възкликна Чики, без да отделя очи от насрещната врата. — Видя ли това?

— Да — отвърна Елизабет сухо.

— Той носеше обица! — каза тя замечтано. — Ами забеляза ли косата му?

— Да, дълга и несресана.

— Каква грива само! Чудя се, защо ли отиде в „Куинлън“? — Очите на Чики блестяха. — Може да е някой нов.

Елизабет сви рамене, макар че го допускаше. За съжаление, сигурността, която „Куинлън Секюритис“ предоставяха, беше не толкова финансова, колкото физическа, тоест — силова. Когато се преместиха тук, Чики ги проучи, без да се свени, и докладва, че „Куинлън“ предлагат всички видове сигурност — от алармени системи до телохранители. Това обаче не можеше да даде отговор на въпроса на Елизабет защо в техния офис идват такива хора. Клиентелата имаше определено груби маниери. А това не беше признак за състоятелност,

която да им позволява алармени инсталации. Ако пък такъв беше манталитетът на персонала, едва ли някой би се почувствал удобно сред телохранители, които приличат на убийци и говорят на жаргон.

Известно време миналата зима Елизабет бе излизала със собственика на фирмата, Том Куинлът. Щом станеше въпрос за бизнеса му обаче, той не обелваше дума и тя трябваше да внимава с въпросите. Всъщност всичко, свързано с Том, я караше да бъде предпазлива. Едър, прекалено агресивен и догматичен мъж, без да полага усилия, той изглеждаше изумителен както като личност, така и като физика. Когато усети, че ще обсеби живота ѝ, тя набързо прекрати връзката. Оттогава се стареше да го избягва. Никога вече не би оставила живота си без контрол, а Том Куинлът бе преминал всякакви граници.

Чики отклони вниманието си от затворената врата и погледна шефката си с очакване:

— Е?

Елизабет не успя да сдържи усмивката си и цялата засия:

— Тя одобри всичко!

— Наистина ли? — извика Чики и подскочи от радост.

— Да. Започваме следващия месец. — Беше обядвала със Сандра Ейлънд, собственичка на едно от най-старите имения в Далас, което бе решила да обнови. Днес Елизабет ѝ представи сметката за вътрешното обзавеждане. Тя притежаваше фирмата от пет години и това бе най-голямата поръчка досега. Сандра Ейлънд обичаше веселието и често организираше събирания, а за по-добра реклама Елизабет не смееше и да мечтае. Тази сделка я отвеждаше нагоре по стълбата на успеха.

Чики не криеше ентусиазма си. Тя танцуваше из стаята, а дългата ѝ черна коса се развяваше.

— Виж ни сега, Далас! — извика тя. — Днес имаме поръчка от Ейлънд, а утре — нещо друго. Ще имаме много работа, ура!

— Надявам се — рече Елизабет и влезе в кабинета си.

— Не „надявам се“ — последва я секретарката, танцувайки. — Сигурно е. Телефонът ще звъни толкова често, че ще се наложи да си взема помощница. Да, това ми харесва. Някой друг ще вдига слушалката, а аз ще тичам из града да търся персонал за поръчките, които ще ваят.

— Ако скиташ из града, няма да можеш да наблюдаваш кой минава по коридора — подхвърли Елизабет уж небрежно, като едва сдържаше усмивката си.

Чики спря да танцува и се замисли. Тя смяташе „Куинлън“ за скривалище на интересни мъже.

— В такъв случай ще ми трябват две помощнички — рече тя накрая. — Едната да отговаря на телефона, а другата да тича из града. Аз ще стоя тук, за да организирам нещата.

Елизабет се засмя. Да имаш около себе си жизнерадостен човек като Чики бе истинско удоволствие. Техните характери взаимно се допълваха — хладният, понякога саркастичен ум на Елизабет се уравновесяваше от неизменното добродушие на Чики. Елизабет беше висока и слаба, а Чики — ниска и пищна. Чики предпочиташе ярки тонове за облеклото си, така че Елизабет избираше по-меките. Клиентите не обичат да бъдат обсебвани, нито ограничавани. Незнайно как, но контрастът между двете някак успокояваше хората, които идваха при тях, като им вдъхваше увереност, че няма да бъдат принуждавани да изберат нещо, което не са харесали. Разбира се, на Елизабет невинаги ѝ беше удобно в този тип дрехи. Днес например, в тази мъчителна горещина, би се чувствала много по-добре в къси панталони и памучна фланелка, а obu чорапогащник. Не би го направила, ако нямаше климатична инсталация.

— Кога тръгваш? — Чики направи крачка към вратата и гривните ѝ издрънчаха.

— Да тръгвам ли? — Понякога бе трудно да проследи мисълта на секретарката си. — Та аз току-що дойдох!

— Никога ли не слушаш радио? Топлината навън е опасна. Министерство на здравеопазването препоръчва да не се излиза през най-горещите часове на деня, да се пие много вода и неща от този род. Много фирми работят само до обяд. Почти всички в сградата ще затворят до два часа.

Елизабет погледна папката на Ейлънд, която току-що бе оставила на бюрото си. Нямаше търпение да започне.

— Можеш да си отидеш, когато пожелаеш — рече тя. — Хрумнаха ми някои идеи, върху които искам да поработя, затова ще остана.

— Нямам никакви ангажименти и мога да ти правя компания — отвърна Чики веднага.

Елизабет се захвана с работата си и както обикновено скоро потъна в нея. Тя обичаше вътрешната архитектура, вълнуваше я предизвикателството да прави жилищата красиви и функционални, като в същото време да подходат на характера на собственика. Искаше домът на Сара Ейлънд да е съчетание между традицията на стария Югозапад — с много въздух и простор, и бляскавата изтънченост на домакинята.

Телефонът иззвъня и прекъсна работата ѝ. Погледна часовника и с изненада откри, че минава три. Секретарката ѝ вдигна слушалката, изслуша гласа внимателно, после каза:

— Ще проверя. Почакайте. — Завъртя се на стола си и надникна през отворената врата на кабинета. — Обажда се портиерът. Той замества и звъни във всички офиси, тъй като не е запознат с обичайната практика на работа. Каза, че почти всички са си отишли и иска да знае докога ще останем.

— Защо не си тръгнеш? — предложи ѝ Елизабет. — Няма смисъл да стоиш. До час и аз ще си тръгна. Искам да довърша тази скица, няма да ми отнеме много време.

— Ще остана с теб.

— Недей, наистина няма нужда. Само включи телефонния секретар. Обещавам да не се задържам дълго.

— Е, добре. — Чики предаде съобщението и затвори. После извади портмонето си от чекмеджето. — Страхувам се да изляза оттук. Може би е по-добре да почакам до залез-слънце, когато температурите ще паднат до около трийсет и два градуса.

— Дотогава има повече от пет часа. Не забравяй, че е юли.

— От друга страна, бих могла да използвам тези пет часа да подмамя онзи симпатяга, когото срещнах в коридора миналата седмица...

— Звучи по-смислено.

— И по-интересно. — На лицето ѝ грейна усмивка. — Той обаче няма да има това щастие. До утре.

— До утре. И късмет! — Чики напусна грациозно офиса, а Елизабет отново се съсредоточи върху проекта, чиито линии се появяваха изпод талантливите ѝ пръсти.

По правило тя даваше всичко от себе си, но този специално искаше да бъде съвършен. И не заради успеха в кариерата, а защото онази чудесна стара къща го заслужаваше.

По едно време усети пръстите си схванати и спря. Раменете я боляха от напрежение. Тя леко ги разкърши и отново посегна към молива, когато осъзна какво означава тази скованост. Погледна към часовника и въздъхна недоволно — беше пет и двајсет. Нямаше намерение да остава до толкова късно. Сега трябваше да се справи с натовареното движение, което възнамеряваше да избегне в тази убийствена жегата.

Изправи се и се протегна, после взе чантата си. Високата сграда в съседство спираше изгарящите слънчеви лъчи, ала въпреки това през матовите прозорци струеше обилна светлина и в кабинета не беше никак тъмно. Когато излезе, видя Том Куинлън да заключва вратата на офиса си. Помъчи се да не го поглежда, но усети, че я наблюдава и изпита нервност. Винаги ѝ бе действал така. Макар и не основна, но това стана една от причините да спре да се вижда с него.

Имаше неприятното усещане, че той я изчаква, огледа се неспокойно, ала не видя никого. Обикновено в края на работния ден имаше много хора, обаче сега бе съвсем тихо. Едва ли тя и Том бяха единствените, останали тук! Но разумът ѝ подсказваше, че другите са постъпили по-мъдро и са си тръгнали по-рано. Значи нямаше кой да я спаси от Куинлън.

Когато тя се отправи към асансьорите, той тръгна заедно с нея.

— Дори едно „здравей“ ли не заслужавам?

— Здравей — каза тя.

— Работиш до късно. Останалите отдавна си тръгнаха.

— Но не и ти.

— Да. — Той внезапно смени темата. — Хайде да вечеряме заедно. — Каза го сякаш не бе покана, а заповед.

— Не, благодаря — отвърна тя. Натисна бутона и се помоли асансьорът да побърза. Колкото по-скоро се отървеше от този мъж, толкова по-сигурна щеше да се чувства!

— Защо?

— Защото не искам.

Мек звън извести пристигането на кабината, вратите се отвориха и тя влезе. Куинлън я последва, вратите се затвориха, като я заключиха

вътре с него. Пресегна се да натисне бутона, но той хвана ръката ѝ и застана между нея и таблото.

— Просто се страхуваш.

Елизабет помисли, после сви рамене и погледна суровото му лице.

— Прав си. Страхувам се. Не искам да излизам с мъже, които ме плашат.

Тези думи никак не му харесаха.

— Страхуваш се да не те нараня ли? — не можеше да повярва той.

— Разбира се, че не. — Знаеше, че не му казва цялата истина, но това си беше нейна работа, а и той трудно можеше да разбере. Тя ловко освободи ръката си. — Всичко е много заплетено, а аз нямам време за обяснения. Страхувам се, че объркваш програмата ми за вечерта.

— Дяволите да те вземат! — избухна той. Гласът му прогърмя в затвореното пространство. — Отбягваш ме повече от шест месеца, защото не искаш да ти обърквам програмата, така ли?!

— Какво да ти кажа? Всеки има свои предпочитания. — Тя се изви, натисна бутона и асансьорът бавно се запуска надолу.

Три секунди по-късно обаче той се олюля и внезапно спря. Елизабет се блъсна в Куинлън, сякаш някой я бутна към него. Здравите му ръце я обгърнаха и той извъртя мускулестото си тяло така, че да смекчи удара. Едновременно с това светлината угасна и ги обгърна пълна тъмнина...

ВТОРА ГЛАВА

Червената аварийна лампа започна да мига почти веднага с мъждивата си тайнствена светлина. Елизабет не можеше да помръдне. Сковаваше я някаква странна смесица от тревога и задоволство. Беше се проснала върху Куинлън, склонила инстинктивно ръце около врата му. Усети топлината на тялото му дори през дрехите. Мъжественият аромат на кожата предизвика спомени за една отминала нощ...

Той я притисна плътно към себе си. На червената мигаща светлина очите му изглеждаха черни. В тях горяха решителност и желание.

За миг Елизабет се изкуши да се отпусне в прегръдката му, но точно тази решителност в очите му я разколеба. Макар и с нежелание, той я пусна и леко се олюля.

— Добре ли си? Да не си се ударила?

— Не, добре съм. А ти? — Тя приглади полата си.

Отвърна ѝ нещо неразбрано, докато отваряше капака на аварийния телефон. После натисна бутона, за да алармира асансьорната бригада. Вдигна въпросително вежди, докато изчакваше, и накрая тресна слушалката.

— Не отговарят. Сигурно са си отишли по-рано, както всички останали.

След като нямаше шайба, очевидно беше свързан само с асансьорната бригада.

— Няма въздух — забеляза Елизабет и протегна нагоре ръка. Климатичната инсталация не работеше и липсата на тихия, добре познат шум я бе разтревожила.

— Сигурно токът е спръл — каза Том и заглежда вратата.

В тясното пространство започна да става задушно. Макар да не ѝ бе приятно, младата жена реши да не изпада в паника.

— Може би скоро ще го пуснат.

— Ако не беше тази жегата, бих се съгласил с теб. Но обстоятелствата са доста необичайни и най-вероятно е станало

претоварване на електрическата мрежа. Ако е така, възстановяването може да отнеме часове. Трябва бързо да излезем оттук. Това аварийно осветление е на батерии и едва ли ще издържи дълго. Освен това температурата ще се повиши, а ние нямаме нито вода, нито достатъчно кислород. — Докато говореше, той се мъчеше да отвори вратата. Елизабет направи опит да му помогне, макар да знаеше, че ще се справи и сам. Просто не искаше да се чувства безполезна.

Бяха заседнали между етажите, на около метър от външните врати, които се виждаха от пода на асансьора. Отвориха и тях. Без да каже и дума, той се наведе и изскочи от асансьора.

— Само се плъзни. Аз ще те хвана — протегна ръце към нея Куинлън.

Отдавна не ѝ се бе случвало и за миг се обезпокои.

— Благодаря, няма нужда. Взела съм си изпита по гимнастика в колежа. — Пое дълбоко въздух и скочи грациозно, въпреки чантата и обувките на висок ток. Той повдигна едната си вежда и изръкопляска, а младата жена се поклони. Можеше да се шегува с него и това много ѝ харесваше. Всъщност у този мъж имаше доста неща, на които трудно устояваше, дотолкова, че пренебрегна склонността му да се разпорежда, поне докато не откри досието си в неговия апартамент. Това вече не можеше му да прости!

— Впечатлен съм — каза той.

— Аз също. Доста време мина, откакто завърших колежа.

— Била си в отбора по гимнастика, нали? Не си ми го споменавала досега.

— Защото не съм била в отбора. Прекалено съм висока. Но тренирах, за да поддържам добра форма, както и за развлечение.

— Доколкото си спомням, все още изглеждаш чудесно.

Елизабет бързо тръгна към стълбите, без да обръща внимание на интимното подмятане. Куинлън вървеше след нея, като огромен звяр, дебнещ плячката си. Тя бутна вратата към аварийното стълбище и спря изненадана.

— О!

Беше тъмно като в рог. Прозорци, естествено, нямаше. Все едно, че влизаше в кладенец. Завладя я някакъв първичен инстинкт да не продължи.

— Няма нищо — каза Куинлън толкова близо, че дъхът му раздвижи косата, а гърдите му докоснаха гърба ѝ. — Освен ако нямаш клаустрофобия.

— Не, но всеки момент ще получа.

— Бързо ще слезем и няма да имаш време. Намираме се на третия етаж и не след дълго ще излезем навън. Ще държа вратата, докато се хванеш за парапета.

Тъй като единствената друга възможност беше да чака да дойде токът, Елизабет сви рамене, пое дълбоко дъх, сякаш се готвеше да се гмурне, и стъпи в тъмната неизвестност, стиснала здраво парапета.

— Добре, сега изчакай да дойда при теб — каза той и пусна вратата зад себе си.

Изведнъж ѝ се стори, че се намира в гробница. Секунда по-късно той се озова до нея. Хвана едната ѝ ръка, а другата сложи зад нейната на парапета. Елизабет се почувства защитена от неговата сила в горещата задушна тъмница.

— Няма да падна — каза тя с хаплива нотка в гласа си.

— Не бъди толкова сигурна — отвърна той спокойно и не я пусна.

— Куинлън...

— Хайде да вървим.

И тя се подчини, защото това беше най-бързият начин да се освободи от хватката му. Отначало тъмнината ѝ пречеше, но после свикна и успяваше да слиза с нормално темпо. В края на стълбите той я пусна, мина напред и отвори вратата на първия етаж. Благодарна, Елизабет изтича в слънчевото фоайе. Вече дишаше свободно.

Куинлън веднага се запъти към бюрото на пазача, чието място обаче се оказа празно. Обикновено пазачът седеше на мястото си, но сега...

Той заотваря чекмеджетата — всичките бяха заключени. Изправи се и извика:

— Хей! — Плътният му глас отекна в тихото фоайе.

Когато разбра какво е станало, Елизабет простена.

— Сигурно и той си е тръгнал по-рано.

— Би трябвало да остане, докато всички си отидат.

— Този заместваше. Обади в офиса и Чики му каза, че ще изляза преди четири. Сигурно е решил, че съм си тръгнала. А ти?

— Аз ли? — Куинлът вдигна рамене и притвори очи. — Същата история.

Тя не му повярва, но се отказа да пита. Отиде до вратата и започна да я дърпа. Тя обаче не помръдна. Значи бе заключена отвън.

— Трябва да има някакъв начин да излезем.

— Няма — отвърна той с равен глас.

Тя спря и се втренчи в него.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че сградата е като запечатана. Тук са монтирани системи за сигурност, които при спиране на тока се задействат и блокират всички изходи и прозорци. Така тук не могат да проникнат крадци. Стъклата на прозорците са бронирани и издържат на удар. Дори да се обадим в службата на пазачите и те да изпратят някого, той няма да може да отключи, преди да пуснат тока. Както в банките.

— Нали си специалист по охранителните системи. Изведи ме оттук! Направи нещо!

— Абсурд.

— Едва ли. Или признаваш, че не можеш да се справиш?

Той скръсти ръце на гърдите си и се усмихна мило.

— Искам да кажа, че аз съм правил алармената инсталация на тази сграда и е невъзможно да бъде елиминирана. Не и преди да дойде токът. Дотогава не мога да проникна в системата. Никой не може.

Елизабет едва се сдържа да не избухне. Дразнеше я по-скоро неговото отношение, отколкото обстоятелствата. Изглеждаше толкова самодоволен!

— В такъв случай ще се обадим на Бърза помощ.

— Защо?

— Как така защо? Малко ли е, че сме заключени в тази сграда!

— Болен ли е някой от нас? Или ранен? Има ли опасност за живота ни? Не става въпрос за спешен случай, а за някакво неудобство. А съм сигурен, че те са затрупани с работа. Освен това няма да могат да влязат. Единственият начин да излезем, е, ако се качим на покрива и ни вземат с хеликоптер. Но това ще ни струва твърде скъпо, а и всъщност не сме в беда. В сградата има и вода, и храна. Разумът изисква да останем тук.

Тя не можеше да обори тези солидни аргументи.

— Зная — въздъхна тя. — Просто се чувствам като в капан.

— Ще бъде забавно. Можем да оберем автоматите за сандвичи...

— Те също работят с ток.

— Не съм казал, че ще използваме монети — намигна ѝ Том. —

При тези обстоятелства никой няма да възрази.

Тя обаче би възразила. Страхуваше се ужасно, а всичко това можеше да продължи с часове. Последното нещо, което искаше, бе да остане насаме с Куинлън, но изглежда нямаше друга възможност. Да можеше поне да се поотпусне в неговата компания... Тогава нямаше да има нищо против. Ала сега изпитваше безкрайно неудобство пред него. Напрежението ѝ се дължеше на няколко различни неща. Първо — на гняв от това, че си бе напъхал носа в живота ѝ. Второ — на чувство за вина, че му дължеше поне обяснение, а истината беше болезнена. Трето — на някакъв копнеж по всички приятни мигове, прекарани с него. И накрая — на желание. Да, разтърсващо желание, което месеци наред бе подхранвано единствено от спомена за онази нощ.

— Въздухът няма да ни създава проблеми — отбеляза той и огледа двуетажното фойе. — Тук ще стане по-топло, но изолацията и специалните стъкла ще ни предпазят от прекомерно загряване. Ще се чувстваме идеално.

Елизабет си наложи да помисли разумно. Нямаше как да излезе от тази ситуация. Тогава защо да не извлече максимална полза и да прекарат тук възможно най-удобно. В този случай удобно означаваше спокойно. Изглежда наистина имаха вода и храна, макар да се налагаше да я крадат. Освен това беше пълно с дивани и кресла с безброй възглавници по тях. Погледът ѝ се плъзна към стълбите. Спомни си последните думи на Куинлън, че ще стане по-горещо...

— Ако отворим вратата към стълбището, ще се получи нещо като отдушник, който ще издърпва топлината нагоре — предложи тя.

— Браво. Аз ще се кача до офиса, за да взема фенерче и малко сандвичи. Ти искаш ли нещо?

Тя разрови мислено кабинета си и откри няколко дреболии, които можеха да ѝ бъдат полезни.

— Всъщност по-добре да дойда с теб.

— Няма смисъл и двамата да изкачваме стъпалата в тая тъмница. Просто кажи какво искаш.

Винаги прави така, помисли тя раздражено, иска всичко да върши сам, без нея!

— По-разумно е да отидем двамата. Ти ще провериш дали не е останал някой от персонала, а аз ще взема някои дреболии от кабинета ми. Струва ми се, че някъде имах фенерче, но не си спомням къде точно.

— Този път обаче няма да слизаме, а ще изкачваме, и то повече стълби. — Куинлън погледна предупредително високите токове на обувките ѝ.

Елизабет ги събу и вдигна вежди в очакване. Той я погледна сериозно, отстъпи назад и направи жест да мине пред него. Премести една саксия с огромно дърво и подпря вратата на аварийното стълбище. Направи го без усилие, а саксията тежеше поне петдесет килограма. Елизабет имаше представа за тези неща, защото обичаше растенията и домът ѝ тънеше в зеленина. Запита се как би се чувствала, ако притежаваше неговата сила и самоувереност, които му помагаша да се справи с всяка ситуация. Защото всъщност той демонстрираше мълчаливо високомерието на човек, който знае силите и възможностите си.

Този път тръгнаха по-спокойно по стълбите, защото имаше достатъчно светлина от отворената врата. Нагоре обаче цареше непрогледен мрак. Както и преди, Куинлън се хвана за перилото зад нея, а със свободната си ръка я държеше за лакътя. Всеки път, когато слизаха или се качваха, той демонстрираше вниманието си по този начин, припомни си тя. В началото ѝ беше приятно, но после започна да я дразни, докато накрая направо я разтревожи. Това негово собственическо чувство я правеше по-скоро неспокойна, отколкото сигурна.

— Ако някой от нас пушеше, щяхме да имаме запалка и да си осветяваме пътя — отбеляза остроумно тя, само за да наруши тишината.

— Ако някой от нас пушеше — отвърна той сухо, — нямаше да ни стигне дъх да изкачим стълбите.

Тя се усмихна и се съсредоточи върху изкачването. Беше във възможностите ѝ да изкачи пет етажа, но все пак се изискваха усилия. Когато стигнаха, тя вече дишаше тежко, а тъмнината я изнервяше. Куинлън мина напред, отвори вратата и пропусна дневната светлина.

Всеки тръгна към своя офис. Късният следобед разливаше светлина през прозорците и й припомни, че всъщност е изминало съвсем малко време, откакто асансьорът заседна. Погледна часовника си и не можа да повярва — само половин час!

Претърси чекмеджетата, докато намери фенерчето. Като се молеше батериите да не са изтощени, го включи и остави върху бюрото. Двете с Чики не си купуваха кафе от автоматите, а си го правеха сами, тъй като то ставаше по-хубаво. Затова реши да вземе двете чаши и ги сложи при фенерчето. С тях щяха да пият по-лесно. Освен това секретарката й едва ли щеше да възрази Куинлън да използва чашата й. Напротив.

Знаеше още, че Чики обича сладкишите и затършува из шкафовете. Когато намери кутия с шест шоколада, в която липсваше само един, тя се усмихна доволно. Откри още неначенато пликче със смокини, дъвка, медена кифличка и голяма кифла с боровинки. Вярно, храната не беше прясна, но поне нямаше да останат гладни. Накрая взе две меки възглавници от столовете в кабинета си, защото бяха много по-удобни, отколкото тези във фойето.

Вратата се отвори и Куинлън застана на прага. Беше свалил сакото си и носеше малка кожена чанта. Погледна провизиите и се засмя.

— Да не си скаут случайно?

— Не е моя заслугата. Чики е любителката на сладкиши.

— Напомни ми да я поздравя, щом се видим.

— Тя би предпочела да я запознаеш с онзи мотоциклетист, който дойде днес следобед.

— Обича авантюрите, а?

— Чики винаги е била авантюристка. Той ваш клиент ли е?

— Не.

Разбра, че няма да й каже нищо повече. Както винаги, Куинлън държеше езика си зад зъбите, щом станеше дума за бизнеса, клиентите или персонала му. Когато излизаха, говореха предимно за нея, като той се интересуваше от всяка подробност. В същото време внимателно отклоняваше неуверените й опити да научи нещо повече за него. Скоро този определен интерес и отказът му да говори за себе си я накара да се чувства страшно неудобно. Елизабет разбираше, че понякога човек няма желание да говори; имаше периоди, в които на нея също не й бе

до приказки, но неговата тайнственост беше толкова крайна, че тя не знаеше дори дали Том има семейство. А в същото време той усилено се интересуваше от нейния живот.

На стола имаше копринен индийски шал. Елизабет го разстла и започна да нарежда нещата върху него.

— Дали хората купуват шалове само защото стоят добре, праметнати върху стола? — попита Куинлът и хвана небрежно меката тъкан.

— Разбира се. И защо не?

— Не е ли глупаво?

— Зависи. А не е ли глупаво да се харчат пари за украсяване на колите само защото така изглеждали по-добре?

— Колите са нещо полезно.

— Също и столовете — рече тя сухо. Събра четирите краища на шала и ги завърза. — Готов ли си?

— Докато сме все още тук, трябва да си вземем сандвичи. Не можем да разчитаме само на намереното.

Елизабет го погледна подозрително:

— Защо ни е толкова храна? Смяташ ли, че ще стоим тук дълго?

— Може би не, но е по-добре да имаме повече, отколкото недостатъчно. Винаги можем да върнем неизяденото.

— Логично — призна тя.

Том се обърна да ѝ отвори вратата и тя зяпна втрещена черния пистолет, затъкнат в колана му.

— Мили боже, какво ще правиш с това?

ТРЕТА ГЛАВА

— Каквото се наложи — отвърна Куинлън меко, повдигнал вежди.

— Благодаря, че ме успокои! Очакваш ли някакви неприятности? Струва ми се каза, че сградата е като запечатана.

— Действително е така и не очаквам неприятности. Но това не означава, че трябва да бъда неподготвен, ако съм се излъгал. Не се тревожи. Винаги ходя въоръжен по един или друг начин. Просто сега обръщаш внимание на това.

— Обикновено не носиш пистолет — взираше се в него тя.

— Напротив, нося. Нямаше да го видиш, ако не си бях свалил самото.

— Не носеше онази нощ, когато...

— ... се любихме — довърши той вместо нея. Наблюдаваше я внимателно. — Не, онази нощ не носех. Знаех, че ще се любим и не исках да те плаша. Затова, преди да те взема, заключих пистолета в жабката на колата. Но имах нож в ботуша, както и сега.

— Знаел си, че ще се любим?!

— Едва ли искаш да говорим за това точно сега. — Изглежда я със сериозно изражение. — Нека прекратим този разговор и да слезем долу, преди да е станало тъмно, за да запазим батериите на фенерчетата.

Още едно разумно предложение, като изключим факта, че към девет щеше да мръкне, а дотогава имаше много време. Тя се облегна на бюрото и скръсти ръце.

— Защо да не искам да говоря сега за това?

— Само предполагам. Повече от половин година ме избягваш, затова не допускам, че изведнъж си решила да водим задълбочен разговор. Ако греша, тогава да започваме. — В очите му припламна опасно пламъче. — Прекалено груб ли бях? Пет пъти много ли са за теб? Не мисля така, защото ти буквално изцеди всичките ми сили — каза той безцеремонно. — Да не говорим как сключваше крака около

мен и не можех да мръдна. Освен това нито хъркам, нито бълнувам, така че не разбирам какво те накара да избягаш.

Говореше тихо, безмилостно. Беше се приближил и се извисяваше застрашително над нея. Никога не го бе виждала да губи самообладание, но яростта в очите му ѝ подсказа, че е на прага да избухне. Това малко я стресна. Не че се страхуваше, или поне не в този смисъл. Просто не допускаше, че бягството ѝ е имало толкова голямо значение за него.

После, решена да не позволи разговорът да бъде насочен единствено към нея, както много пъти досега, попита:

— Какво искаш да кажеш със: „Знаех, че ще се любим“?

— Тъкмо това, което казах.

— Как е възможно да си бил сигурен? Самата аз не го бях предвидила.

— Знаех, както знаех и че няма да ме отхвърлиш.

— Не знаеш ли твърде много? — сопна се тя.

— Да, така е. Само дето не успях да разбера защо избяга след това. Така че по-добре ми кажи. После можем да разрешим проблема и да продължим откъдето сме спрели.

Елизабет го гледаше сърдито, без да помръдне. Той прокара ръка през тъмната си, подстригана по войнишки коса. Това бе един от малкото жестове на раздразнение, които бе запомнила.

— Добре — измърмори Куинлън. — Ясно е, че криеш нещо от мен. Вероятно, защото не вярваш в станалото между нас. Мислех, че след като сме се любили, ти ми принадлежиш, ще ми се довериш и ще спреш да се колебаеш.

— Аз да ти принадлежа?! Добре ли чух? Да не би да имаш някакъв документ за покупко-продажба, за който не знам?!

— Да, принадлежиш ми! — извика той. — Искях да се оженим, да имаме деца, но ти продължи да ме отбягваш. А аз не знаех защо. И все още не знам.

— Брак и деца ли? — Беше толкова изненадана, че едва изричаше думите. — Предполагам, не ти е хрумнало да ме уведомиш за плановете си, нали? О, не си прави труда да ми отговаряш! Ти си решил и това е достатъчно, няма значение какво съм изпитвала аз!

— Зная какво изпитваше! Ти беше влюбена в мен. И все още ме обичаш. Затова няма смисъл да бягаш.

— Може би за теб бягството ми няма смисъл, но аз съм на друго мнение. — Елизабет извърна поглед, страните ѝ пламтяха. Не знаеше, че чувствата ѝ са така очевидни, макар отрано да бе разбрала, че го обича. Колкото по-притеснена ставаше, толкова повече се мъчеше да скрие дълбочината на преживяванията си.

— Тогава защо не ми разкри тайната си? Уморен съм от това. Каквото и да съм направил, се извинявам. Загубихме достатъчно много време.

Дързостта му я изненада. Общо взето, Куинлън беше скромнен човек, но това бе скромност на някой, който нямаше какво да доказва нито на себе си, нито на друг. Очевидно искаше да сложи край на неудобното положение.

— Слушай, Куинлън, твоите планове не ме интересуват! Просто ме изхвърли от тях! Не желая...

— Не мога — прекъсна я той.

— Защо?

— Заради това.

Тя видя пламъчето в очите му и моментално се отдръпна от бюрото с намерението да избяга. Направи го бързо, ала той се оказа побърз. Сграбчи я за китките, изви ръцете ѝ назад и здраво я притисна в прегръдката си. Беше го виждала съблечен и знаеше, че дрехите само прикриват добре развитите мускули, така както знаеше, че няма никакъв шанс да избяга, освен ако той самият не реши да я пусне. Отказа се от борбата, задоволявайки се само с гневния поглед.

— Имаш котешки очи — измърмори той. — Още първия път, когато те видях, усетих, че не си дама. Очите ти те издадоха. И, слава богу, оказах се прав. В нощта, която прекарахме заедно, разбрах, че пет пари не даваш за онова, което е прието за една дама. Ти си дива и необузdana и тогава едва не счупихме леглото. Би трябвало да си разбрала, по дяволите, че няма да те изпусна току-така!

Беше възбуден. Усети напрегнатото му тяло, когато се опитваше да я изкуши да разтвори бедрата си и да се притисне към тях. Наистина я изкушаваше! Желаше го и никога не се бе опитвала да отрича това, ала не можеше да му се довери.

— Няма ефект — изрече тя дрезгаво.

— Напротив. — Говореше с мек, равен глас. Топлият му дъх опари устните ѝ и я накара да ги разтвори миг, преди да я целуне.

Елизабет не възнамеряваше да му позволява това, но не можеше и да се противопостави. Още от самото начало целувките му я омайваха. Този мъж демонстрираше своята самоувереност дори в такъв момент. Не се колебаеше, нито пък бе непохватен. Просто пое устните ѝ, сякаш му принадлежаха, езикът се плъзна между тях и тя потръпна от удоволствие.

Притисната към него, усещаше нарастващата му възбуда. Никога досега не я бе насилвал, макар още от първата им среща да личеше колко силно го привлича тя. Той ту се отдаваше на страстта си, ту ставаше хладен и точно това я бе заинтригувало и накарало да се влюби в него още в началото. Не се чувстваше застрашена по никакъв начин. Всъщност, като погледнеше назад, Куинлът дори се стараеше да не я тревожи. Не беше проявявал и агресивност в сексуално отношение. Нямаше случай да е отишла на среща с усещането, че ѝ предстои турнир по борба. Онази нощ, когато се любиха, тя сякаш не разбра колко настойчиви и искрени са целувките му, докато не се озова в леглото, съблечена и изгаряща от желание. Чак след това си даде сметка колко сериозен е бил Том...

Споменът я уплаши и тя откъсна устни от неговите. Ако не го спреше сега, той щеше да я обладае! Измамна беше тази гореща чувственост, която я възбуждаше по-бързо, отколкото очакваше. Точно като през онази нощ. Едва я беше целунал и вече копнееше по него! До този момент не знаеше, че съществува такова удоволствие и плам.

— Какво има? Не ти ли харесва? Или ти харесва твърде много?

Напрежението ѝ се засили и тя започна да се съпротивлява. За нейна изненада той веднага разхлаби прегръдката си.

— Какво има, скъпа? Кажи ми. — Гласът му беше загрижен и мил. — Не мога да оправя нещата, ако не зная какво те тревожи.

Тя сложи ръце на гърдите му, за да го отблъсне, но вместо това усети твърдата топла плът под тъничката памучна материя и я прониза болезнена слабост. Усещаше дори силните удари на сърцето му.

— Куинлът...

— Кажи — приласка я той и отново я целуна. Тя с мъка се отмести встрани от него. Тялото ѝ гореше от възбуда. Ако не му кажеше, той щеше да продължи да я съблазнява, а Елизабет не знаеше докога ще издържи!

— Добре. — Дължеше му обяснение, макар че нямаше намерение да продължи да излиза с него. Трябваше да му каже по-рано, ала тогава я занимаваше единствено мисълта да е по-далеч от него. — Само че... по-късно. Не сега. Да вземем онова, което ни трябва, и да се настаним долу.

— Къде ли съм чувал това? — светнаха весело очите му.

— Недей да злорадстваш, не е учтиво.

— Сигурно не е, но е адски приятно.

Беше напрегната, а Куинлън не можеше да разбере защо. Не смяташе, че това е характерно за нея. Чудеше се каква е причината, както вече шест месеца се чудеше защо бе започнала така внезапно да го отбягва след онази нощ. Тя не се страхуваше от него и това много му харесваше. Впечатляваше се предимно от интелигентни жени, но те пък се плашеха от него.

Не можеше да промени страховитото си излъчване, защото не бе в състояние да промени навиците, нито инстинктите, които го правеха такъв. А и не искаше. Те бяха част от него, бяха негова същност. Беше имал и по-повърхностни отношения с представителки на нежния пол, само за физическо удоволствие, но дълбоко в себе си очакваше нещо по-различно. Понякога смяташе, че малко хора наистина забелязват какво става около тях и живеят като коне с капаци на очите. А напоследък Том не се чувстваше добре и жадуваше за нещо нормално, поне според стандарта на обикновения човек. Искаше да има семейство, деца, с една дума — спокоен и сигурен живот. В момента, в който срещна Елизабет, разбра, че е търсил точно нея.

Не го привличаше само външният ѝ вид, макар Господ да му бе свидетел, че го заливаха горещи вълни, дори само да я зърнеше. Беше висока малко над средното, слаба като клечка, с лъскава черна коса, която обикновено носеше прибрана на кок. Отначало даже не подозираше, че тя е толкова чувствена. Ала онова, което го грабна, бяха очите ѝ — очите на котка, както бе казал. И не толкова зеленият цвят, колкото изражението им ги правеше да изглеждат така. Нейната природа се отразяваше в тях. Беше му хвърлила предупредителен поглед, примесен с хладно презрение, сякаш искаше да каже, че не се плаши от него. Досущ като котка...

Завладяха го вълнение и страст. Колкото повече научаваше за нея, толкова повече искаше да я има. Тя беше извънредно

интелигентна, остроумна, понякога — саркастична. Притежаваше силно развито чувство за хумор и от време на време се случваше да го свари неподготвен, ала за него словесните им двубои бяха истинско удоволствие. Елизабет излъчваше някаква вътрешна сила, която неудържимо го привличаше, както магнитът — желязото.

Силата на това влечение го изненада. Искаше да знае всичко за нея, дори спомените ѝ от детството — време, в което той не можеше да проникне. Искаше да има деца от нея и бе омаян от мисълта за дъщеря с нейния образ — мъничко ангелче с остър език, силна воля и трапчинки на бузките.

Отначало Елизабет говореше открито, без капчица надменност, което показваше, че няма какво да крие. Но след това сякаш започна да премълчава нещо. Не можеше да го назове, по-скоро бе някакво отдалечаване, сякаш тя издигна защитна стена около себе си и нямаше намерение да го пусне вътре.

Нито опитът му, нито неговата природа можеха да позволят да остави нещата така. Това нейно оттегляне беше безсмислено, защото той усещаше, че и тя изпитва същото влечение към него. Елизабет го искаше. Обичаше го. Ако наистина криеше нещо, Том щеше да настоява да го узнае. И без това той притежаваше всичко необходимо — умение, източници, за да разбере абсолютно всичко. Неговите проучвания извадиха на бял свят факта, че е била омъжена. Бракът ѝ изглежда е бил доста кратък — нещо, което се случва с много студенти, защото скоро разбират, че не са подготвени за брачния живот.

На тяхната възраст той също имаше своя опит в това отношение, така че знаеше как става. Но колкото повече мислеше за това, толкова повече му правеше впечатление, че тя не говори за времето, когато е била омъжена, дори не бе споменала този факт.

Беше достатъчно вещ, за да разбере значението на премълчаното от нея и да започне да я подпитва за тези две години. В същото време, като усети, че му се изплъзва, опита да заздравя отношенията им и да я вкара в леглото, като разчиташе на спойката от физическия контакт, за да премахне бариерите и да я задържи до себе си, докато свикне да му се доверява напълно, но не се получи...

На следващата сутрин тя бе избягала, докато той се къпеше, и чак сега за първи път оттогава двамата оставаха насаме.

Бе загубил повече от половин година. Почти седем дяволски дълги месеца — безкрайни нощи, изпълнени с чувство на безнадеждност!

Но сега Елизабет бе тук сам-самичка и преди да напуснат тази сграда, той възнамеряваше да разбере какво става и да я убеди, че му принадлежи. Всецяло и завинаги.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Да отидем да вземем сандвичи от онези автомати — смотолеви Елизабет, грабна вързопчето със сладкиши и тръгна към вратата. Около половин минута, която ѝ се стори безкрайно дълга, Куинлън стоя загледан в нея. Очите му проблясваха хищнически и тя се почувства като животно, попаднало в клопка.

После той бавно излезе с нея.

— Накъде? Не си падам по този вид храна, затова не знам къде са автоматите — попита тя, след като заключи офиса и се огледа.

— В другия край на коридора е автоматът за безалкохолни напитки, а за сандвичи е в офиса на застрахователната компания. Имат стая за почивка, която ние също използваме. — Той се упъти натам. Елизабет го последва.

— Как ще влезем? Да не искаш да стреляш в ключалката?

— Ако трябва... — пошегува се той. — Но, струва ми се, няма да се наложи.

— Дано да е така!

Беше чувала, че застрахователните компании губят чувството си за хумор, когато стане въпрос за такива неща. Представи си колко неприятно би било да получи сметка за нанесени щети.

Когато стигнаха, Куинлън коленичи пред вратата. Отвори чантата си и извади малко портмоне, подобно на тези, в които тя държеше четчиците си за гримиране. Вътре имаше метални инструменти със странна форма. Той взе два от тях и пъхна единия — дълъг, тъничък и изкривен — в ключалката. След това мушна и другия до него и ги раздвижи бавно и внимателно.

Елизабет предпазливо приближи, за да види по-добре:

— Ще научиш ли и мен? — попита тя, без да откъсва очи от ръцете му.

— Защо? Да не би току-що да откри у себе си заложби на крадец? — Ъгълчетата на устните му трепнаха.

— А ти имаш ли? — не му остана дължна младата жена. — Просто подобно умение ми се струва полезно. Човек не знае кога и къде може да остане заключен.

— И ще носиш всичко това в чантата си?

— Защо не? Нали и ти носиш такъв несесер?

— Това не е несесер. А, най-после! — въздъхна той, защото в този миг вратата се отключи. Събра нещата си и постави всичко на място. После спокойно отвори.

— Обясни ми разликата между моя несесер и твоя — каза тя, след като влязоха в тихия офис.

— Не се нарича така. Разликата е в тяхното съдържание.

— Разбирам. Ако преместя съдържанието, тогава ще стане ли несесер?

— Предавам се — меко рече той. — Нека да е несесер. Само че мъжете го наричат калъф за инструменти.

— Хм... Все едно на розата да ѝ дадем друго название — измърмори победоносно тя.

— Ето това е едно от нещата, които харесвам най-много у теб — засмя се той. — Успяваш по изтънчен начин да печелиш битките. И никога не се колебаеш да злорадстваш.

— Просто някои си го търсят. — Тя се огледа и като не забележа нищо, освен празни бюра с компютри върху тях, попита: — Къде е помещението за почивка?

— Оттук, моля.

Стаята имаше два прозореца и не беше тъмно. Имаше различни автомати — за сандвичи, кафе, сокове, които бяха до едната стена, а срещу тях бе поставен хладилник. На един рафт имаше микровълнова фурна. Едно канапе и сгъваеми столове около няколко маси довършваха обзавеждането.

— Докато се занимавам с машините, ти провери дали в хладилника още има лед. Засега не ни трябва, но е хубаво да знаем за всеки случай. Направи го колкото можеш по-бързо, за да не излезе студеният въздух.

— Зная как се борава с хладилници и какво се прави, когато спре токът — подчерта тя. Отвори внимателно вратата на камерата и около нея се образува пара. Имаше шест форми за лед, всичките пълни. После бързо я затвори. — Да, има.

— Хубаво. — Той вземаше бисквити от машината за закуски.

Елизабет дръпна вратата на хладилника и остана разочарована. Вътре се мъдреше един книжен плик с няколко мазни петна по него. Не пожела дори да надникне. Намери една ябълка и я взе. Рафтчетата на вратата бяха пълни с различни подправки, но тя не прояви интерес.

— Има само една ябълка — докладва тя. Куинлът прибра плячката в кожената чанта и обобщи:

— Чудесно. Имаме кекс, бисквити и бонбони, плюс онова, което намери ти. Според мен ще излезем оттук най-рано утре сутринта, така че това трябва да ни стигне. Искаш ли безалкохолно или сок? Долу има вода, така че не е нужно да разбиваме и този автомат. Въпрос на предпочитание е, все пак.

— Водата напълно ме устройва — кимна тя.

— Значи това е всичко. Да отиваме да се настаним долу — каза той и затвори ципа на чантата.

— Ще оставим ли бележка?

— Няма нужда. Аз ще се погрижа за всичко, когато дойде токът и нещата се нормализират.

Слизането надолу беше значително по-лесно с едно от фенерчетата. Скоро отново се озоваха във фоайето. Установиха, че е значително по-хладно, отколкото горе. Елизабет погледна през тъмните стъкла на двойния вход — улицата беше странно пуста. Само от време на време профучаваше някой автомобил. Патрулна кола мина бавно.

— Изглежда странно — промърмори тя. — Сякаш всички са евакуирани.

— Ако токът не дойде, когато слънцето залезе и захладнее, ще стане по-оживено. Между другото, опитах да звънна от моя кабинет. Искях просто да разбера какво става и да кажа все пак на някого, че сме тук, но не успях да се свържа. Ако в целия град няма ток, както предполагам, обажданията са задръстили мрежата. Намерих обаче един транзистор и ще можем да чуем новините.

— Включи го — предложи тя и се отпусна на канапето. — Нека разберем какво става.

Той го извади и затърси станция. Внезапно чуа глас, невероятно чист за този миниатюрен апарат: „... в няколко щата беше повикана Националната гвардия, за да спре грабежите...“.

— По дяволите! — измърмори Куинлън. — Никак не звучи добре.

— Информацията е непълна — продължи говорителят, — но от многото съобщения, които непрекъснато пристигат, се разбира, че на Югоизток, в по-голямата част от Тексас явно няма електричество.

— Не съм експерт — намеси се друг глас, — ала южните покрайнини на страната от две седмици страдат от голямата горещина и мога да си представя как нуждите от електричество са претоварили системата. Имаме ли изявление на губернатора?

— Все още не. Вероятно защото телефонните линии са блокирани. Моля ви, уважаеми слушатели, използвайте телефона само при спешен случай. Хората не могат да се свържат с Бърза помощ, ако вие звъните на приятелите си, за да им съобщите, че нямате ток. Повярвайте ми, те знаят това.

— Не забравяйте предупрежденията на Министерството на здравеопазването — изрецитира първият говорител. — Без електричество не могат да работят климатичните инсталации и вентилаторите. Ако е възможно, стойте в къщите си. Отваряйте прозорците, за да се проветрява, и пийте много течности. Не се движете повече, отколкото е необходимо. Пестете енергията си. Ще предаваме цяла нощ, като използваме генератори. Ако нещо се случи, вие първи ще научите на честота...

— Е, вече е ясно какво става — рече Куинлън и изключи радиото. — Трябва да съхраним батериите колкото се може повече.

— Какво? Искаш да кажеш, че нямаш резервни? — погледна го тя с насмешка.

— Радиото не е мое — оправда се той.

Прииска ѝ се да си бе тръгнала навреме и да не е тук сега. Но едва ли щеше да се чувства по-сигурна в апартамента си. Определено тук беше по-надеждно.

Проблемът се оказа сложен. Не ставаше въпрос за нещо, което можеше да се поправи за няколко часа. Възможно бе да останат заключени до сутринта.

— Дали и тук няма да стане опасно горещо? — обърна се тя към Куинлън.

— Не съм абсолютно сигурен, но реално — не. Ще ни бъде добре. Имаме вода, а това е най-важното. Всъщност на нас май ни е

по-добре, отколкото на останалите в града. Като изключим, разбира се, онези с генераторите. Стане ли ни прекалено горещо, просто ще си свалим част от дрехите.

Сърцето ѝ подскочи и изведнъж ѝ стана топло. Стомахът ѝ се сви при мисълта да лежи гола до него в тъмнината. Умът се тревожеше, ала тялото си спомни страхотното удоволствие от неговите ласки. Елизабет се обърна към прозорците, за да не забележи Том изражението ѝ. Докато гледаше навън, се сети за нещо друго:

— Когато се стъмни и включим фенерчето, няма ли да ни виждат отвън? Стъклата запазват ли качествата си през нощта?

— Ако някой гледа отблизо, предполагам, ще види светлината — отвърна той замислено. — Но нищо повече.

Достатъчна ѝ беше само вероятността някой да ги види. Елизабет се канеше да подреди нещата близо до входа, но се отказа. Във фойето имаше няколко удобни кътчета за сядане и тя избра това в центъра. Беше някак уединено, защото имаше високи до кръста сандъчета с цветя, които създаваха усещане за ниша. Освен това оттук тоалетните бяха по-близо.

Тя подреди провизиите на една ниска масичка, а Куинлън размести столовете, за да направи повече място. После събра възглавниците и ги подреди като легло, когато им се доспи. Елизабет им хвърли кос поглед. Когато Куинлън се намираше толкова близо, не можеше и да помисли за сън!

Погледна го и се сепна, защото видя, че той я наблюдава. Не отмести поглед от нея, докато сваляше вратовръзката, после разкопча копчетата на ризата си и нави ръкавите. Все обикновени неща, ала видът на широките му гърди и стегнатия корем събуди у нея необикновено усещане.

— Защо не свалиш този чорапогащник? — предложи ѝ той с кадифен глас. — Сигурно ти е ужасно горещо с него.

Така беше. Тя се поколеба, а после реши, че едва ли тъничкият копринен чорапогащник би я защитил от него. Само тя можеше да направи това. Куинлън не беше насилник и ако тя кажеше „не“, той едва ли ще я насилва. Не се страхуваше от него — просто не беше сигурна в себе си, че ще го отблъсне... Ето една от причините да го отбягва в продължение на шест месеца. Така че свалянето на чорапогащника беше само въпрос на удобство.

Взе фенерчето и отиде в тоалетната. Малката стая беше задушна, затова тя бързо се събу и веднага усети промяната. После сложи ръце под студената вода и охлади лицето си. Вече се чувстваше значително по-добре.

Няколко дълбоки вдишвания и бе готова да държи Том Куинлът на разстояние за още доста време. Върна се във фойето, взела в една ръка фенерчето, а в другата — чорапогащника.

Той я чакаше, изтегнат небрежно на един от столовете. Сините му очи я приковаха на място.

— А сега — рече той — да си поговорим.

ПЕТА ГЛАВА

Сърцето ѝ заби лудо в гърдите. Струваше ѝ неимоверни усилия да отиде и седне на стола, ала го направи. Дори кръстоса крака и се облегна небрежно назад, досущ като него.

— Добре — отвърна спокойно тя.

Куинлън отново я изгледа изпитателно, сякаш мислеше как да постъпи с нея. В първия момент Елизабет изпита яд, но си наложи да го потисне. Не бе забравила колко упорит можеше да бъде Том. Тя трябваше да сложи ред в мислите си и да не допусне гнева да я провали.

Той мълчеше и продължаваше да я наблюдава. Ясно какво искаше от нея — просто чакаше отговор.

Въпреки усилията да сдържа яда си, младата жена започна решително:

— Намерих досието си в дома ти. Проучвал си ме.

— О! Това ли било? Разбира се, че те проучвах.

— Няма място за „разбира се“! Нахлуваш в личния ми живот...

— Така като и ти в моя — прекъсна я Том. — Досието не беше оставено на видно място.

— Да, така е. Надникнах в бюрото ти — призна тя, без да се колебае.

— Защо?

— Бях притеснена. Търсех някои отговори.

— И защо не ме попита?

— Питам те. И то неведнъж. Но ти си цар на измъкването. Макар да сме спали в едно легло, аз не знам повече за теб, отколкото когато те срещнах.

— Каква е причината да се чувстваш притеснена? — избегна той прекия отговор с нов въпрос. — Никога не съм те заплашвал, нито пък съм те насилвал. За мен знаеш, че притежавам и ръководя своята компания, че съм платежоспособен и не съм мошеник.

— Ти току-що го направи отново — натърти тя. — Умееш добре да се изплъзваш. Не ми трябваше дълго време, за да го разбера. Забелязах, че ти просто отговаряш на въпросите ми с отклоняващ въпрос.

Куинлън я изглежда мълчаливо от глава до пети и каза:

— Не обичам да говоря за себе си.

— И аз също. Исках обаче да разбера нещо за теб и не успях. Но не съм те проучвала.

— Не бих възразил.

„Едва ли щеше да успееш, скъпа“, добави той наум. Трудно можеше да се открие нещо за по-съществените моменти от живота му след гимназията.

— Браво. Само че аз възразявам.

— И това ли е всичко? Зарязваш ме само защото си сърдита, че съм те проучвал? Ами защо не ми се развика, например? Или не хвърли нещо по мен? За бога, Елизабет, не мислиш ли, че си отишла малко далеч? — Тонът му беше сърдит и в същото време — скептичен. Очевидно смяташе реакцията ѝ за неадекватна.

Тя се вцепени от начина, по който я караше да се чувства виновна, че е на погрешен път, без значение какво точно се е случило. Опита се да спре нахлуващите спомени. Нямах да позволя никому повече да я принуди да се чувства така! Беше се възстановила след развода и вече знаеше цената си. Все пак си даваше сметка, че макар да не беше действала по най-добрия начин, но резултат имаше.

— Не, не смятам, че съм отишла далеч. Бях обезпокоена. Откритието, че ме проучваш, само преля чашата, но това не беше единствената причина да те напусна.

— Защото не съм отговорил на някои твои въпроси ли?

— Наред с другите неща.

— Като например?

— Като например навикът ти да се налагаш. Пренебрегваш моите предложения или възражения, все едно, че не съм казала нищо.

— Възражения за какво? — Гласът му бе рязък, а сините очи — присвити. Отново беше ядосан.

— За всяка дреболия. Не ги водя на отчет...

— Страхотно ме изненадваш — измърмори той.

— Но ти постоянно се налагаше. Ако поисках да отида на пазар, ти настояваше да те изчакам; ако възнамерявах да облека пуловер, ти държеше да сложа палто. По дяволите, Куинлън, та ти се опитваше да ме накараш да сменя дори банката си!

— Банката, с която работиш, е твърде далеч, а аз ти предложих по-удобна.

— За кого? Ако аз съм доволна от банката си, значи не ми е неудобна, нали така?

— Тогава не я сменяй. И какъв е проблемът?

— Проблемът е — започна тя бавно, като подбираше думите си, — че ти искаш да решаваш и да вършиш всичко сам. Не търсиш партньорство, а си диктатор.

За миг той остана спокоен, с протегнати напред крака, а в следващия — се озова пред нея. Наведе се и сложи ръцете си върху страничните облегалки на стола, затваряйки я в капан. Елизабет премигна срещу едва сдържаната ярост, изписана на лицето му, но не се сви. Напротив, вдигна брадичка, за да го погледне в очите.

— Не вярвам! — почти изкрещя той. — Зарязала си ме, защото съм искал да си смениш банката! Глупости! — Отдалечи се на няколко крачки, като нервно пригладдаше косата си.

— Не! — извика в отговор тя. — Зарязах те, защото не исках да ми се налагаш! — Не можеше да седи спокойно на стола и също стана. Изведнъж Куинлън се завъртя и със светкавична бързина хвана ръцете ѝ и я притегли към себе си толкова близо, че усети мъжкия аромат на тялото му. Тя жадно го поглъщаше.

— Защо не ми каза, че си била омъжена?

Въпросът не беше неочакван, но въпреки това я стресна. Естествено, той знаеше, след като притежаваше нейното досие.

— Нямам намерение да говорим за това — сопна се тя. — Но то не е държавна тайна. Ако отношенията ни имаха някакво развитие, щях да ти кажа. Или очакваше да ти изпея целия си живот в мига, в който те срещнах?

Куинлън внимателно наблюдаваше лицето ѝ. Забеляза предателското трепване, въпреки че бе отговорила веднага. И се усъмни.

— Колко време щеше да ти е нужно да излизаме заедно, за да ми кажеш? Никой от двамата ни нямаше друга връзка. И макар да не се

бяхме любили до онази нощ, свързваха ни доста пламенни чувства.

— И тогава се съмнявах в теб...

— Да, но това не ти попречи да ме желаеш. Както ме желаеш и сега... — Той се наведе и я целуна. Елизабет понечи да се отдръпне, но се почувства безсилна. — Стой спокойно, мила.

Тя отдръпна рязко глава, но беше принудена да се приближи отново. Вместо да я целуне обаче, той задържа устните си на сантиметър от нейните.

— Защо не ми каза? — прошепна той, а топлият му дъх галеше лицето ѝ.

Едва ли щеше да я пусне, без да е получил задоволителен отговор. Предишният страх се надигна у нея и тя започна да се съпротивлява. Ала бързо беше укротена от силната му и топла прегръдка. Не можеше да му избяга.

— Какво стана? — попита той, като не спираше да я целува. — Защо трепна, когато те попитах? Разкажи ми. Трябва да знам. Изостави ли те?

— Не — тя нямаше намерение да му отговаря, но притисната в стоманената му прегръдка, приласкана от примамливата ѝ топлина, думата се изплъзна от устата ѝ. — Не! Не ме е изоставил. — Щеше да го преживее по-лесно, ако я беше мамил. — Куинлън, спри! Пусни ме.

— Защо ме наричаш Куинлън? Преди ми казваше Том.

Наричаше го с фамилията му, за да го държи на разстояние. Малкото име Том свързваше с онази нощ, когато се бе вкопчила в раменете му, а тялото ѝ трескаво отвърщаше на мощните тласъци и тя повтаряше името му в екстаз отново и отново... Том се казваше нейният любовник, а Куинлън — мъжът, от когото бе избягала.

И ето сега пак имаше работа с Куинлън — онзи, който никога не се отказваше. Беше безпомощна в неговата хватка, защото той не спираше да я целува. Елизабет престана да се съпротивлява и разтвори устни. Той веднага ги пое и двамата потръпнаха от истинско удоволствие.

После Куинлън замачка гърдите ѝ с ръка. Стонът ѝ се загуби в неговите устни. Притежаваше способността да я съблазнява без никакво усилие, както бе станало и първия път. Въпреки че Елизабет съзнаваше това, нямаше воля да го отблъсне. Обичаше го и го желаше

прекалено силно. Харесваше целувките му и ласките на тези силни ръце.

Том усещаше втвърдените ѝ от възбуда зърна дори през дрехите — тя не носеше сутиен. Когато рязко разкопча блузата ѝ и плъзна ръка по голите гърди, целувката му стана още по-страстна.

Пръстите му откриха, леко притиснаха чувствителните връхчета и тя изстена отново. Обляха я чувствени вълни.

После Куинлън впи устни в гърдите ѝ. Приведен над нея, утоляваше жаждата си, влуден от вкуса и аромата на нежната плът, ликуващ от нейната реакция. Тя го искаше — само като я докосваше, потръпваше от удоволствие, нуждаеща се от него, готова за милувките му.

Остави гърдите и лакомо целуна устните ѝ. Господи, колко силно я искаше! Никоя жена не бе желал така! С нито една не си бе пасвал така, както и по никоя не бе хлътвал толкова.

Искаше да я люби сега, а имаше още толкова неясноти... И ако не изяснеше нещата, докато тя беше с него тук, без да има възможност да избяга, вероятно щяха да минат още шест месеца, преди да може отново да я хване натясно.

Куинлън с неохота се откъсна от устните ѝ. Всяка частица от тялото му крещеше за удовлетворение. Знаеше, че може да го получи, само ако не ѝ позволи да се измъкне от опияняващото физическо задоволство. Но едновременно с това искаше и отговор на своите въпроси, а нямаше търпение да чака повече.

— Разкажи ми... — нежно прошепна той. Устните му се плъзнаха по врата ѝ. Най-после беше на вярна следа. — Кажи ми какво те накара да избягаш от мен...

ШЕСТА ГЛАВА

Елизабет опита да се отскубне, ала Куинлът я спря без особено усилие. Тя обаче продължи да го блъска с всичка сила.

— Пусни ме!

— Няма! Престани да се съпротивляваш и ми отговори!

Но тя не можеше да направи нито едното, нито другото и изпадна в паника. Не искаше да говори за брака си с Ерик Ландърс. Боеше се да съживи този ад в паметта си. Ала със своя дяволски упорит нрав Куинлът нямаше да се откаже, докато не получише отговор. Знаеше, че е решил да изкопчи всяка подробност от нея.

Изведнъж, водена от инстинкт за самосъхранение, тя се отпусна в обятията му. Мускулите ѝ потръпнаха от облекчение, освободени от неприятната задача да му се противопоставят. Когато бедрата им се допряха и тя почувства възбудата му, дъхът ѝ секна и усети напрежение в слабите си.

Куинлът забеляза промяната, изписана на лицето ѝ. Само преди секунди младата жена се съпротивляваше, а сега вече потръпваше от желание. Когато се притисна към него, тялото ѝ беше напрегнато. За миг той се ядоса, че не може да ѝ устои. Явно губеше сражението — беше я желал толкова силно, така дълго! Разговорът ще трябва да почака. За момента победата бе нейна. Мислеше само за това, че най-после тя отново е с него, а всяко нейно движение издаваше копнеж. Не знаеше каква е причината за тази промяна, но в момента не го беше грижа. Тя отново се бе вкопчила в него, както онзи единствен път, когато се любиха... Оттогава бе прекарал много безсънни нощи, през които жадуваше за Елизабет, объркан и сърдит заради внезапното ѝ охлаждане.

А сега отново тръпнеше в прегръдките му и един първичен инстинкт я караше да се притиска към него. После краката ѝ леко се разтвориха, за да го приютят.

Той зарови пръсти в косата ѝ.

— Това ли искаш? — попита Куинлът с дрезгав глас. Всичко се случваше толкова внезапно, че трябваше да се увери дали не е сън. Не се беше чувствал така от ученическите си години, когато желанието го заливаше като порой и заплашваше да го удави... Господи, вече не се интересуваше какво е причинило промяната в поведението ѝ. Искаше само да я люби! И тогава чу:

— Да.

Той я повдигна и я положи върху пода.

— Канаето — прошепна тя замаяно, ала в този миг го усети върху себе си с цялата му тежест и забрави всичко.

Първоначалното ѝ намерение беше да го разсейва, но желанието се оказа слабото ѝ място и надделя. Бе прекарала безброй безсънни нощи, през които лежеше обляна в сълзи и копнееше за него толкова силно, че се плашеше от себе си. Затова отхвърли всички разумни доводи, които я възпираха. Щеше да понесе последствията по-късно, а сега искаше Том Куинлът!

Той не се владееше и се държеше едва ли не грубо. Вдигна полата ѝ и свали бикините. Елизабет разтвори с готовност бедрата си, за да го поеме. Тя извика при мощно му проникване и се изви, за да го приеме по-дълбоко. Накъсани звуци излизаха от гърдите му, после повдигна краката ѝ по-високо. Последваха силни и бързи тласъци.

Тя обожаваше това! Отдаде се на усещането. Изхлипа, когато почти веднага у нея запулсира удовлетворението, изумителното физическо удовлетворение, което само този мъж можеше да ѝ даде. А ѝ се струваше, че никога вече няма да го изживее. Как бе жадувала за този божествен екстаз!

Заслепен от дива страст, той я прикова към пода неподвижна. Елизабет смътно осъзна, че твърдата повърхност убива раменете ѝ. Инстинктивно го беше обгърнала с ръце и крака. Дрезгавите му викове се превърнаха в ритмични, а накрая — в бързо и накъсано дишане. Беше се отпуснал върху нея с цялата си тежест.

Тишината в огромното фоайе се нарушаваше само от учестеното им дишане. Ритъмът на сърцето му отекуваше в гърдите ѝ, а разгорещените им тела изгаряха. В следващия миг тя си даде сметка, че не бяха взели никакви предпазни мерки.

Изплаши се, ала за кратко — намираше се в такъв период от месечния си цикъл, че беше малко вероятно да забременее. И веднага

след успокоението я обхвана чувство на загуба, празнота и тъга.

— Елизабет?

Тя лежеше със затворени очи. Все още не искаше да се изправи лице в лице с действителността, която щеше да ги раздели. Том се надигна на лакти и без да отваря очи, тя усети проникателния син поглед върху лицето си.

Разбра намеренията му и за миг се опита да го задържи, но той стана. Когато тялото му бавно се отдели от нейното, тя притаи дъх. Най-после отвори очи. На лицето му бе изписано лениво изражение на удовлетворение. Очите му обаче я гледаха хищнически — заловената жертва още не бе победена!

Както винаги я безпокоеше неговата проникателност. Той се изправи, а после с лекота вдигна и нея.

— Махни тези дрехи и облечи ризата ми. Тук става топло, а с нея ще се чувстваш по-удобно.

Без да възрази, тя взе фенерчето и отиде в дамската тоалетна. Коленете ѝ леко трепереха, а слабините пулсираха след бурното обладаване. Не я беше наранил, но ѝ се струваше, че е все още в нея.

Тя се взря в огледалото. Светлината на фенерчето придаваше на образа ѝ призрачен вид. Косата падаше свободно върху раменете и тя я отметна назад, после закри лицето си с ръце.

Как ще излезе оттук? Господи, как може да постъпи толкова глупаво? Беше останала насаме с него за по-малко от час и допусна да я люби, и то на пода! Не можеше да го упреква, вината бе нейна — тя се вкопчи в него. Вероятно защото се страхуваше да не започне отново с въпросите си...

Чувстваше се засрамена, но и щастлива. Засрамена, защото използва секса като начин да се измъкне. А може би се срамуваше, че го използва като извинение, за да получи онова, за което жадуваше. Изпитваше към него толкова силно физическо влечение, че всичко ѝ се струваше естествено и инстинктите ѝ я тласкаха към него.

Тялото ѝ още тръпнеше от удоволствието. Сега, когато той не я докосваше, старите тревоги започнаха отново да нахлуват в съзнанието ѝ. Отначало смяташе, че е взела най-простото решение, но сега съзнаваше, че не е така — нито Куинлън, нито чувствата ѝ бяха обикновени.

Съблече дрехите си и се избърса с навлажнена кърпа. Хладината я освежи само за миг, защото в помещението бе ужасно задушно. Нямаше избор, трябваше да излезе и да се изправи лице в лице с Том Куинлън.

За една жена е много неприятно, когато няма къде да се усамоти. Елизабет още не можеше да намери място, където да се чувства защитена от Том, защото собствените ѝ спомени бяха срещу нея.

Точно когато obu бикините си, вратата се отвори и силуетът на Куинлън изпълни рамката ѝ. Огромното му тяло затуляше светлината, но не можа да спре хладния въздух откъм фоайето. Полъхът погали тялото ѝ и зърната на гърдите се втвърдиха. А може би това беше типично за жена, когато любимият мъж е наблизо...

Той, разбира се, забеляза реакцията на тялото ѝ. Погледът му се замъгли от желание и силно собственическо чувство. Възхити се на красивите ѝ гърди. Но явно усетил объркаността ѝ, не се приближи.

— Криеш се, а?

— Просто се забавих — призна тя.

Не направи опит да прикрие тялото си — би било глупаво. Сякаш не я бе виждал гола и не се бяха любили! Освен това той беше свалил панталона си и носеше само тъмни спортни гащета. Бос, с коса разрошена и мокра от водата, той беше махнал всички белези на цивилизацията от себе си. Тръпка премина по гръбнака ѝ — още един отклик на неговата сурова мъжественост. Тя сведе очи, за да скрие изражението им.

Куинлън ѝ помогна да облече ризата, после я закопча, сякаш тя бе дете.

— Не може да останеш тук, дяволски горещо е.

— Знам. Тъкмо излизах.

Той я поведе към вратата, праметнал ръка през раменете ѝ. Дали това беше израз на загриженост, или Том просто действаше по онзи примитивен инстинкт да пази женската да не избяга? По всяка вероятност ставаше дума и за двете, въздъхна тя.

Доста се бе забавила вътре. През това време той бе подредил възглавниците на пода като двойно легло и бе напълнил чашите със студена вода. Но ако си въобразяваше, че тя покорно ще се изтегне върху възглавниците, грешеше! Елизабет седна в един стол, взе чашата

и отпи. Беше удоволствие да утоли жаждата си с вода. В света на възрастните всички пиеха кафе, чай или вино.

— Гладна ли си?

— Не. — Как можеше да е гладна? Нервите ѝ така бяха опънати, че едва ли щеше да потърси храна, преди да излезе оттук.

— Аз обаче съм гладен — рече той и започна да се храни. — Разкажи ми за брака си.

— Няма нищо интересно, а и не те засяга.

— Това е спорно твърдение. Добре, нека направим така. Аз ще ти разкажа за моя брак, ако ти — за своя. И без измъкване! А аз обещавам да отговоря на всичките ти въпроси.

— Бил си женен?! — гледаше го смаяна тя.

— Разбира се. Та аз съм на трийсет и седем, по дяволите! Да не мислиш, че съм живял във вакуум?

— Какво нахалство! — пламна тя. — Нахвърляш се върху мен за това, че не съм ти казала за брака си, а чак сега споменаваш за своя!

— Сега ми хрумна — призна той и се потри чело.

— Е, добре! Ето още нещо за неандерталския ти ум: времето за откровения отдавна мина. Вече не сме обвързани, така че няма смисъл да споделяме преживяванията си.

— Не се заблуждавай! — каза той и отхапа от кифличката си. — Това, което се случи преди малко, ме кара да се чувствам доста обвързан.

— Това беше само кратък секс и аз имах нужда от него.

— Много добре знам колко продължи! — Погледна я сърдито и тя разбра, че думите ѝ не му допадат. — Шест месеца не си излизала с никого.

Тя се вбеси.

— Да не би да си ме следил?

Да, разбира се, но нямаше намерение да ѝ казва.

— Чики се тревожеше, че изобщо не водиш светски живот.

Елизабет въздъхна недоволно, ала преглътна, защото неведнъж бе чувала Чики да приказва така. Трябваше да поговори със секретарката си за дискретността.

— Бях много заета — отвърна тя, без да се интересува дали Куинлън ѝ вярва. Нарочно се товареше с работа, за да има по-малко време да мисли за него.

— Знам. С доста глупости се занимаваше.

— Затова хората ще имат основание да си поръчват алармени инсталации при теб. Аз се занимавам с глупости, които ти защитаваши.

— Защи́тавам хората — уточни той.

— Аха. Затова поставяш алармени системи предимно в квартали, където е пълно с хулигани и хората са в опасност.

— Едва ли ще се разберам по този въпрос.

— Ти започна.

— Сбърках. Да се върнем към първоначалната тема за нашите неуспешни бракове. Хайде, питай каквото искаш.

Идеалният отговор би бил да заяви, че това не я интересува. Но нямаше да е вярно. Нещо повече, страхотно ревнуваше от тази непозната, досега неподозирана бивша съпруга, носила неговото име, споделяла леглото му. Елизабет не отрони дума, ала не отмести поглед от Том.

— Добре — въздъхна той. — Ще ти опиша накратко отегчителните факти. Казваше се Ейми. Запознахме се в колежа. Когато завършихме, ни се стори, че сме достатъчно възрастни и се оженихме. Аз обаче бях много ангажиран с работата си и Ейми хареса един свой колега. След шестмесечен брачен живот двамата с нея разбрахме, че сме сбъркали. Още година се мъчихме да спасим брака си, но не успяхме. Разводът дойде като облекчение и за двама ни. Край на историята.

— Не знам дори в кой колеж си учил.

Той отново въздъхна и това я подразни.

— Завърших Калифорнийския технически университет.

— Аха. — Това обясняваше познанията му по електроника.

— Нямам деца — добави той.

— Така и предположих. Нямаше да ти простя, ако го бе скрил.

— Това значи ли, че ти имаш деца?

— Не.

— Господи, колко много ми липсваше, Елизабет! Ти не си от тези, които могат да се преструват. Ако си кисела, не правиш никакви усилия да го криеш и да изглеждаш ласкава и безгрижна, нали?

— Не съм нито ласкава, нито безгрижна.

— И слава богу! Е, твой ред е. Разкрий ми дълбоките тайни на твоя брак...

СЕДМА ГЛАВА

— Идеята за това показно занимание беше твоя. — Гърлото ѝ се сви при мисълта да преразказва подробностите и да съживява кошмарите. Не можеше да го направи!

— Ти пожела да узнаеш за мен някои неща.

— Искях да разбера поне в кой колеж си учил. Не е като да си пъхаш носа в личния живот на хората. — Развълнувана, тя се изправи и отиде до огромните прозорци. Само тези два пласта прозрачен материал я държаха тук, заключена с него. Интересно, дали кола би могла да разбие стъклото? Всъщност то само изглеждаше трошливо...

Спокойна на външен вид, дълбоко в себе си Елизабет се боеше и това я ужасяваше.

— Недей да отбягваш от отговора — предупреди я Куинлън.

— Не го отбягвам.

Внезапно той стана и тръгна към нея — едър и почти гол, само по тъмните спортни гащета. Мускулестите му гърди бяха покрити с малки къдрави косъмчета. От тях надолу към коремната област се спускаше тънка тъмна ивица. Дългите крака придаваха на фигурата му атлетичност — беше един превъзходен мъж в разцвета на силите си. Без да иска, погледът ѝ се спря върху слабините му и очите ѝ се разшириха. Куинлън също погледна надолу.

— Да, знам, че на моята възраст не би трябвало да се възбуждам по този начин. И обикновено не става така — рече той замислено. — Но тялото ми реагира така единствено към теб. Ела при мен, скъпа. — Гласът му беше мек и галещ.

Елизабет се запита дали няма да започнат да се гонят около мебелите. Ако тя затича, Куинлън определено щеше да я подгони, воден от инстинкта да укроти непокорната женска. Би могла да си спести този фарс. Ако пък останеше спокойна, резултатът щеше да е същият. Единствената възможност беше да запази достойнство. Ако не изпитваше нищо към него, трябваше да му каже „не“, но не бе в

състояние да го отблъсне. Точно сега, при създалите се обстоятелства, тя не можеше да му устои. И двамата го знаеха.

Той се приближи съвсем близо до нея.

— Тази нощ си моя. — В очите му проблясваше страст. — Не можеш да избягаш. А и не искаш, нали? Обстоятелствата са необичайни. Когато излезем оттук, ще имаш възможност да избираш, но сега си принудена да бъдеш с мен. Каквото и да се случи, грешката няма да е твоя. Просто не мисли.

— Изглежда си и добър психолог, така ли? Но аз не съм страхливка. И мога да вземам решения. Точка по въпроса.

Той приближи и ръката му се плъзна по гърба ѝ. Елизабет го погледна — разрошена коса, настоятелни сини очи... Сърцето ѝ се сви.

— Добре — прошепна тя. — Тази нощ. Докато сме заключени тук. — Тя затвори очи и потръпна в очакване. Щеше да си позволи поне да се наслади на взаимната им чувственост. Дано нощта ги закриля и прогони тревогите поне за кратко, помисли тя. Съвсем скоро трябваше отново да го отблъсне. Защо тогава да губи ценни минути в борба със себе си и с него? — Искам всичко — чу се да казва, когато той я взе на ръце. Гласът ѝ беше странен, натежал от желание. — Само тази нощ.

— Всичко ли? — засмя се Куинлън и я остави върху възглавниците. — Можеш да си навлечеш доста неприятности заради една интересна нощ.

Тя измъкна ръката си и докосна голите му гърди.

— Да, бих могла.

— Ти наистина си котка... — Когато свали бикините ѝ и ги захвърли настрани, дишането му се ускори. — Това няма да ти е нужно до края на нощта.

— А на теб — това — дръпна тя ластика на гащетата му.

— Боже мой, нося ги само защото си мислех, че ще се бориш като дива котка! — Той бързо ги събу.

Елизабет с нетърпение очакваше умелата му любовна игра. Куинлън беше от мъжете, които обичат да удължават удоволствието. Този път обаче не беше така. Той разтвори бедрата ѝ, коленичи и навлезе в нея с мощен тласък, който я разтърси цялата. Тялото ѝ започна да вибрира, а мускулите ѝ се свиха в стремежа си да забавят безжалостното нахлуване.

Той проникваше все по-навътре, възбуден от тази стегнатост. Елизабет се сви, за да сграбчи хълбоците му и да го задържи, но той се отдръпна, после отново се върна в нея.

— Така ли те караше да се чувстваш бившият ти съпруг?

Главата ѝ се мятеше върху възглавниците. Беше ѝ трудно да се съсредоточи върху думите му.

— Н-не... — едва прошепна тя, завладяна изцяло от усещанията.

— Добре. — Куинлън не успя да скрие задоволството в гласа си. Не искаше да си представи дори, че някой друг може да я дари с подобно неземно удоволствие, каквото тя изпитваше единствено с него. Беше го разбрал още първия път, но изпитваше нужда да го чуе от нея, да му признае, че на никой друг не е отвързвала с подобна страст.

— Какво правеше той? — зададе ѝ втори въпрос и отново се отдръпна от нея.

Възмутена, младата жена отвори очи и се протегна към него. От устните ѝ се отрони тих вик на протест за прекъснатия физически контакт. Внезапно Елизабет осъзна въпроса му, отдръпна се рязко, отблъсна го и седна.

— Мръсник!

Куинлън я събори върху възглавниците, обхвана бедрата ѝ, върна я в предишната поза и се плъзна в нея.

— Разкажи ми! Тормозеше ли те? Какво, по дяволите, е направил, че ме караш аз да плащам заради него?

Елизабет отново го отблъсна. Чувстваше се зле, желанието ѝ да се любят изчезна напълно. Опита да се прикрие с ризата му, като през цялото време се упрекваше за глупостта си. Как може да си помисли, че нощта им принадлежи?! Невъзможно е да бъде заличено миналото. И не би трябвало да забравя, че Куинлън никога не се отказва.

Тогава защо да не му каже? Няма да е лесно, но това бе единственият начин да обясни отчаяната си съпротива срещу всеки опит да властват в живота ѝ; както и причината да си забрани любовта, която толкова искаше да му дари.

Тя седна встрани от него, сви колене и подпря глава върху тях, а косата скри лицето ѝ. Том се опита да я прегърне, но тя не помръдна.

— Не ме докосвай! Щом искаш да разбереш, седни и слушай!

Той се намръщи. Почувства се виновен — изглежда беше прекалил. Стисна зъби и се помъчи да запази самообладание. Щом Елизабет бе готова да му разкаже за бившия си съпруг, най-добре щеше да бъде, ако я изслуша.

Тя заговори, без да вдига глава от коленете си, но в празното фоайе ясно отекваше всяка нейна дума.

— Срегнах го една година, преди да завърша колежа. Казваше се Ерик. Ерик Ландърс. Но ти знаеш името му от моето проклето досие, нали? Ерик имаше фирма за вътрешен дизайн, в която работех. Да си намериш почасова работа там беше истински късмет. — Тя въздъхна тъжно и някак уморено. — Беше на трийсет и пет, а аз — на двайсет и една. Красив, изтънчен и самоуверен, той имаше репутация на кавалер и добър професионалист. Бях повече от поласкана, когато ми предложи да излезем. Направо бях като замаяна. Чики би изглеждала тъжна в сравнение с мен. Изминаха около три месеца, преди да ми предложи женитба. През това време се чувствах като принцеса. Водеше ме навсякъде, вечеряхме в най-хубавите ресторанти. Интересуваше се от всичко, което вършех. Едва ли друга жена е била глезена така. До този момент не бях спала с никого — нещо необичайно за момиче в колеж, но бях страшно заета — учех и работех едновременно. Ерик не ме насилваше в това отношение. Казваше, че щом толкова дълго съм останала девствена, той ще ми даде възможност да изживея всички традиционни ритуали и ще почака до първата брачна нощ...

— Нека отгатна — намеси се Куинлън. — Бил е хомосексуалист, нали?

— Не. Репутацията му на галантен мъж не беше измислица. Държа се много мило през онази първа нощ. Изобщо не ме е тормозил.

— Ако не възразяваш — прекъсна я Куинлън, — бих предпочел да не слушам за интимния ти живот с него, след като проблемът не в това.

— Да не би да ревнуваш? — изненада се Елизабет.

— Не е точно ревност — измърмори той. — Просто не искам да слушам, че ти е било приятно да се любиш с него. Да, по дяволите! Ревнувам!

Тя се усмихна, изненадана, че е възможно нещо да я развесели, когато говори за толкова тежък период от живота си. Но Куинлън

изглеждаше толкова разтревожен, че ѝ беше трудно да остане сериозна.

— Ако трябва да бъде справедлива, можеш да се поздравиш, защото ти си първият мъж, който... хм...

— ... ти доставя истинско удовлетворение — довърши той. Върху лицето му се изписа искрено смайване.

— Не съм много опитна. Ти си първият, с когото съм спала след развода. Не исках никого след Ерик.

Елизабет млъкна. Слънцето залезе и стана по-тъмно. Чувстваше се по-добре в прегръдката на нощта.

— Защо? — най-после се обади Куинлън.

Сега, след облекчението от смеха, ѝ беше по-лесно да говори. А и тъмнината скриваше лицата им. Елизабет се почувства малко по-спокойна.

— Той като че ли предпочиташе да съм безчувствена. Искаше да бъде неговата съвършена принцеса, една жива кукла Барби. Така свикнах с покровителственото му държание, че не се впечатлих, когато и след сватбата продължи да излиза с мен всеки път, щом си покажех носа навън. Винаги успяваше да ме разубеди да кандидатствам за някоя работа. Накара ме да се откажа и от тази при него. Идваше да пазарува с мен, избираше дрехите ми... Отначало всичко това ми беше приятно. После започна да ми нарежда да не се виждам с приятелите си, защото уж не били добри за мен. Не можех да ги каня вкъщи, не ми позволяваше да ги посещавам, нито пък да излизам с тях. Забрани ми да разговарям по телефона, изобщо постепенно ми забрани всичко. А в същото време беше нежен и мил. Сякаш имаше сериозно основание за това, което върши. Обграждаше ме с внимание... за което мечтаят много жени. Все повтаряше, че иска да ми е добре...

Куинлън започна да нервничи. Облегна се назад и протегна краката си.

— Мания за контрол — изръмжа той.

— След около шест месеца осъзнах, че ме е откъснал от всички и от всичко — продължи тя. — Опитах да възстановя душевното си равновесие, като реша самостоятелно някои дребни въпроси като, например, къде да си подстрижа косата.

— Нека пак да опитам да позная — изведнъж е престанал да бъде толкова нежен, нали?

— Беше направо бесен, че отидох на друго място. Взе ми ключовете от колата. Тогава за първи път се ядосах. До този момент все гледах да оправдавам поведението му. Не му се бях противопоставяла, но тогава се развихах. И той ме наби — бързо довърши тя.

Куинлът скочи на крака. Беше толкова ядосан, че не можеше да стои на едно място. Започна да се разхожда напред-назад като разярен тигър.

Елизабет продължи да разказва. Веднъж започнала, искаше да стигне до края. А и не беше така болезнено, както очакваше. Може би фактът, че споделя миналото си с друг, а не преживява всичко сама, притъпяваше болката.

— Станах негов затворник. Всеки път, щом исках да се защитя по някакъв начин, той ме наказваше. В повечето случаи ми удряше плесница, но понякога просто се развихваше и не знаех какво ще последва. Ако се отървавах само с караница, следващият път непременно ме удряше и аз се стараех да не го предизвиквам. Но никога не успях. Бях толкова нервна, че все се случваше да сбъркам. Или пък той си намираще причина. Сега ми е трудно да повярвам, че съм била толкова глупава. Когато осъзнах какво бе направил, започнах да се боря. Така бе промил мозъка ми, че се чувствах напълно безпомощна. Нямах нито пари, нито приятели, нито кола. Страхувах се хората да не разберат какво става. За всичко щях да изляза виновна аз. Веднъж опитах да избягам, но той бе платил на портиера да му позвъни, ако изляза и след половин час ме намери. Този път не ме би. Просто ме завърза за леглото и ме остави. Предпочитах боя, защото това означаваше, че случаят е приключен. Държа ме вързана два дни, а аз крещях като истеричка, всеки път, щом той влизаше в стаята...

Куинлът спря да се разхожда, но напрежението, което се излъчваше от него, не изчезна.

— Сложи катинар на телефона, така че нито можех да се обаждам, нито да отговарям на позвъняванията. Един ден така ме удари, че окото ми посиня. Дори не помня защо. Не му трябваше много, за да го направи. Когато на следващата сутрин се погледнах в огледалото, сякаш се събудих от някакъв кошмарен сън и разбрах, че или трябва да избягам, или да го убия. Не можех да живея повече така.

— Аз бих избрал убийството! — рече Куинлът.

— После всичко стана някак много лесно — продължи тя, без да му отговаря. — Просто си събрах нещата и излязох. Портиерът ме видя, посегна към телефона, но забеляза окото ми и остави слушалката. Отвори ми вратата и предложи да извика такси. Казах му, че нямам пари, а той си извади портфейла и ми даде четиридесет долара... Отидох в приют за малтретирани жени. Това беше най-унизителното нещо, което ми се е случвало. Странно е, че винаги жените са тези, които се чувстват неудобно. Те са жертвите, а не могат да погледнат хората в очите. Знам, че е така, защото бях една от тях. Мъжете не само ги тероризират, но обикновено считат това за свое право. Разведох се. Без никакви затруднения. В приюта ми бяха направили снимки, така че имах доказателства за малтретиране. Ерик не успя да направи нищо, за да запази репутацията си. О, той се опита да ме върне, обеща какво ли не, закле се, че всичко ще бъде различно. Дори се изкуших за момент. Но вече не можех да вярвам на собствената си преценка за хората, така че най-сигурният вариант бе да съм далеч от романтичните взаимоотношения като цяло, и от Ерик Ландърс — в частност.

Господи, най-после всичко се изясни! Най-после Куинлън осъзна какви грешки е допуснал в отношението си към нея. Нищо чудно, че се бе отдръпнала. Искаше я толкова много, че опита да поеме всичко в свои ръце — да я глези, да я защитава... Такъв беше нормалният мъжки инстинкт, но точно той я бе разтревожил. Имала е нужда от свобода, а той я бе обсебил. Бил е твърдо решен да я има и е вярвал, че нищо не може да го спре, ала вместо да я привърже към себе си, я бе накарал да побегне...

— Аз не съм като Ландърс — каза той с дрезгав глас. — Никога няма да те нараня, Елизабет! Кълна се.

— Как да ти повярвам? — промълви тя след кратко мълчание. — Не съм сигурна дори в себе си. Какво ще стане, ако отново сбъркам? Ти си доста по-силен от Ерик, а и по-умен. Мога ли да направя нещо, ако ме удариш? Как да се защитя? Искаш да властваш над мен, признай си. Освен това си потаен. Господи, Куинлън, обичам те, но ти ме плашиш до смърт!

При тези думи сърцето му заби лудо. Тя го обичаше! Знаеше, но го чуваше за първи път. В същото време се упрекна, че не намери начин да спечели единственото значимо и важно нещо за връзката им

— доверието ѝ. Защото Елизабет бе загубила способността си да вярва на хората и се нуждаеше от помощ.

Той не знаеше какво да предприеме. За първи път нямаше план за действие. Разчиташе единствено на инстинктите си, макар да не беше сигурен в тях. Всичко беше объркало! Когато опита да си представи какво би бил живота му без Елизабет, го обхвана чувство за празнота. Дори през онези адски месеци, когато тя отказваше дори да говори с него, не се бе чувствал по този начин, защото се надяваше, че ще успее да я върне...

Трябваше да бъде негова! Не искаше друга! Харесваше я такава, каквато е — елегантна, саркастична и страстна.

Куинлън предполагаше, че ако ѝ предложи една обикновена връзка, тя щеше да се съгласи. Елизабет се страхуваше от обвързване. Освен това, когато ѝ спомена за брак и деца, тя се обиди, защото не я бе питал, преди да вземе решение. Беше ли усетила, че се кани да ѝ направи това предложение?

Той се прокашля. Струваше му се, че върви със завързани очи през минирано поле, но не можеше да се откаже.

— Имам причини да не говоря за себе си.

— Сигурна съм, че е така — отвърна тя с ирония.

Той безпомощно сви рамене. Не знаеше какво да ѝ каже. Положението изглеждаше безизходно.

— Обичам те, Елизабет!

Думите сами се отрониха от устата му. Беше си дал сметка за това наскоро, след като се запознаха. Но оттогава бе изминало много време и сега значението им го стресна. Разбира се, беше ги произнасял по време на брака си. Но тогава не го затрудняваха. Може би когато нещо действително има значение, то се произнася с мъка.

— Вярвам ти — отвърна Елизабет.

— Но не можеш да ми повериш живота си, нали?

— Няма да намеря по-добър от теб, ако имам нужда от защита. Но се ужасявам да допусна някой до себе си толкова близо, че да има отново влияние върху мен.

— Можем само да се виждаме — предложи той. — Знам, че прекалих, но обещавам, че повече няма да те притеснявам и да те карам да бързаш.

— Няма да е справедливо спрямо теб. Ти искаше да се оженим.

— Искам теб! По законен или незаконен начин! Чувстваме се превъзходно в леглото и ни е приятно заедно. Можем да се наслаждаваме на това и без да сме женени.

— Искаш само една обикновена връзка?

— Не, по дяволите! Искам всичко: халка, деца, дом, обич... Всичко! — повтори той. — Но ще се съглася и на един роман. А ти? Какво би искала?

Тя дълго мълча, после отвърна:

— Не съм в състояние да взема решение сега. Ситуацията е необичайна. Когато се измъкнем оттук и животът навлезе в нормалните си релси, тогава ще ти кажа.

— Тази нощ обаче е все още моя и нямам никакво намерение да губя и една минута.

ОСМА ГЛАВА

Любиха се, докато накрая и двамата останаха без дъх. Мракът ги обгърна, а времето сякаш спря. Часовете пълзяха бавно, а улиците навън оставаха тъмни и пуси. Елизабет и Куинлън не пожелаха да включат радиото, за да не позволят външния свят да ги безпокои.

Беше прекалено горещо, за да се спи, въпреки високия таван на фойето. Елизабет и Том лежаха на възглавниците и разговаряха. Той непрекъснато милваше голото ѝ тяло. Когато на нея ѝ се доспиваше, Куинлън я притискаше към себе си и сънят бягаше от очите ѝ. Всеки негов допир бе невероятно възбуждащ.

Тя го остави да следва желанията си и се отдаде на удоволствието...

Когато слънцето най-сетне изгря, температурата започна да се покачва, но електричество все още нямаше. Елизабет остана доволна, че си бяха направили уютно скривалище, макар да знаеше, че отвън не се вижда какво става вътре. Закусиха, пиха вода, после Елизабет отиде да се измие и разхлади.

Докато беше в тоалетната, тя чу гласове и замръзна. Вероятността да я заварят гола накара сърцето ѝ да бие лудо. Да не би токът да е дошъл? Невъзможно, в банята беше тъмно. Ами ако пазачът просто е изключил светлините, преди да си тръгне?

После чу музика и си отдъхна — беше радиото, разбира се!

— За малко да получа инфаркт — каза тя, когато излезе. — Помислих, че някой е дошъл.

— И аз съм гол.

Той лежеше изтегнат на възглавниците, сякаш си беше вкъщи.

— Не мога да повярвам, че всичко това е истина — засмя се Елизабет.

„Ще има какво да разказваме на внуците си“, искаше да добави Куинлън, ала навреме се спря. Беше обещал да не я кара да бърза. Протегна ръка към нея и Елизабет се озова в прегръдките му.

— Какво казаха по новините?

— Нощта в Далас е била относително спокойна, като се изключат няколко обира. Прекалено горещо е човек да се натоварва физически с каквото и да е.

— Така ли?

Той се засмя, обърна я по гръб и легна върху нея.

— Та какви са новините?

— А, да. Националната гвардия била мобилизирана. В Маями имало размирици, но положението вече било овладяно.

— Доколкото си спомням, ти каза, че било относително спокойно...

— Да, така е. При положение, че почти една четвърт от страната е без електричество, наистина е учудващо спокойно.

Не му се искаше да говори за това. Голото тяло на любимата жена го възбуждаше. Целуна я страстно, очаквайки моменталната ѝ реакция. Тя разтвори бедра и той се плъзна в нея. Усети сладостното стягане на мускулите ѝ, а пръстите се вкопчиха в раменете му. Страстта му го погълна и той пожела електричеството никога да не дойде...

По-късно, сгушена на рамото му, тя попита:

— Не казаха ли кога ще пуснат тока?

— Може би следобед.

Толкова скоро? Стана ѝ неприятно, сякаш ѝ бяха обещали ваканция, а сега я прекратяваха. Но за много хора това бе криза, а не ваканция. Липсата на електричество би могло да означава смърт за някои болни. Затова реши да оползотвори няколкото часа възможно най-добре.

Изглежда и той мислеше така. Не я пускаше от обятията си, освен когато ставаха да се разхладят и да пият вода. Дори като се чувстваше изморен, той просто лежеше сгушен до нея. Куинлън бе обсебил усещанията ѝ и Елизабет би се разтревожила, ако не бе забелязала в погледа му истинска страст. Очевидно чувствата им бяха взаимни.

Въпреки горещината, двамата задряхаха прегърнати.

Струя свеж въздух ги накара да отворят очи.

— Токът дойде — каза Куинлън и стана. — Сега е единайсет часът.

— Нали очакваха електричеството следобед? Защо са подранили толкова?

— Вероятно са си дали по-дълъг срок, в случай че стане нещо непредвидено.

Младата жена бързо навлече дрехите си, притеснена от силната светлина на лампите.

— Какво ще правим сега? — попита го и прибра косата си назад.

— Отиваме си вкъщи.

— Как? На портиера ли ще се обадим?

— Да, но по-късно.

Докато той се занимаваше с алармената инсталация, Елизабет подреди мебелите. Смути се при мисълта, че някой би могъл да открие тяхното гнезденце във фойето. От днес нататък едва ли ще може да минава оттук, без да се изчервява при спомена за преживяното.

— Хайде! — извика Куинлън и я сграбчи за ръката. Бе отворил страничната врата.

Тя едва успя да грабне чантата си и той я избута навън. Силната слънчева светлина ги накара да примижат, докато свикнат с нея.

— Не можем да оставим сградата отключена.

— Вратата се заключва автоматично. — Той я хвана за ръка, заведе я на паркинга и преди да реагира, я напъха в колата си.

— Но аз си имам кола! — запротестира Елизабет.

— Знам. Не се тревожи, няма да изчезне. Не сме сигурни дали в целия град има ток. Ще дойда с теб у вас, за да се уверя, че всичко е наред. — В тона му отново се долавяше предишната властност, но тя вече не я тревожеше.

Вероятно защото ѝ се спеше. А може би Том беше прав... Всъщност нямаше значение. Тя се отпусна на седалката и затвори очи.

Движението не беше голямо и не след дълго пристанаха. Когато Том влезе с нея, тя не възрази. Чуваше се тихото бръмчене на климатичната инсталация.

— Под душа — изкомандва Куинлън.

— Какво?! — примигна недоумяващо тя.

— Под душа — повтори той, сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към банята. — Ще си вземем един студен душ и ще се почувстваме по-добре. Повярвай ми.

Тя го остави да я съблече и не се изненада, когато Куинлън влезе да се къпе с нея. Водата я накара да настръхне, но усещането беше чудесно. Тя се завъртя, за да измие гърба си, извила глава назад, така че водата да мокри косата ѝ.

— Приятно е, нали? — мърмореше той. Не спираше да движи ръцете си по тялото ѝ така, сякаш я сапунисваше, само дето нямаше сапун.

— Да, много...

Елизабет вдигна глава към него. Ръцете ѝ се плъзнаха около голото му тяло, а устни се впиха в неговите. Да можем да останем така завинаги, помисли замаяно тя...

Внезапно той я вдигна, подпря я на стената и я облада. Всичко стана много бързо, пламенно, диво, както първия път на пода...

Малко по-късно си легнаха. Тя едва държеше очите си отворени. Том изсуши косата ѝ, занесе я в леглото и я сложи върху прохладните чаршафи. Елизабет се отпусна и моментално заспа.

Когато следобед се събуди и го видя да лежи до нея, тя не се изненада. Погледът ѝ се плъзна по силното му тяло. Поникналата брада стоеше като тъмна сянка на лицето му. Косата му беше разрошена, а изражението — невинно като на дете. Странно, но това определение досега ѝ се струваше нетипично за него. Разбира се, беше нежен с нея, дори в страстта си. Изобщо не приличаше на Ерик Ландърс, който очевидно е искал да има до себе си една кукла, която да бъде обличана и показвана за негово собствено удоволствие. А Куинлън беше толкова безпомощен в страстта си, колкото и Елизабет.

Тялото ѝ потръпна от близостта му. Все още сънена, тя се притисна към него. Той веднага отвори очи и се обърна по гръб.

— Какво има, скъпа?

— Много неща. — Елизабет се плъзна върху него и веднага усети промяната под себе си. — Прекалено дълго не съм имала това — добави тя и плъзна ръка между бедрата му.

Той изстена и се изви, докато тя го насочваше.

— Страшно съжалявам — извини се той и простена, когато тя насочи доказателството за неговото желание и го почувства в себе си.

Точно така си я представяше и такава я искаше — пламенна, невъздържана, интригуваща, непресторена. Беше замаян от удоволствие.

Очите ѝ пламтяха от страстта, устните бяха подути от неговите целувки, а косата падаше на вълни върху раменете. Забеляза как лицето ѝ се напрегна, а очите плътно се затвориха.

— Само това е достатъчно — промърмори тя, — за да се почувствам на върха... — Задъха се, когато движенията му предизвикаха вълни на удоволствие, заливащи тялото ѝ.

Внезапно Куинлън се изви нагоре, като почти я вдигна от леглото и стоновете им се сляха...

Когато се отпусна изтощена върху гърдите му, и двамата бяха останали без капчица сила. Той зарови пръсти в косата ѝ. Елизабет поглъщаше мъжествения аромат на тялото му и слушаше ударите на сърцето. Заспаха прегърнати. Когато слънцето залязваше, се събудиха и се любиха отново.

После Том стана, пусна телевизора и се върна при нея, за да я вземе в обятията си, докато гледат новините. Елизабет се чувстваше малко объркана, сякаш тази национална криза бе преминала, без да я засегне. Вероятно защото беше прекарала последните двадесет и четири часа в мисли не за липсата на ток, а за отношенията ѝ с Куинлън.

„Голямото претоварване“, както го наричаха журналистите, бе нарушило работата на доста служби по електрозахранване. Топлинната вълна, пиковото натоварване и слънчевата радиация бяха претоварили и извадили от действие цели енергийни блокове и системи.

Куинлън остана при нея и през нощта. Не я помоли за разрешение, а и тя не възрази. Елизабет знаеше, че така само отлагат неизбежното, но искаше да е с него. Фактът, че му разказа за Ерик, с нищо не промени намеренията ѝ, така както не се промени и характерът на Куинлън, след като научи за бившия ѝ съпруг.

Когато утрото настъпи, и двамата знаеха, че е дошъл краят на това райско изживяване. Беше невъзможно да избягат от реалността.

— Какво става? — тихо попита Куинлън.

Елизабет отпи от кафето и погледна през прозореца. Беше събота. И двамата не бяха на работа. Веднага щом станаха, Том говори с няколко свои колеги и сега нямаше никакви ангажменти. Само една дума от нейна страна и щяха да прекарат и уикенда в леглото. Би било чудесно, но идваше понеделник и тогава ще ѝ е още по-трудно да отпрати Том...

— Не мисля, че ситуацията се е променила — най-накрая рече тя.

— По дяволите, Елизабет! — Той рязко стана. — Кажи ми честно, приличам ли ти на Ерик?

— Много си властен.

— Но ти ме обичаш!

— Навремето си мислех, че обичам и него. Възможно е отново да греша. Сигурно не можеш да разбереш колко трудно ми е било, след като не си го преживял. По-скоро бих умряла, отколкото да преживея нещо подобно. Все още не те познавам достатъчно добре. Поне не така, както ти — мен. Толкова си потаен, че не знам кой си всъщност. Как да ти се доверя?

— А ако знаеше всичко за мен?

— Но не знам! — отвърна тя.

Двамата се спогледаха и избухнаха в смях.

— Доста „познавам“ и „не знам“ се събраха в тези няколко изречения — добави Елизабет.

— Поне знаем за какво говорим — каза той и отново се разсмя. Когато спряха, той я помилва по главата. — Нека още веднъж се опитам да променя мнението ти.

— Означава ли, че ако не успееш, ще спреш да опитваш? О, Том, та ти дори не знаеш какво означава да се откажеш!

— Не съм желал никоя друга жена толкова силно — усмихна се той. — Все пак имам известен напредък — ти отново започна да ме наричаш Том.

Когато се облече, Куинлън я целуна и тръгна към вратата, но на прага се спря:

— Ще се върна възможно най-скоро. Може да не е днес. Но има нещо, което искам да ти покажа, преди да вземеш окончателно решение.

След като той излезе, Елизабет се облегна на вратата и се замисли. Окончателно решение ли? Не знаеше да се смее ли, или да плаче. От шест месеца насам решението беше окончателно за нея. Защо тогава ѝ се струваше, че ако не даде отговора, който той иска, ще се наложи поне пет години да му обяснява защо е постъпила така?

ДЕВЕТА ГЛАВА

В неделя, малко преди пет сутринта, на вратата се позвъни. Елизабет се препъна, докато ставаше от леглото и погледна часовника объркано. Дали погрешно го беше навила да звъни в 4:54, или на вратата наистина имаше някой?

— Куинлън... — измърмори тя и тръгна да отвори.

Погледна през шпионката, за да се увери. Като се прозяваше, махна веригата и отключи.

— Не можа ли да почакаш още няколко часа? — попита тя и се запъти към кухнята.

Ако трябваше да води с него сериозен разговор, се налагаше да изпие поне половин литър кафе.

— Не — отвърна той. — Не съм спал и искам да приключим с този въпрос.

И Елизабет не бе спала много. След като Куинлън си бе отишъл, тя дълго се разхожда из апартамента, неспособна да се занимава с каквото и да било. Скоро осъзна, че е самотна. Прекараха заедно трийсет и шест часа — любиха се, приказваха, смяха се...

Спирането на тока ги сближи. Освен това я накара да анализира старите кошмари и дори да се примири с тях.

Леглото ѝ се стори прекалено голямо, студено и празно. За първи път си зададе въпроса дали не е сгрешила, като скъса с Том. Той определено не приличаше на Ерик Ландърс. С Куинлън се чувстваше обичана и закриляна, струваше ѝ се, че никога няма да я нарани.

Тревожеше я обаче нещо друго — неговата потайност и упорито налагане. По принцип тя одобряваше твърдостта, дори понякога я харесваше. Но дали можеше отново да рискува свободата си? Възстановяването след неуспешния брак ѝ струваше страхотни усилия.

Куинлън имаше упорит характер и малко хора можеха да му се противопоставят. Елизабет не знаеше нищо за важните моменти в живота му и за причината той да бъде толкова властен. Ами ако той криеше нещо важно и станеше твърде късно тя да се предпази?

Елизабет не хранеше никакви илюзии относно брака. Знаеше, че дори в наши дни мъжът си е запазил известна свобода. Хората не бяха склонни да се забъркват в домашни разправии, дори когато ставаше въпрос за мъж, който пребива от бой съпругата си. Понякога в някои полицейски участъци започваха да обръщат повече внимание на този род оплаквания, но всички бяха така затрупани с престъпления, наркотици и злополуки по магистралите, че нечие женско насинено лице или счупена ръка не ги трогваше.

А Куинлън искаше да се ожени за нея... Тя можеше да забави решението си, като не се виждат известно време, но скоро неговата упоритост щеше да я принуди да му даде окончателен отговор.

Елизабет все още имаше сили да откаже, ала с всеки изминат ден решителността ѝ намаляваше.

Докато тя приготвяше кафето, Том не отрони дума. От кафе машината започна да тече готовото кафе и стаята се изпълни с приятния му аромат.

— Нека да седнем — предложи той и остави дипломатическото си куфарче на един стол.

— Ако ще обсъждаме нещо, изчакай поне да си изпия кафето.

— Не знам. Понякога си мисля, че ще имам по-голям шанс, ако се осланям само на инстинктите си.

— Искаше да кажеш „на хормоните“.

— Наричай ги както искаш. — Той потри брадичката си и въздъхна. — Предполагам, че и аз мога да изпия чаша кафе, нали?

Куинлън се беше преоблякъл — сега носеше джинси и бяла памучна риза. Тези дрехи го правеха да изглежда поне с десет години по-млад. Но около очите му имаше тъмни кръгове и не беше бръснат. Наболата черна брада му придаваше вид на престъпник. Всъщност той много приличаше на онези, които наемаше...

Тя наля кафето и седнаха. Том отвори куфарчето и извади две папки. Едната бе тънка, а другата — дебела около три сантиметра.

— Прочети първо тази — и плъзна по-тънката към нея.

Беше неговото досие — съвсем кратко, само с най-важната информация — дата и място на раждане, описание на външността, образование и настояща месторабота, плюс най-съществените факти около женитбата му. Сякаш след развода си не бе живял.

— Да не би след развода да си бил замразен за петнайсетина години? — попита тя и му върна папката. — Ценя жеста ти да ми предоставиш някаква информация за себе си, но като че ли нещо липсва.

— Не са много хората, които успяват да бъдат иронични в пет часа сутринта.

— По това време мога да бъда само такава.

— Ще го запомня — рече той и подбутна дебелия папка към нея. — Това е информацията, която няма да намериш, ако решиш да ме проучваш.

Документите вътре представляваха ксерокопия от оригинала. Тя зачете един от тях.

— Досието ти е поверително, нали?

— Не представлява държавна тайна, но информацията е защитена заради мен.

След изнервянето от тайнствеността му, сега изведнъж животът му беше пред очите ѝ, а тя изгуби желание да научи подробностите... Вероятно, защото се страхуваше, че ако някога му се случи нещо, тази информация би ѝ донесла само неприятности.

— Не са замесени филмови звезди — увери я той усмихнато.

— Разочарована съм. Искаш да кажеш, че не си бил таен агент?

— Това е разпространеният термин, но професионалистите го наричат „оперативен работник“. Аз обаче не съм бил такъв. Просто събирах информация, поставях алармени инсталации и работех с антитерористични групи. Неща, за които не можеш да си побъбриш в бара с приятели.

— Разбирам. Научил си се да не говориш за себе си, нито за това, което правиш.

— То е нещо повече от навик, защото може да засегне живота на много хора. И продължавам да мълча, защото все още познавам специалисти, които се занимават с това. Информацията е най-ценната придобивка и същевременно — най-голямата заплаха за едно правителство.

— Тогава защо ми показваш досието си? — забарабани тя с пръсти по папката.

— Защото ти вярвам — каза простичко той, после се усмихна. — И защото смятах, че няма да приемеш сериозно изявления, като:

„Досието ми представлява държавна тайна, затова не мога да говоря за себе си, поверително е“. Щеше да ми се изсмееш в лицето. Това са част от глупостите, с които можеш да впечатлиш единствено празноглавците. А ти не си от тях.

— Прав си — рече тя, като прелисти няколко страници. — Не бих повярвала. Не са много хората, които се занимават с подобна работа.

— Както ти казах, завърших Калифорнийския технически университет и бях много добър.

— Очевидно, след като продължаваш да работиш по специалността си. Само че вече го правиш за себе си, а не за правителството. — Изведнъж се сети за нещо. — Ами хората, които наемаш, и те ли...

— Да, някои от тях.

— И онзи мотоциклетист?

— И той — каза Куинлън през смях. — Господи, да не си мислиш, че вземам на работа всеки, който изглежда така, без да го познавам? Всъщност той беше обикновен оперативен работник.

— И идват при теб, когато се пенсионира?

— Не. Аз не съм приют за изгонени служители. Осведомявам се за хората и установявам връзка с тях, за да разбера дали искат да работят за мен. Повечето от тях са съвсем обикновени хора и става въпрос само за преместване от един компютър на друг.

Тя бутна папката към него.

— Няма ли да я прочетеш? — попита той.

— Не. Не искам да знам всеки детайл от живота ти. Един кратък преглед е достатъчен.

— Е, добре, това е. Направих каквото можах. Не зная как да ти докажа, че никога няма да постъпя като Ландърс. Ти си тази, която трябва да повярва в това. Елизабет, скъпа, ще се омъжиш ли за мен?

Тя не успя да се сдържи и избухна в смях. Знаеше, че не би трябвало да реагира на подобно предложение по този начин, но настойчивостта бе така характерна за Куинлън, че тя не успя да потисне напушилия я смях. Вероятно щеше да чува същия въпрос всеки ден, докато не даде желанието от него отговор. Фактът, че видя тази папка, означаваше за нея повече, отколкото той можеше да

предположи. Досието не само ѝ разкри живота му. Най-важното бе, че когато ѝ го даде, той изрази пълното си доверие в нея.

Най-сетне Елизабет престана да се смее и го погледна сериозно. Онова, което се бе случило през последните дни, донякъде бе прогонило сянката на Ерик Ландърс. През изминалите дълги нощи тя най-после разбра какво всъщност се бе случило. Имаше сили да се справи и за първи път осъзна, че все още е пленница на Ерик. Създаденият от него страх ѝ бе попречил да заживее истински. И все още се страхуваше, но изведнъж се изплаши да не загуби Куинлън. „Дали е възможно да си отиде, този път — завинаги?“, запита се тя. Разбира се, че беше възможно, ако не оцени предложението, което той ѝ направи! Бе настъпил часът да направи своя избор. Тя пое дълбоко въздух.

— Искаш да се оженим, а не просто да поживеем отначало заедно, за да видим как ще тръгне, така ли?

— Да. Искам да се оженим. Искам клетви за любов, вяност и уважение. До гроб.

Тя го погледна изпитателно. Беше непоколебим, когато си наумеше нещо!

— Не ми харесва, че ще постигнеш своето, и то — по-бързо, отколкото си очаквал — измърмори тя.

Той вдигна дясната си ръка и изрече тържествено:

— Обещавам да бъда най-милият съпруг! Жена като теб трябва да има свобода и възможност за изява.

Елизабет точно отпиваше от кафето. Не можа да преглътне течността, задави се и се закашля.

— А защо досега не си ми предоставил въпросната „свобода и възможност за изява“?

— Защото се страхувах да не ме отблъснеш. — Том се усмихна смутено и протегна към нея ръка. — Ти също ме плашеше, скъпа. Опасявах се да не решиш, че можеш да минеш и без мен.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Ако мислиш, че като се ожениш за мен, ще се сдобиеш с прислужница, дълбоко се лъжеш! Няма да ходя и да подреждам след теб. Не обичам да готвя и ненавиждам разхвърляни навсякъде дрехи!

— Не се тревожи. Доста съм прибран за мъж.

— Не е достатъчно. Вече съм го чувала.

— Добре, обещавам да си прибирам дрехите, да мия чиниите и да ставам с децата, за да...

— Децата ли?

Той повдигна въпросително вежди и Елизабет едва сдържа усмивката си.

— Добре, добре. Но не повече от две — рече помирително тя.

— Съгласен съм. Договорихме ли се?

Тя се направи, че размисля, което предизвика на лицето му напрегнато изражение.

— Да — прозвуча най-сетне отговорът ѝ.

Куинлън въздъхна с облекчение, протегна се и я придърпа към себе си. Прегърна я и започна да я целува и милва, докато тя цялата затрепери от възбуда. Когато устните му се откъснаха от нейните, лицето му бе озарено от щастлива усмивка...

— Винаги постигам това, което искам, скъпа — промълви той.

— Зная — въздъхна Елизабет.

Около час по-късно той вдигна глава от възглавницата и я погледна съсредоточено.

Елизабет се протегна лениво. Тялото ѝ още тръпнеше от преживяното удоволствие.

— Цели шест месеца ме отбягваше... — започна Куинлън след кратко колебание. — А едно обикновено спиране на тока промени всичко...

— Харесвам спирането на тока. Без него нямаше да можеш да ме принудиш да прекарам толкова време с теб.

— Искаш да кажеш, че нищо нямаше да се получи, ако не бяхме заседнали в асансьора, така ли?

— Просто нямаше да имаш възможност да се доближиш до мен. Не съм играла игрички, Том. Действително се страхувах от теб и от вероятността отново да загубя свободата си...

— Тогава Господ да благослови спирането на тока! Все пак по някакъв начин, благодарение на пръста на съдбата, се добрах до теб.

— Това едва ли щеше да стане без нейната намеса. В противен случай единственият ти изход беше да ме отвлечеше.

— Точно това щях да направя през уикенда, ако откажеше да дойдеш с мен на вечеря в четвъртък!

— Аха. А аз си помислих, че онзи следобед ме причакваше нарочно.

— Човек трябва да предприеме нещо, след като жената, която обича, не го поглежда и не му дава никакъв шанс. Направо бях отчаян! Обичам те! А все още не съм чул официалния ти отговор. И понеже съм традиционалист, ще те попитам отново: ще се омъжиш ли за мен, Елизабет Мейджър?

— Да, Том Куинлън, ще се омъжа за теб!

Той се наведе и я целуна.

— Около девет ми напомни да звънна по телефона, скъпа — промърмори Куинлън след малко. — Трябва да отменя отвлечането ти...

Тя се смя, докато не усети силно проникване в тялото си. От гърдите ѝ се изтръгна тих стон, предизвикан от невероятното удоволствие, което само той можеше да ѝ дари. Вкопчи се в раменете му, а устните сами произнесоха:

— Господ да благослови спирането на тока!

КАРОЛ БЪК
СЕНЗАЦИОННА НОВИНА

Напористите новинари Мич Нелсън и Кристи Кавано, започнали своята любовна история през първото голямо спиране на тока през '77, с изненада откриват, че ще отразяват заедно и това през '93. Ала всяка мисъл да се държат чисто професионално угасва заедно с осветлението.

ПЪРВА ГЛАВА

На Кристин Мари Кавано — нежната половинка на един от популярните новинарски екипи на Югоизточните Съединени Щати — ѝ се беше случвало да бъде шаферка, но булка — никога! Поне досега.

Не можеше да си обясни защо изпитва нужда от някого до себе си. По-рано се чувстваше достатъчно добре и сама. Но между нея и Мич Нелсън, мъжът, за когото щеше да се омъжи, имаше нещо особено — чувство, оцеляло цели шестнайсет години, въпреки разпериите, грешките и недоразуменията.

Наистина ли трябваше да се оженият? Бракът щеше да промени тяхната връзка, а никой не можеше да знае дали промяната ще е за добро.

„Обичам те, Мич! Но не зная дали ще мога да се омъжа за теб“, мислеше Кристи.

— Скъпа, изглеждате превъзходно! — изрече дълбок женски глас зад нея.

Кристи разпознаваше иронията. Опита да се обърне, но дългата бяла дантелена рокля, която бе облякла, ѝ пречеше дори да помръдне.

Тя измърмори няколко не особено възпитани думи. Повдигна булчинската си рокля, като се олюляваше на обувките с токчетата, които бяха поне с пет сантиметра по-високи от всички, които някога бе обувала. Най-сетне успя да се обърне и видя кой ѝ бе направил псевдокомплимента.

Пред нея стоеше красива, спокойна и стилна жена, която изглеждала направо зашеметяващо! Бе висока, което май беше най-лошо от всичко. Беше поне метър и осемдесет, а Кристи едва достигаше метър шестдесет и два.

— Познавам ли ви? — попита Кристи с предизвикателен тон, овладян до съвършенство през годините журналистическа практика.

Жената изглежда се забавляваше.

— Аз съм Аманда, бившата съпруга на Мич.

Кристи знаеше, че Мич е бил женен. Приемаше този факт, но се опитваше да не му обръща внимание.

— Какво правите тук, Аманда?

— Ще изпълнявам ролята на ваша майка на сватбата.

Кристи почти се задави.

— Беше идея на Мич! — добави Аманда, нанасяйки смъртоносния удар.

— Минута и двайсет секунди. Всички по местата! — обяви повелителен глас.

Кристи се вцепени. Това беше гласът на Уейн Джексън, директор на новините на телевизионната компания „УИЗ“. Тя работеше там от април, в емисиите в шест и единайсет вечерта.

Едва сега се огледа и обърна внимание на всичко наоколо. Намираше се в главното студио на „УИЗ“, което бе напълно готово за предстоящата сватба. А най-лошото беше, че мястото гъмжеше от нейни колеги...

Беше невъзможно! С Мич бяха решили сватбата да бъде съвсем скромна — само граждански брак без много шум. Освен това се бяха договорили да не казват на никого от студиото! Не и преди медения им месец! Очевидно нещо се бе объркало в последния момент...

— Всички ли са по местата? — попита един до болка познат глас.

Кристи отново се обърна с мъка. Беше Брент Харпър. Въпреки че никак не го харесваше като човек, бе склонна да признае, че той притежава всички необходими качества, за да успее в професията. Неговите основни предимства — златисторусата коса, меденият глас и точният усет към събитията, му придаваха необикновено очарование на малкия екран.

— Какво правиш тук? — попита Кристи с прегракнал глас.

Брент беше облечен в своя неотразим смокинг. Това не предвещаващо нищо добро.

— Ще те предавам на годеника.

— Какво?!

— Една минута! — обяви Уейн Джексън.

Брент повтори казаното. Погледът му се отмести към Аманда Нелсън. Той смяташе себе си за дар божи за жените и полагаше

неимоверни усилия да обърне внимание на колкото може повече от тях.

От започването на работа в „УИЗ“ Кристи бе открила само няколко дами, които не проявяваха интерес към сексуалната му щедрост.

— Това идея на Мич ли беше? — попита едва преглъщащата Кристи.

— Разбира се, че не, Кристи. Това е само част от новия ни договор.

— Мислех, че още преговаряте...

— Моят агент уреди сделката тази сутрин — отговори Брент с усмивка, която разкри най-хубавите изкуствени зъби, които могат да бъдат купени с пари. — Ако моя колежка се омъжва за главния редактор, според договора имам пълно право да присъствам на тържеството.

Кристи обмисли за миг ужасяващото твърдение и после каза единственото, което като че ли имаше някакъв смисъл:

— Не!

— Как така не? — Очите на Брент се разшириха.

— Казах не, Брент! Не желая точно ти да ме предаваш на годеника!

— Трийсет секунди до излъчване в ефир!

— Не мислиш ли, че е малко късно за такова решение? И кой искаш тогава да те предаде на Мич?

— Никой!

— О, чудесно! Може би следващото ще бъде, че изобщо не искаш да се омъжваш!

— Петнайсет секунди до началото!

— Може би наистина не искам! — избухна Кристи, ужасена, че силите ѝ са към края и я напускат. След миг се сети за Уейн Джексън и неговото броене. — Какво начало? — попита стресната тя.

— А ти как мислиш? Не си ли чела предварителния сценарий? „УИЗ“ е откупила правото да предава сватбата на живо по телевизията.

Кристи опита да си поеме дъх, но корсетът на роклята я стягаше като броня.

— Десет секунди!

Кристи панически се опитваше да махне воала, който ѝ пречеше да вижда! Имаше нужда от Мич!

— Кристи?!

Това беше гласът на Мич — хладен, компетентен и властен. Той никога не губеше самообладание — това бе първото, което научи за него.

— Пет секунди!

Прожекторите се включиха. Кристи чуваше Мич, усещаше присъствието му, но не можеше да го открие.

— Четири секунди!

— Не! — мълвеше Кристи, докато се бореше с воала, който я задушаваше. Някой, може би Брент, хвана ръцете ѝ, но тя успя да се измъкне.

— Три секунди!

— Хайде, Кристи, стегни се! — чу гласа на Мич.

— Не! Не! Не! — повтаряше тя непрекъснато, като отчаяно клатеше глава.

Не беше сигурна на какво точно казва „не“. Знаеше само, че нещо я кара да го изрича безспир.

— Две секунди!

Изведнъж нечий ръце я хванаха здраво за раменете и я разтърсиха.

— Кристи, събуди се!

Тя отвори очи.

— Не! — проплака тя и седна в леглото. Сърцето ѝ биеше до пръсване и цялата трепереше. Две силни ръце я обгърнаха и придърпаха треперещото ѝ тяло към друго — топло и мускуесто.

— Успокой се, скъпа! — каза Мич внимателно.

Гласът му, който само преди миг ѝ се бе сторил властен и студен, сега звучеше нежно и успокоително.

Кристи усети ласката на дланите му по гърба си и топлия дъх в косите си, докато той отново и отново я утешаваше. Тя с наслада вдишваше познатия аромат на кожата на своя любим. После въздъхна с облекчение.

Ужасът от кошмара — тъй като това бе само кошмар — постепенно изчезваше. Тя вече не трепереше, а пулсът ѝ възвърна нормалния си ритъм.

„Всичко е наред. Ти си вкъщи, в леглото, а Мич е до теб“, успокояваше се тя мислено.

— Добре ли си? — попита Мич и я целуна.

— Да — увери го Кристи.

Тя се отдръпна от мъжа, за когото бе обещала да се омъжи. А всъщност искаше да направи точно обратното — да се сгуши в обятията му и да склони глава на неговото рамо. Когато след малко се посъвзе, Кристи се почувства засрамена.

Очевидно се беше мятала и бълнувала насън. Чудеше се какво е говорила и как ли го е възприел Мич. Имаше само един начин да разбере. Погледна мъжа, изиграл съдбовна роля в някои от най-хубавите, но и в част от най-лошите моменти на живота ѝ, право в очите с цвят на бадеми.

Той притежаваше енергията на човек, два пъти по-млад от него, и бе изживял пълноценно всеки миг от своите четиридесет години. Косата му бе все така гъста, но вече доста прошарена. Леки бръчици очертаваха угълчетата на очите му, а малко по-дълбоки — неговата уста.

Мич не беше класически хубавец. Веднъж той шеговито беше отбелязал, че има „чудесно лице за радиото“. Острите черти на лицето му, ястребовият нос и плътните чувствени устни трудно можеха да се нарекат фотогенични, но определено подчертаваха мъжествеността му.

Не знаей какво има в Мич Нелсън, но то прави всички мъже около него да изглеждат като монахини — чу веднъж Кристи една от секретарките на „УИЗ“ да казва на друга.

— Кристи? Добре ли си? — върна я гласът на Мич към действителността.

— Извинявай, Мич! — каза тя.

— За какво ми се извиняваш? За това, че си сънувала кошмар ли?

— Действително сънувах кошмар, в който участваше и Брент Харпър — промълви тя след малко.

— И какво правеше той? — повдигна вежда Мич.

— Искаше да ме предава на годеника...

— Какво?!

— Беше на сватбата ни и каза, че това било негово право по договор.

Мич я изглежда изпитателно, а после внезапно избухна в неудържим смях.

— Право по договор ли? Нищо чудно, че ти постоянно повтаряше „не“.

— Наистина ли? — опита да се засмее и Кристи.

— Боях се, че го казваш на мен — усмихваше се той.

Тази забележка я засегна.

— Не! — извика тя, без да се замисли.

Усмивката на Мич изчезна.

— Не?! — Изглеждаше безкрайно изненадан.

— Нямах това предвид... Тоест... Нямаше... — започна да заеква тя, сякаш искаше да се оправдае.

— Нямаше какво, Кристи? — подкани я Мич.

— Наистина казвах „не“... В кошмара си.

Настъпи продължително мълчание. Кристи не знаеше колко продължи то, но ѝ беше достатъчно да осъзнае, че и двамата с Мич са голи. Когато се пробуди от кошмара, усети допира на тялото му и долови ударите на сърцето.

Тишината сякаш съживяваше едно особено чувство.

— А в истинския живот? — попита Мич. Ясно беше, че той също го усещаше. Погледът му се спусна надолу по голото ѝ тяло и после отново се върна на лицето. Зелените му очи проблеснаха като скъпоценни смарагди.

Кристи преглътна, усещайки как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват. Неочаквана тръпка на възбуда прониза цялото ѝ същество.

— В истинския живот ли? — повтори тя въпроса, като мъчително преглътна.

— Да. Ще ми казваш ли често „не“ в истинския живот? След като се оженим?

Той обгърна раменете ѝ със своите топли длани и пръстите му се плъзнаха надолу по ръцете.

Кристи не можеше да не докосва Мич, когато той я докосваше. Започна да гали гърдите му.

— Зависи — отговори.

— От какво, скъпа?

Започна да милва гърдите ѝ и тя затвори очи. Мич докосваше с връхчетата на пръстите си зърната ѝ, с което предизвикваше експлозия

от удоволствие в нея. Дълбока въздишка се изтръгна от устните ѝ. Тя отвори очи.

— От какво зависи, Кристи? — настояваше той.

— От... обстоятелствата.

Както повечето жени, Кристи се притесняваше от формите на своето тяло, но когато беше с Мич, това неудобство изчезваше напълно. Той я караше да се чувства най-красивата и желана жена на земята.

— А какви са тези обстоятелства?

Движенията на дългите му пръсти станаха по-настойчиви. Кристи наведе глава и целуна Мич по врата. Усети ускорения му пулс с устните си. Тя прокара език по кожата му, като се наслаждаваше на вкуса.

— Какво ме питаше за обстоятелствата, Мич?

— Дали обстоятелства от този вид биха те накарали да кажеш „не“?

С лек натиск той я принуди да легне по гръб. Това означаваше, че знае какъв ще е отговорът ѝ. Без да се смущава, тя се отпусна в обятията му. Беше готова да признае, че при подобни обстоятелства ѝ бе невъзможно да му откаже и да отговори с „не“.

— Не — отговори тя дрезгаво.

— Което значи?

Кристи обви с ръце врата му. Прокара пръсти през гъстата му коса и доближи лицето му до своето.

— Точно това, което си мислиш.

Устните му се извиха в победоносна усмивка.

— Добре!

После я целуна страстно и ненаситно. Тя му отвърна и целувката им сякаш продължи цяла вечност. Възбудата ги водеше към пълното сливане.

Никога преди Мич — който бе нейният първи любовник, не я беше докосвал по този начин. Усещанията, които предизвика у нея, превърнаха желанието ѝ в необузdana страст.

Той потърси и откри най-чувствителното място от нейната женска същност. Кристи извика и хвана ръката му. Не би могла да се контролира, дори и да искаше. Пръстите ѝ се впиха в неговите мускулести рамене.

— Да! — трепетно простена тя.

— Да! — повтори дрезгаво той след миг, когато я облада със силно и рязко движение.

Кристи разтвори бедра, за да може той да навлезе в нея колкото може по-дълбоко. Мич въздъхна и впи устни в нейните.

Не изпитваше никакво колебание и нямаше задръжки. Двамата се движеха като едно цяло, потънали в чувствено удоволствие. Беше толкова хубаво!

Внезапно, без предупреждение, Мич спря да се движи. Кристи проплака. Беше съвсем близо до жадувания миг на екстаза! Но не можеше да го достигне сама...

— Мислех си за нещо, скъпа!

— Ти си в състояние да мислиш в такъв момент?! — Гласът ѝ секна.

Трепереща и разстроена, тя опита да се отдръпне. Мич обаче я задържа. Неподвижността на потното тяло и неравномерното дишане показваха колко му е трудно да се сдържа.

— Не се ли счита за лош знак, ако годеникът види булката преди сватбата? — попита той.

Кристи премигна, докато се опитваше да разбере какво точно казва Мич. „Лош знак, ли?“, запита тя. „Ами, да!“, сети се най-после.

— Лош знак е само, ако булката е в сватбената си рокля — изрече тя с треперещ глас.

След това си спомни кошмара, булчинската рокля и усети как я полазват тръпки на лошо предчувствие.

— Но след като не съм с булчинска рокля...

— О!

Мич отново започна да се движи в нея, този път — силно и бързо. Това я накара рязко да поеме дъх и всички мисли изчезнаха от съзнанието ѝ.

Кристи се отдаде на възбудата, която постепенно я отведе до така желаното освобождение и предизвика неземно удоволствие, което я разтърси цялата.

— О, Мич! Да! — едва успя да простене тя. Очевидно мъжът, за когото щеше да се омъжи, разбра какво означава нейното „да“...

ВТОРА ГЛАВА

За първи път Мичъл Томас Нелсън направи предложение за женитба на Кристин Мари Кавано в Ню Йорк на тридесети май 1978 година. Бяха любовници от девет месеца. Той беше на двадесет и пет, а тя тъкмо бе завършила колеж и скоро щеше да навърши двадесет и една. Също така ѝ предстоеше съвсем скоро да напусне него, а и Ню Йорк заради журналистическата си кариера.

Всъщност бракът изобщо не влизаше в плановите на Мич тъкмо през онзи период от живота му. Той самият остана като зашеметен, когато думите „омъжи се за мен“ се изплъзнаха от устата му. Кристи също остана смаяна. Той съзря изумлението, изписано на лицето ѝ.

След него Мич разчете безпогрешно ярост, а заедно с нея — и други чувства, които успя да си обясни едва по-късно. Неговото импулсивно предложение бе твърдо отхвърлено. Скандалът, избухнал след това, беше ужасен. А раздялата, която последва, депресираща и двамата...

Мич ѝ предложи отново женитба на девети юли, 1993 — около три месеца, след като тя се присъедини към новинарския екип на „УИЗ“ и точно двацет и осем дни след възобновяването на връзката им, което бяха прекъснали след отказа на Кристи да се омъжи за него.

— Не ни ли е добре и така? — попита тя, след като Мич приключи с тържествената си реч на предложението за женитба, която бе репетираше повече от седмица.

Мелодичният ѝ глас звучеше леко дрезгаво. В тъмните ѝ кафяви очи се четеше страх, граничещ с паника.

— Не е достатъчно, Кристи. Мислех, че ще ми стигне, но изглежда съм се лъгал. Аз те обичам и искам да бъдеш моя съпруга.

— Аз също те обичам, Мич, но...

Той заглуши възражението ѝ с дълга целувка.

— Не е нужно да ми отговаряш веднага. Моля те поне да помислиш!

Мич бе направил второто предложение в петък вечерта. Кристи му отговори едва в неделния следобед. През това време имаше моменти, през които всичко можеше да се провали и единствено споменът за старите грешки предпазваше Мич от фатално избухване.

И накрая...

— Добре — съгласи се Кристи, малко след като се бяха любили.

Отначало Мич помисли, че тя дава някаква оценка на удоволствието, което току-що бяха изживели. Но думичката „добре“ като описание на екстаза направо го обиди.

Той се надигна на лакът и започна да изучава изражението на лицето ѝ. Страните ѝ бяха покрити с руменина, а косата ѝ бе разпиляна по възглавницата. Така тя изглеждаше съвсем различна от онази Кристи в професионалния живот — с безупречна прическа, грим и имидж.

— „Добре“ ли? Какво „добре“?

— Добре, ще се омъжа за теб.

Дъхът му спря.

— Кристи, сигурна ли си? — едва успя да промълви Мич.

— Нали точно това искаше? — разсмя се тя.

— Да, Кристи! Искам го повече от всичко. Но ти също трябва да го желаеш!

Тя нежно го погали по лицето. Тялото му започна да се напруга, а кръвта закипя.

— Аз искам теб, Мич! Искам те страшно много!

— Достатъчно, че да се ожениш за мен?

— Да!

Светът сякаш се преобърна. Мич едва запазваше самообладание.

— Кога? — попита той.

После припряно заговори за ангажиментите по сватбата, като внимателно я наблюдаваше, ала на Кристи не ѝ мигна окото.

— Какво ще кажеш за двацет и първи юли, сряда? — попита тя спокойно. — По това време и двамата трябва да сме в отпуска. Зная, че ще ходиш на конгрес, но той ще свърши на двацети. Ще направим сватбата без много шум на двацет и първи и след това ще заминем някъде за няколко дни.

— Как така без много шум?

— Ще бъдем само ти, аз, свещеникът и двама свидетели. Без купища гости и роднини, без бяла булчинска рокля и официални церемонии. — Гласът ѝ беше ясен и непоколебим.

— Без роднини ли? — Не знаеше защо задава този въпрос.

Родителите му бяха починали, той нямаше братя и сестри, а що се отнасяше до нейното семейство, той би бил крайно учуден, ако тя пожелаеше те да присъстват.

— Без роднини! — подчерта Кристи.

— И без приятели?

— Да!

— И без колеги?

— Да!

— Все пак ще кажем на хората по-късно, нали?

— Да кажем на хората ли? — Тя изглеждаше объркана от въпроса.

Той поклати глава.

— Ще продължавам да се съобразявам с желанието ти да пазим нашата връзка в тайна, защото си представям какви клюки ще тръгнат, ако колегите разберат за нея. Но женитбата е нещо съвсем различно, Кристи. Ако смяташ да запазиш в тайна и брака ни...

— О, не. В никакъв случай! Ако се оженим...

— Когато... — поправи я той. — *Когато* се оженим. — Той наведе глава и я целуна. Вкусът на устните ѝ, както и триумфът от победата, беше сладък. — Знаеш ли какво си мисля за двайсет и първи юли? Че дотогава има много време. Твърде много време... — Целуна я по-настойтелно, дълбоко и страстно...

— Това чакане ме подлудява!

Кристи хвърли чантичката си и скочи от креслото, на което бе седяла едва трийсет секунди. Започна да крачи из кабинета на съдията Джосая Питърсън Бърнсайд.

Мич продължи да седи на кожения диван — същия, от който неговата бъдеща съпруга току-що стана. Погледна часовника на стената.

— Тук сме по-малко от петнайсет минути.

— Струват ми се много повече! — отговори раздражено Кристи.

Мич мълчаливо я наблюдаваше, докато тя неспокойно крачеше напред-назад в кабинета. Движеше се грациозно, а елегантната и семпла рокля, която бе облякла, подчертаваше красивите очертания на тялото.

— Колко мислиш, че ще закъснее съдията Бърнсайд? — попита Кристи нетърпеливо.

— Нямам представа.

— Ами ако изпуснем самолета?

— Той отлита чак в осем, скъпа!

Кристи оправи косата си и отчаяно въздъхна:

— Просто искам да приключим по-бързо с това нещо!

Преди време Мич щеше да се обиди, че Кристи нарича тяхната сватба „това нещо“, но не и сега, когато той разбираше много по-добре, отколкото преди петнайсет години, враждебното ѝ отношение към сватбените церемонии.

Тя не можеше да забрави ужасната връзка на своите родители, която ги бе държала заедно двайсет години „за пред хората“ и „заради децата“. Най-накрая се разделиха, когато Кристи, най-голямата дъщеря, навърши осемнайсет.

— Новината за развода на майка ми и баща ми беше най-прекрасният подарък, който някога съм получавала — му каза веднъж тя. Погледът ѝ беше мрачен и изпълнен с горчивина.

Той трябваше да чака много, преди Кристи да се реши да му разкаже за брака на родителите си. Дори след като тя го направи, му беше трудно да си представи средата, в която беше израснала. Неговите родители живяха в разбирателство и се обичаха осемнайсет години, преди някакъв пиян шофьор да ги прегази...

Щастливите спомени за чудесното му семейство го крепяха в мъката му по тяхната преждевременна смърт.

Кристи беше застанала на прозореца и си играеше с щорите. Изправените гръб и рамене, а също и треперещите пръсти показваха, че е напрегната. Мич стана и прекоси стаята. Кристи леко трепна, ала не се отдръпна, когато той плъзна ръце по талията ѝ и я притегли към себе си. Но тя определено не се чувстваше съвсем спокойна дори в обятията му.

— Зная, че си нервна. Аз също — тихо призна той и допря устни до копринените ѝ коси.

— Как може да си нервен? Нали си го правил и преди! — почти изсъска тя.

Споменаването за първия му брак го завари неподготвен. Кристи се обърна и го погледна.

— Каква беше Аманда? Беше ли красива?

Мич не знаеше какво да отговори. Бившата му съпруга приличаше на Кристи в много отношения: кафява коса, кафяви очи и съвсем нежен, мургав тен. И двете бяха с изящни черти на лицето и блестящи усмивки. Но Кристи имаше сложна и богата душевност — нещо, което Аманда не притежаваше. Това стана и една от причините за развода...

А и Мич беше наясно, че въпреки всичко, Кристи не заслужава съпруг, който я поставя на трето място след работата си и спомена за друга жена...

— Аманда бе... хм... Беше привлекателна.

— Висока е, нали?

— Не. Горещо-долу колкото теб.

На лицето ѝ се появи странно изражение.

Мич се чудеше какво е породило странния ѝ интерес към бившата му съпруга. Досега Кристи никога не беше говорила за нея.

— Откъде ти хрумна, че Аманда е висока?

— Просто... Така си помислих.

Мич чувстваше, че тя крие нещо. Сети се за кошмара ѝ...

Изведнъж токът изгасна. Мич погледна часовника на стената — стрелките му бяха застинали на пет и двацет и три следобед...

— Имам лошо предчувствие!

И Мич си помисли същото, но не искаше да го признае.

Климатичната инсталация не работеше заради тока и температурата се беше повишила с около пет градуса.

— Наоколо има много строежи и вероятно някой е прекъснал кабел по погрешка.

— Не ми се вярва.

— Непрекъснато се случва, Кристи. Може пък и да се е пренатоварила електрическата мрежа.

Погледът ѝ се спря върху бюрото на съдията. Мич знаеше какво точно е привлякло вниманието ѝ — телефонът!

— Трябва да се обадим в службата.

— Но нали сме в отпуската!

— Знам, обаче...

— Тук сме, за да се оженим, забрави ли, мила?

— Разбира се, че не съм, но...

Съюзът „но“ ужасно подразни Мич.

— Виж, сега е шест без петнайсет. До новините остава четвърт час. На никой не му е до нас.

— Ами ако... Ако токът е изгаснал в целия град? Не мислиш ли, че Дейв и Гюс ще оценят едно такова обаждане?

— Ако токът е изгаснал в целия град, Дейв и Гюс няма да имат време да оценят каквото и да е!

— Ами ако...

— Добре — прекъсна я той. — Да предположим, че вече сме се обадили в телевизията и са ни казали, че токът е изгаснал в целия град. Какво ще направиш? — Той я погледна. — Ако искаш... забрави за сватбата.

— Да забравите за сватбата ли? — попита звучен мъжки глас със силен южняшки акцент.

Мич и Кристи се обърнаха. Беше съдията Бърнсайд.

— Добре ли сте? — попита Кристи.

— Да, но съм малко изморен след изкачването на пет етажа. Токът е изгаснал не само тук, но в целите Югоизточни Щати.

— Какво?! — в един глас възкликнаха Мич и Кристи.

— Долу има радио на батерии. Разправяха, че някакви слънчеви изригвания станали причина за аварията.

Мич погледна Кристи. Знаеше, че мислят за едно и също. После погледът му се спря на телефона.

— Ще имате ли нещо против да ползвам...

В същия момент се чу телефонен звън. Но не беше телефонът на бюрото. Мич мигновено разпозна острия дразнещ звук, който се раздаваше от джоба на панталона му.

Ето, че се случваше непоправимото...

— Донесъл си радиотелефона си на нашата сватба? — В погледа на Кристи се четеше обвинение.

— Кристи, моля те, не се сърди!

— Накара ме да се чувствам виновна за това, че искам да се обадя в службата, а през цялото време телефонът е бил в джоба ти!

— Сложил съм си го в джоба по инерция, а не нарочно!

— О, да, разбира се! — иронизира тя.

Най-накрая Мич успя да изключи изнервящото звънене. Хвана своята разгневена годеница и я обърна към себе си. Кристи опита да се освободи. Той усети, че може да я загуби завинаги.

„Тя просто си търси извинение да отложи сватбата“, помисли той в следващия момент.

— Господи, Кристи, заклевам се, че дори не помня кога съм прибрал проклетия телефон в джоба си! — възкликна той.

— Наистина ли очакваш да ти повярвам? — опита да се освободи тя.

В този момент иззвъня нейният радиотелефон, скрит в дамската чанта...

ТРЕТА ГЛАВА

— Честно, Мич, не знаех, че съм го взела!

— Вярвам ти, Кристи.

— Искам да кажа... Изобщо нямах представа, че е в чантичката ми...

— Нека просто забравим за това.

Кристи въздъхна тежко, като си мислеше, че иска да направи точно това. Погледна към пръстите на лявата си ръка. Там нямаше халка...

Прониза я силна болка. „Не беше моя вината, че не се оженихме. Мич предложи да отложим сватбата“, помисли тя с горчивина.

Спомни си задръстването, в което бяха попаднали с Мич за повече от половин час. Улиците бяха пълни с хора, които бързаха да се приберат вкъщи. Шофьорът на колата зад тях започна да свири с клаксона. Кристи погледна към Мич, който бе вперил поглед напред. И на неговия пръст нямаше халка...

— Съжалявам за това, което се случи в офиса на Бърнсайд — въздъхна тя нежно.

— Така ли? — Той не отместваше поглед от пътя.

Тя премигна, изненадана от предизвикателния му тон.

— Разбира се, че съжалявам!

— Добре, Кристи.

— Но...

— Защо не се обадиш пак в телевизията?

Кристи се поколеба, но после реши, че това не е нито мястото, нито времето за разнищване на личния им проблем. Щяха да имат достатъчно възможности да го обсъдят по-късно. Тя се наведе напред и взе слушалката на телефона в колата на Мич.

Набра номера, но чу само прашене. Опита още два пъти.

— Няма шанс — каза тя и остави слушалката. После погледна към празното място, където би трябвало да има радио. За съжаление то бе дадено на поправка.

— По дяволите, бих искал да знам какво става! — измърмори Мич.

Кристи се опита да измисли нещо успокоително, но вместо това започна да си припомня какво ѝ каза Мич след телефонния разговор с Гюс Мълрони, когато излизаха — неженени, естествено, от кабинета на съдията:

— Нали Гюс спомена нещо за хора, заседнали в асансьора? — попита нетърпеливо тя, когато двамата с Мич слизаха по аварийните стълби. Въпреки че бе чула само част от разговора, това ѝ бе достатъчно да се разтревожи.

— Гюс каза, че два от асансьорите са заседнали между етажите.

— Има ли пострадали?

— Не мисля.

Поне това беше добра новина.

— Знаеш ли кой е заседнал?

— В единия асансьор са седем човека — четирима техници, Рик Бенет от специалния отдел, Джек и Пит от спортната редакция. В другия асансьор са Брент Харпър и Линда... Съвсем сами...

Линда трябваше да замества Кристи по време на отпуската ѝ, а двамата с Брент бяха...

— Господи, кой води емисията в шест часа? — възкликна тя.

Предполагаше, че въпреки спирането на тока, „УИЗ“ ще излъчва някаква програма. Последва напрегнато мълчание.

— Може би Уоли... — предположи най-накрая Мич.

— Уоли?! Метеорологът?

— Или той, или Дилия.

— Но това е ужасно! — намръщи се Кристи.

Дилия Ренолдс беше най-новият член на информационния екип. Освен това беше приятелка на собственика на телевизионната станция. Русокоса и миловидна, бивша кралица на красотата, Дилия се оправяше чудесно със сладникави светски репортажи, но ако ставаше дума за новината на деня...

— И аз така си помислих — каза сухо Мич.

Стигнаха до сградата, в която бе разположена станцията. Мич паркира колата и слязоха от нея. Вечерният въздух беше влажен и горещ. Кристи се задъха, а Мич свали сакото си и го преметна през рамо.

— Можеше да бъде и по-зле — рече той, когато се запътиха към сградата.

— Имаш предвид избора между Уоли и Дилия ли?

— Не. Положението можеше да бъде по-лошо от девет човека, заседнали в два асансьора. Гюс каза, че третият асансьор тъкмо бил стигнал двайсет и четвъртия етаж, когато токът спрял. За щастие успели да отворят вратите.

— Кой е бил в него?

— Нашият любим режисьор Дейв Бомън, новият оператор на робокамерите — Скот, директорът на продукцията Уейн Джексън и гримьорката Сю Бий Хокинс.

Последното име накара Кристи да се закове на място.

— Сю Бий Хокинс ли? Мислех, че най-сетне е излязла в майчинство!

— Да, но новият гримьор постъпил снощи в болница. Затова е решила да се върне на работа за няколко дни.

— Господи, Мич, та тя всеки момент може да роди!

Звукът от клаксон върна Кристи към реалността. Тя се обърна към Мич и видя объркването, изписано на лицето му. Но в очите му имаше нещо мрачно и много по-обезпокоително...

Хвърли ѝ поглед, който много приличаше на този, който ѝ отправи при повторното си предложение за отлагане на сватбата...

— Поне Гюс знае, че ще отидем. — Гласът на Кристи обаче не звучеше особено успокоително.

— Господин Нелсън! Госпожице Кавано! Какво правите тук? — попита портиерът.

— Идваме на работа, Джо. Такова голямо събитие трябва да бъде отразено!

— Можете ли да ми кажете какво става?

— Вероятно ти знаеш повече от нас, особено ако слушаш радио.

Прошареният портиер остана разочарован.

— Опитах се да хвана някоя станция, но без особен успех. Единственото, което успях да чуя, е, че не само ние сме без електричество. Поне още седем-осем щата са в тъмнина. Някакъв научен експерт се опитваше да обясни всичко с разни слънчеви

изригвания и петна. Тук обаче има нещо гнило! Както и да е, кметът обяви извънредно положение. Като че ли ще има някаква полза, ако политиците ни го кажат. Губернаторът също ще прави изявление. А може би после и президентът ще говори...

— Какво е положението в сградата? — попита Кристи.

— Има заседнали в асансьорите.

— Да, знам. Добре ли са?

— Предполагам. Освен това опитвам да се обадя на аварийната служба, но телефонът дава постоянно заето. Климатичната инсталация излезе от строя. Скоро ще бъде адски горещо, но поне няма да е съвсем тъмно.

Мич предположи, че генераторът за аварийни ситуации се е включил.

Работните помещения на студиото бяха на дваисет и четвъртия етаж! Дваисет и четири етажа по трийсетина стъпала!

— Бях забравил за стълбите — призна Мич.

— Аз също.

Кристи подръпна роклята си и той забеляза, че плътно е прилепнала по тялото ѝ.

— Все пак по-добре стълби, отколкото тунел на метро като миналия път...

— Миналия път ли? Не знаех, че ви се е случвало и преди — учуди се Джо.

— В Ню Йорк през седемдесет и седма — отвърна Мич кратко, като не изпитваше желание Джо да продължи да го разпитва. Обзе го носталгия.

— Били сте в тунела на метрото? — полюбопитства обаче портиерът.

— Така се случи, че седяхме с Мич един до друг... — започна да обяснява Кристи. — Тогава още не се познавахме. Когато токът спря, се оказахме между две гари. Аз сграбчих ръката му и пет часа по-късно, когато дойдоха аварийните служби, аз все още я държах...

Някъде между седмия и осмия етаж яростта, насъбрала се в Мич, достигна критичната точка.

Тя каза, че го обича, но...

Каза, че ще се омъжи за него, но...

Тя винаги поставяше граници и измисляше извинения!

Единственият път, когато се обърна към него съвсем импулсивно — като се изключат любовните им нощи — беше в нощта на тринайсети юли 1977 година, в Ню Йорк. Кристи бе хванала ръката му — ръката на един непознат, и здраво я беше стиснала.

— Предполагам, че още не сме приключили с въпроса за женитбата — каза той.

Кристи, която почти бе достигнала площадката на осмия етаж, спря и се обърна.

— Какво?

Мич също спря.

— Когато бяхме в кабинета на Бърнсайд, исках да те попитам дали искаш да се върнем на работа и да забравим за сватбата, но не успях да довърша изречението си.

— Но сватбата не е забравена, а само отложена! — отвърна рязко Кристи.

— Докога? — скептично изстреля той.

— Не знам точно. Нали ти го предложи, Мич?

— А ти твърде бързо се съгласи!

— Какво искаше да направя? Да настоявам да се оженим и при тези обстоятелства ли?

В този миг Мич разбра, че точно това искаше от нея. Той копнееше най-сетне да чуе от нея нещо недвусмислено, без думички като „ако“ и „но“. А тя просто търсеше извинение, и то чрез него, за да отложи сватбата!

Устните ѝ се разтвориха в ням протест. Очевидно предусещаше хода на мислите му.

— Предложението ти да отложим сватбата някакъв тест ли беше?

— Ако е било така, то ти се провали, Кристи. — Отмина я и продължи нагоре по стълбите.

— Не е честно! — извика тя след него.

Той знаеше, че е права, но честността вече нямаше никакво значение.

— Мич! Не е моя вината!

— Вината ли?! За какво?

— Че не се оженихме. Аз бях готова...

— О, да! Толкова готова, че се измъкна при първата появила се възможност.

— Смяташ, че може би най-голямото изгасване на тока в Съединените Щати е първа появила се възможност да избягам, така ли?

— Е, ти би го нарекла „огромен журналистически шанс“.

— Дори и така да е! Ти също го нарече „голямо събитие“ пред Джо. — Качваше се, без да се обръща.

— Не е същото!

— Разбира се, че е!

— Приеми го както искаш! Ти винаги правиш каквото си намислиш! — Продължаваше да се изкачва нагоре.

— Мич! — извика Кристи, но той дори не я погледна.

Тя се затича след него.

— Защо си толкова сигурна, че женитбата щеше да бъде грешка? — най-после се обърна към нея той.

— Не...

— Не отричай! Не всички бракове са като този на родителите ти.

— Знам! — отвърна разтреперана Кристи. — Някои пък са като тези на сестрите ми. Те вече са се омъжвали по пет пъти. А някои бракове са като твоя. Колко продължи той, Мич? Две години?

Двамата продължаваха да се изкачват по стълбите, ала този път Кристи вървеше напред, а Мич я следваше.

— Ожених се за Аманда, защото приличаше на теб! — извика той. — По дяволите, Кристи, обичам те!

— И аз те обичам, но... — отвърна тя.

Мич побесня.

— Не можеш ли да спреш да го повтаряш?!

— Кое? — подхвърли Кристи през рамо.

— Това „но“! То е твоята вратичка за измъкване. Обичаш ме, но... Ще се омъжиш за мен, но...

Тя спря, като го изгледа учудено, и преди да успее да се спре, от устните ѝ се изплъзна:

— Но...

— Забрави! — извика Мич. — И за сватбата, и за всичко! — Беше извън себе си от ярост.

Настъпи мъчителна тишина. „Господи, какво направих?!“, помисли той ужасено.

Нямаше смисъл да търси отговора на този въпрос. Видя го изписан върху лицето ѝ.

— Добре, щом като искаш, нека бъде така! — Тя се обърна напред и почти се затича по стълбите, макар че вече бяха изкачили почти десет етажа.

— Кристи!

Тя обаче не спря.

Не я обвиняваше. Настигна я чак на площадката на дваайсет и четвъртия етаж. Когато стигнаха до студиото, и двамата бяха останали без дъх.

— Кристи, Мич, не знаех, че сте заедно! — учуди се Айчарт, съвсем младият асистент-режисьор.

Кристи го прониза с убийствен поглед.

— Бяхме заедно, но вече не сме! — едва изрече тя, като дишаше тежко. След това, препъвайки се, тръгна към залата.

— Нещо лошо ли казах?

— Най-лошото! — отговори Мич и се облегна на стената. Чувстваше се много зле.

— Но...

— Не казвай „но“! Това също е лошо! — Взря се в часовника си.

Трябваше му време да осъзнае какво показва: 20:06.

Той се намръщи. Този час му напомняше нещо. После се сети — самолетът, с който трябваше да заминат на сватбено пътешествие, беше излетял преди шест минути...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кристи потърси убежище в зелената стая на „УИЗ“ — място, където гостите изчакваха, преди да се появят в ефир. Знаеше, че няма много време — трябваше да отрази голямото събитие. И все пак, ако можеше да остане сама...

В зелената стая беше тъмно. Тя едва стигна до един стол и рухна в него.

„Забрави...“, бе казал Мич.

„Да забравя?! За сватбата и всичко останало! Но как?“, питаше се отчаяно Кристи.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не можеше да забрави, дори и да искаше!

... Мич бе поискал телефонния ѝ номер веднага, щом ги евакуираха от метрото. Тя се отдаде на непривичното желание да пофлиртува и му го даде. Пошегува се с Мич, че би трябвало да изчака, за да я види на светло, преди да ѝ иска телефонния номер.

— Видях те преди няколко часа, Кристи. Забелязах те още щом се качих в метрото. Избутах няколко човека, за да седна до теб. Тъкмо се чудех какво да ти кажа, когато електричеството изгасна...

Това признание и споменът от възбудата, която я обзе, щом сграбчи за първи път ръката му, я накара да се замисли по време на дългия път от метрото до квартирата ѝ в Ист Енд, която тя делеше с още две момичета. Мич настоя да я изпрати, но отказа да влезе. Тя не се обиди.

Едно от нещата, които научи за него, докато седяха в тъмнината, бе, че работи като режисьор в местна телевизионна станция. Самата Кристи беше амбициозна журналистка и разбираше желанието му да се заеме с отразяването на събитието на годината.

Мина цяла седмица, преди той да ѝ се обади. Вече бе загубила надежда. Каза си, че е било глупаво да приеме обикновената

любезност на привлекателния непознат за личен интерес към нея.

— Ало, Кристи?

Тя веднага разпозна плътния му глас.

— Мич?

— Да, аз съм. — Той беше и изненадан, и поласкан, че тя го позна. — Имаше ли някакви други премеждия или проблеми след метрото?

Тя реши да не споменава еротичните си сънища през последните няколко нощи...

— Засега не. Ти как си?

— Чудесно, въпреки че съм дяволски зает.

Последва неловко мълчание. Припомни си с каква лекота двамата разговаряха в метрото, когато загасна електричеството, и се учуди на настоящата си скованост.

Най-сетне Мич рече:

— Сигурно изпитваш любопитство защо не се обадох досега.

— Малко — призна тя, макар да не искаше той да мисли, че е стояла само пред телефона.

— Това, което се случи, беше прекалено прибързано, Кристи.

Мислех, че ще е добре да имаме малко време да го премислим.

— Разбирам...

Отново настъпи неловко мълчание. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Виж, Кристи, ако нямаш планове за събота вечер, можем да прекараме няколко часа, хванати за ръце в тъмнината.

Тя не очакваше подобно предложение и се засмя:

— Не сме ли го правили вече?

— Да, но беше в метрото. Сега ще е в кино. Дават любимия ти филм — „Гражданинът Кейн“.

— Откъде разбра, че това е любимият ми филм?

— Спомена го онази вечер. — Сега беше неин ред да се почувства и изненадана, и поласкана едновременно. — Е, какво ще кажеш, Кристи?

Тя, разбира се, каза „да“...

Станаха любовници около месец и половина по-късно. Дотогава се бяха срещали десетина пъти. Тя бе приключила с лятната си работа в новинарския отдел и започна последната си година в Бърнард Колидж.

Техните „срещи“ не бяха особено романтични.

Всъщност през повечето време обсъждаха политиката и професионалните си амбиции. Въпреки това обаче си разменяха пламенни погледи...

Тя доста късно забеляза, че Мич се мъчи да се контролира, когато са заедно. Не че беше невежа, просто нямаше много опит с противоположния пол. В юношеството си беше закръглена, нямаше ухажори и въпреки че в колежа излишните ѝ килограми изчезнаха, така и не преодоля стеснителността си. В действителност дори не опита да го направи — предпочете да остане сдържана и да се отдаде на професионалните амбиции.

Беше довольна, че Мич не я кара да бърза. Бе оставил на нея да прецени кога да му се отдаде. В същото време Кристи негодуваше срещу неговата самодисциплина. Дълбоко в себе си тя желаше да бъде покорена, да се освободи от отговорността да каже „да“ на интимността.

Накрая откри начин.

Беше събота вечер. Двамата с Мич се разхождаха из Гринидж Вилидж след прекрасна вечеря в малък италиански ресторант.

— Е, Кристи, у нас ли отиваме, или у вас?

Тази фраза бе станала тяхна постоянна закачка. Мич я използва за първи път, когато една тяхна целувка събуди силна страст и у двамата... Той обаче ясно показва, че въпросът му не бива да се приема сериозно и така поохлади нещата, но едновременно с това намекна за възпламенените им чувства и взаимното привличане.

Обикновено Кристи му отговаряше духовито, но не и тази вечер. Тя спря. Мич също. Когато погледите им се срещнаха, усмивката му се стопи. В този момент Кристи взе решение. Сложи ръка на гърдите му. Испита някакво непознато дотогава чувство за собственост.

— Тъй като аз имам две съквартирантки, а ти живееш сам, мисля, че е по-добре да отидем при теб. — Тя навлажни устни и съзря в очите му опасни пламъчета.

— Сигурна ли си? — Гласът му бе дълбок и леко дрезгав.

— Да!

Когато пристигнаха в малкия, семпло обзаведен апартамент, Мич ѝ зададе същия въпрос — този път по-настойтелно, а тя отново отвърна утвърдително. Но въпреки че бе сигурна какво иска, за момент я завладя инстинктивен женски страх. Мич веднага долови промяната в настроението ѝ.

— Какво има, Кристи?

Въпросът му засили безпокойството ѝ. Тя извърна глава, но пръстите му хванаха брадичката ѝ с нежна непреклонност, като я принудиха да го погледне в очите. Сега вече Кристи не можеше да избегне темата.

— Аз... Аз никога не съм го правила, Мич.

Очакваше той поне малко да се изненада от признанието ѝ. Ала спокойното изражение на лицето му подсказваше, че е бил подготвен и за такава възможност. Страните ѝ пламнаха от неудобство.

— Толкова ли е очевидно, Мич?

Той се наведе и прокара език по долната ѝ устна. После изтри влагата с върха на палеца си. Без да отговори на въпроса ѝ, той изрече дрезгаво:

— Ти си създадена за любов, скъпа! И двамата сме създадени за нея...

Потърси устните ѝ и тя усети кадифената мекота на езика му. Топли еротични вълни обляха тялото ѝ и накараха кожата да настръхне, а зърната на гърдите да се втвърдят. Коленете ѝ трепереха.

Устните му оставиха огнени следи по шията ѝ. С дълбока въздишка Кристи отметна глава и затвори очи.

Мич умело се справи с копчетата на блузата ѝ, ципа на полата, фината закопчалка на сутиена. Преди да разбере какво става, Кристи бе останала само по дантелени бикини.

Отвори очи. Завладя я чувство на незащитност. Повдигна ръце, за да прикрие голотата си. Предугаждайки това, Мич хвана китките ѝ.

— Господи, Кристи, имаш ли представа колко си красива?

Тя отпусна ръцете си. Колената ѝ се подкосиха, когато Мич обхвана с длани гърдите ѝ.

После впи устни в нейните. Целувките му бяха бавни и изпепеляващи, страстни и възбуждащи.

Тя се опита да му помогне да се съблече, но треперещите ѝ пръсти само пречеха.

— Скъпа, моля те, нека да го направя аз!

След миг той вече беше гол и тя потъна в обятията му. Занесе я до леглото и я положи върху него като безценно съкровище. Милваше шията, гърдите, бедрата ѝ...

Кристи искаше да го притегли към себе си, но той се изплъзна, изправи се и отстъпи назад.

Отиде до малкото писалище и извади нещо от най-горното чекмедже.

Тя се изчерви от притеснение — дори не бе помислила за предпазни мерки.

— Не се сетих, Мич... — изрече извинително.

— Нищо, скъпа, нали аз се сетих...

Легна до нея и тя се озова отново в прегръдките му, неговото голо тяло я накара да потръпне от желание.

Ръцете и устните му започнаха да милват тялото ѝ.

— Докосни ме, Кристи, моля те!

Тя го направи. Докосваше го, водена от инстинкта си и насърчавана от въздишките на удоволствие на Мич.

Дланите му се плъзнаха по бедрата ѝ и ги обхванаха. Повдигна я и тя му се отдаде без колебание. Не бе подготвена за внезапния тласък, с който Мич я облада. Обзе я неопишуемо чувство на наслада — сякаш я обляха разноцветни искри на пулсиращо сияние...

— О, Мич! — простена тя.

— Отпусни се, любима...

Той започна да се движи в нея — отначало бавно, а после все по-бързо. Ритъмът на любовния танц ги завладя и тя му се отдаде изцяло и безрезервно...

Докосване. Допир. Свързване. Съединяване. Сливане...

Светът се залюля и завъртя с шеметна скорост, а после изчезна. Останаха само тя, Мич и екстазът на слетите им тела...

— Кристи! — стресна я нечий глас.

Тя подскочи. Тялото ѝ пулсираше от възбуждащия спомен. Премигна на светлината на фенер, насочен право в лицето ѝ.

— Не се безпокой, аз съм — каза познат женски глас.

Кристи погледна към вратата. Ниската фигура с издаден напред корем беше на Сю Бий.

— Мич ме помоли да те намеря.

— Така ли? — Кристи преглътна с мъка.

— Да. Трябва да те гримирам за следващото включване. А след това ще трябва да се упражнявам с машината за подаване на реплики — суфльорът е заседнал в асансьора и трябва да го замести. Да не забравя! Реших, че имаш нужда от чисти дрехи и изпратих да вземат синьото ти сако от офиса.

— Благодаря! — изчерви се Кристи.

Положи огромни усилия да се стегне и с внимателни стъпки прекоси залата. Единствените източници на светлина бяха фенерчето на Сю Бий и трепкащите монитори от двете страни на коридора.

— Айчарт каза, че ще дойдете заедно с Мич. Да не е станало нещо, докато сте изкачвали двайсет и четирите етажа?

— Да, стана.

Кристи си спомни колко ядосан бе той. Стисна ръцете си в юмруци и ноктите ѝ се забиха в дланите. Никога не го беше виждала толкова ядосан.

Дори и преди петнайсет години...

Болезнено стенание прекъсна спомените ѝ. Забеляза, че Сю Бий е спряла на сред залата и притиска с ръка закръгления си корем.

— Какво става? — искрено се изплаши Кристи.

— Обикновени контракции. Няма страшно, бяха само две.

— Сю Бий!

— Не ми е време да раждам, Кристи! А сега да вървим да те гримирам!

ПЕТА ГЛАВА

Мич огледа петимата, които се бяха събрали около масата в заседателната зала.

Отляво седеше режисьорът Дейв Бомън, слаб като хрътка човек, който си изкарваше яда, като затръшваше врати и телефонни слушалки, но никога не повишаваше глас. До него бе един от редакторите — Гюс Мълрони. Нисък и пълен, той отдавна се беше специализирал в изкуството да крещи, докато пуши цигара след цигара и поглъща индустриални количества силно черно кафе.

От другата страна на масата — отдясно на Мич, седяха оплешивяващият метеоролог на „УИЗ“ Уоли Паркър и главният инженер Анди Касъл, красив черен мъж, който бе започнал да се занимава с електроника в армията.

Точно срещу Мич, в другия край на масата, седеше Кристин Кавано, жената, която трябваше да е вече негова съпруга. Единствено тя не гледаше към него. Бе свела поглед към отвореното си тефтерче.

Мич имаше силното желание да я попита какво толкова намира в проклетото тефтерче, в което, доколкото можеше да види, нямаше нищо написано.

— Добре... — започна Мич. — Последното включване беше добро, а ако се интересувате дали все пак имаме зрители, ще ви кажа, че ни се обадиха доста хора, чиито телевизори са на батерии или се хранят с генератори.

— А някой от Нийлсън? — попита с кисела физиономия Дейв Бомън, споменавайки най-важната система за телевизионен рейтинг.

Мич леко се усмихна.

— Да се надяваме, че ни гледат. Във всеки случай реших нещо за следващата емисия. Искам Кристи да я води. Ще трябва да включим репортажи на живо от мястото на събитието. Прекалено много енергия прахосваме за работата на студиото. Ще се наложи да изключим част от съоръженията, за да не блокират. Не искам да рискувам емисията в

единайсет да се провали. Какво ще кажеш, Кристи? — попита накрая той с възможно най-безразличния си тон.

— Ако искаш да вода емисията, няма проблеми — отговори тя.

При звука на гласа ѝ Мич се напрегна, ала каза съвсем спокойно:

— Добре — и отмести поглед от нея. После се обърна към главния инженер, като се опитваше да съсредоточи вниманието си върху служебни въпроси: — Какво става със заседналите в асансьорите хора?

— Всичко е наред. Опитваме се да им осигурим всякакви „домашни“ удобства и даже успяваме, като се има предвид, че за дом може да се приеме и някоя пещера на екватора...

— Как е звуковата връзка?

— Има доста спънки, но се оправяме. Основният проблем е, че Брент не прави разлика между думичките „изпращам информация“ и „получавам информация“. През цялото време, когато си мисли, че се е изключил, го слушаме. Освен това те наруга за това, че не си му позволил да направи репортаж на живо за травмата му от засядането в асансьора.

— Звучеше ли травмизирано? — попита сухо Мич.

— А, не. Само неприятно, както винаги.

— Значи няма шанс да се превърне в нещо по-симпатично след произшествието, така ли? — попита саркастично Гюс.

— Никакъв шанс! Но важното е, че всички се чувстват добре. Имаме звукова връзка и с двата асансьора.

— Какво става по улиците? Нали бяха съобщили за някакви безредици в южната част на града?

— Последното, което научихме от бюлетина на полицията, показва, че не е било нещо сериозно. Няколко кражби и дребно хулиганство. Наш екип е тръгнал натам.

Мич продължи:

— Уоли, как върви репортажът за причините за спирането на електричеството?

Уоли започна да дава някакви сложни обяснения за атомни ядра, електрони, космически лъчения и други такива.

— Ще можеш ли да го превърнеш в нещо разбираемо до няколко минути? — попита Мич, когато Уоли млъкна, за да си поеме дъх.

— Наистина ли мислиш, че някой ще разбере това, което се опитваш да кажеш? — обърна се Гюс към него.

— Опрости го, Уоли — посъветва Мич.

Последва дискусия по други служебни проблеми, в която Кристи се включи единствено по въпроса за Сю Бий, която беше в много напреднала бременност.

Анди, Дейв и Уоли напуснаха заседателната зала веднага след края на съвещанието. Гюс и Мич останаха. Кристи събра нещата си и стана.

За да излезе навън, тя трябваше да мине съвсем близо покрай Мич. Той не издържа, хвана ръката ѝ и промълви:

— Кристи...

Тя замръзна на място, едва обърна глава и го изгледа хладно. Въпреки грима, той забеляза колко е бледа.

Мич задържа ръката ѝ още миг, а после я пусна. Видя изненадата, изписана на лицето ѝ.

— Какво има? — попита тя.

Думите заседнаха в гърлото му — думи на извинение, думи на яд, думи на самообвинение и обяснение.

„И това ли е някакъв тест? Ако е, вече се провалих“, мина ѝ през ума.

Наистина се беше провалила! Но Мич също се провали. Защото бе толкова сигурен, задето исканото от него е правилно, че изискваше от нея да го направи...

— Наистина мислех това, което казах — каза Мич. — Имам предвид последната емисия. Беше добра. И ти беше страхотна.

Очите ѝ се отвориха широко от учудване, а неговото сърце се сви от болка.

— Благодаря ти, Мич, но ти знаеш, че когато пред мен се открива добра журналистическа възможност, аз винаги я използвам.

И след това тя напусна стаята.

— Проблеми в рая, а, Мич? — попита Гюс след секунда.

В първия момент Мич поиска да отрече всичко, но после погледна одухотвореното лице на своя колега и разбра, че отричането не би помогнало.

— Какво си мислиш, че знаеш, Гюс? — попита внимателно той.

— Същото, което всеки в компанията си мисли, че знае. Може би изключение прави само Айчарт. Не че имам нещо против него. Напротив! Харесвам го, той работи много, но по отношение на човешката природа едно дърво би разбрало повече от него.

— Ясно! — каза Мич, като се опитваше да свикне с мисълта, че връзката, която те с Кристи си мислеха, че крият достатъчно добре, се оказа обществена тайна.

Запита се как ли бяха разбрали.

— Не си губи времето в чудене как хората са го разбрали — посъветва го Гюс. — Не е нещо, което някой от вас е казал или направил. Но когато Кристи се присъедини към екипа, в отношенията ви се чувстваше някакво напрежение.

— Виж, когато я назначих на работа, между нас нямаше нищо. Наистина, бяхме приятели, но ако някой си мисли, че...

— Мич, никой нищо не си мисли. Още по-малко, че Кристин Кавано е получила работата си в „УИЗ“, защото е любовница на главния редактор. Всъщност имам чувството, че връзката ви започна преди... Може би преди около пет седмици — потри замислено чело той.

Попадението беше невероятно точно.

— Господи, Гюс, да не си ни следил! — засмя се прегракнало Мич.

— Имам усет за такива неща — сви рамене Гюс. — Освен това не бях абсолютно сигурен допреди няколко минути. А вашите отношения не са като многобройните похождения и авантюри на нашия господин Салам, нали разбираш?

Мич разбра. Една от първите клюки, които научи в „УИЗ“, беше откъде произхожда прякора на Брент Харпър — господин Салам. Беше измислен заради точно определена част от мъжката му анатомия.

— Да не би нашият популярен репортер да се е забъркал в някаква каша?

— Може и така да се каже. В понеделник, когато бяхте извън града, Айчарт забравил да почука на вратата на кабинета на Брент и когато нахълтал вътре... ги заварил с Линда...

Мич си представи картината.

— О, господи...

Гюс поклати отвратено глава.

— Господин Салам, тоест Брент, е голям сваляч.

Мич се разсмя. За момент мрачните му мисли отстъпиха на заден план. Внезапно образът на Кристи изплува в съзнанието му съвсем ясно. Той спря да се смее и болката отново го завладя.

— Искаш ли да поговорим, Мич? Може би ще ти олекне.

Мич го погледна, въздъхна и разтри схванатия си врат. Внезапно осъзна, че Гюс е разбран човек и добър приятел, с когото можеше да сподели мъката си.

— Чувал ли си за съдията Бърнсайд? — И понеже Гюс кимна, продължи: — Когато ти се обади, Кристи и аз бяхме в неговия кабинет. Щяхме да се женим...

Гюс дори не мигна.

— Щяхте, но не го направихте, така ли?

— Да... Не го направихме. — Мич усети горчивината на думите си.

— Защото позвъних ли?

— Защото, след като говорих с теб, предложих на Кристи да отложим сватбата и да се върнем на работа...

— Как си успял да направиш такова глупаво нещо?! Или може би не си бил сигурен, че наистина искаш този брак?

— Аз искам да се ожения за Кристи от петнайсет години! И все още го искам!

— Но? — подкани го Гюс.

Мич трепна. Нямаше да понесе да чуе тази дума още веднъж!

— Но? — повтори Гюс.

Мич се бореше със себе си. После, направо и без увъртане, разказа какво се бе случило, докато се изкачваха към двайсет и четвъртия етаж...

Няколко минути Гюс мълча.

— Предполагам, че не си съумял да превъзмогнеш горчивината, която се е насъбрала в теб през всичките тези петнайсет години — проговори накрая той.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че за четири години, откакто работиш в „УИЗ“, съм те виждал да изпускаш нервите си не повече от три-четири пъти. Много е трудно да те накара човек да кипнеш, но когато това стане...

— Не знаеш какво говориш, Гюс!

— Предложи ли на Кристи да се ожените преди петнайсет години?

Мич се поколеба, но после каза истината.

— И какво? — попита Гюс.

— А ти какво мислиш? Отказа ми.

— И?

— И нищо!

— Искаш да кажеш, че не си бил огорчен и озлобен от това, така ли?

— Не! — Мич затвори очи. — *Вече не!* — поправи се той, като опитваше да се пребори с яростната атака на спомените...

... Двамата с Кристи си бяха определили среща за вечеря в техния любим италиански ресторант във Вилидж. Тя закъсна с повече от половин час, а когато пристигна, бе силно развълнувана. Всички мъже бяха вперили поглед в нея. Той също.

Тя отиде до масата в ъгъла, където Мич седеше от трийсет минути, и го целуна по устата. Той отвърна на този необичновен израз на нежност на обществено място, но нещо започна да го безпокои.

— Извинявай, че закъснях — каза тя и седна срещу него.

— Няма проблеми. Изглеждаш щастлива. — Той умишлено вложи упрек в думата „щастлива“.

Страните й пламтяха и доколкото той разбираше, това нямаше нищо общо с него.

— Наистина съм щастлива, Мич! Намерих си работа — изплю най-после камъчето тя и се наведе напред.

— Работа ли? — Той помисли, че Кристи възнамерява да се върне във фирмата за социологически и маркетингови проучвания, в която бе работила миналото лято.

Знаеше обаче, че тя не се чувства особено удобно там заради баща си. Той бе собственик на фирмата и по всякакъв начин се мъчеше да протектира Кристи. И все пак Мич осъзнаваше, че тя е успяла да докаже, че дори да е получила работата благодарение на баща си, успехът ѝ се дължи единствено на нейните усилия и трудолюбие.

Тя кимна.

— В държавната телевизия в Бостън — поясни.

— Не знаех...

— Естествено. — Протегна се през масата и хвана ръката му. — Щях да ти кажа, но първо исках всичко да се уреди. Суеверна съм. Все още не мога да повярвам, че ме взеха. Нали знаеш какви професионалисти работят там! Постигнах всичко сама! Не е като работата, която получавах само защото баща ти дърпа конците. Това е страхотен журналистически шанс, Мич!

Тя му се усмихна мило, но в блясъка на нейните очи и уверено вдигнатата брадичка той прочете и нещо друго...

„Ще я загубя. Ще я загубя заради някаква работа в Бостън“, помисли Мич и попита:

— А какво ще стане с нас? — Измъкна ръката си от нейната.

— С нас ли? — Усмивката ѝ изчезна.

— Да, с мен и с теб, с последните десетина месеца, с нас.

— Но, Мич! Та това не е далеч! Става дума за Бостън! Ще можем да се виждаме в края на седмицата. А и като се има предвид схемата, по която работиш, така или иначе, уикендите са единственото време, през което се виждаме.

— Оплакваш ли се?

— Разбира се, че не! Зная колко важна е за теб твоята кариера. — Кристи замълча за миг, ала погледът ѝ не се отместваше от лицето му. После добави: — Тя е толкова важна за теб, колкото е и моята за мен...

Той се смути, но мислено започна да я обвинява.

— Виж, разбирам, че ще бъде трудно, Мич — поде тя. — Ще живеем в различни градове. Но не е чак толкова страшно, като например, ако трябваше да отида в Сиатъл...

Примерът ѝ се оказа страшно несполучлив, защото и Мич обмисляше една страхотна професионална възможност, откриваща се пред него, макар да не я бе споделил с Кристи по същите суеверни причини.

Кристи го наблюдаваше изпитателно. Бе забелязала, че нещо го смущава.

— Какво има? — попита тя.

Не можеше да увърта повече.

— Предлагат ми режисьорско място в Спокейн — отговори той с равен глас. — Харесват стила ми на работа. През идната седмица искат

да се явя на събеседване.

— Разбирам — повдигна вежди тя. — Поздравявам те!

— Щях да ти кажа!

— Така ли? И кога? — Нейният глас беше толкова чувствен, колкото и остър — като бръснач със захаросано острие. — На летището ли?

— Не, Кристи! Бих искал ти да дойдеш с мен!

— В Спокейн ли?

Той се почувства като шофьор, който изведнъж открива, че няма спирачки. Единственото, което можеше да направи, бе да се опита да шофира колкото може по-дълго и по-добре, като се надява, че неизбежният сблъсък няма да е фатален...

— Да, ако получа работата, естествено.

— Разбира се, че ще я получиш! Но какво ще стане с моята работа, Мич?

— Виж, аз не знаех за твоята работа допреди пет минути!

— Очакваш да я зарежа, нали?

— Искам да бъдем заедно!

— А това, което аз искам?

— По дяволите, Кристи, аз те обичам! Аз... — Той се протегна през масата и хвана ръката ѝ. И тогава каза: — Омъжи се за мен!

— Какво? — едва промълви тя.

— Омъжи се за мен, Кристи! — повтори той.

— Да не си луд?!

Може би действително беше луд...

... и все още продължаваше да бъде.

Мич отвори очи и погледна Гюс Мълрони, без да е сигурен колко време се е лутал в дебрите на спомена...

Гюс не каза нищо.

— Направих предложение за женитба на Кристи в Ню Йорк — каза накрая Мич. — Познавахме се от около десет месеца. Срецнахме се с нея през 1977 година. Спомняш ли си тогавашното спиране на тока?

— Шегуваш ли се?

— Не, просто така се случи...

— Спирането на тока или срещата?

— Не! Предложението!

— Значи си искал да се ожениш за нея, така ли?

— Исках, и то много! В момента, в който се чух да правя предложението, разбрах, че съм го желал. Но на Кристи ѝ бяха предложили място в Бостънската държавна телевизия, а аз почти бях получил работата в Спокейн. И всичко свърши, защото тя реши, че се опитвам да поставя своята кариера над нейната...

— А освен че изпитваше... хм... силно желание да се ожениш за нея, имаше ли някаква друга причина да ѝ направиш предложението?

— Признанието дойде трудно.

— Да... Заради самотата...

— Какво?!

— Родителите ми починаха, когато бях на седемнайсет. След това дълго време бях самотен — първо в колежа, после, докато търсех прилична работа... Нямах време, а и не исках да се ангажирам с жена...

— Докато не се появи Кристи ли?

— Да. — Мич отвърна поглед. — Представях си колко държи Кристи на работата си в Бостън. На мен обаче тази работа ми се струваше незначителна в сравнение с предстоящата ни раздяла. Бях ужасно изплашен, че ще загубя още някого, когото обичам. Женитбата беше единственият начин, който успях да измисля, за да я задържа. Но вместо това я отблъснах...

Мич млъкна, защото чу стъпки, приближаващи се към вратата. След миг на прага се появи Айчарт.

— Остават по-малко от пет минути до започването на пресконференцията на електрическата компания! — съобщи задъхано той.

ШЕСТА ГЛАВА

Мич погледна часовника си и бързо тръгна по коридора, който водеше към главната контролна зала на „УИЗ“.

Петнайсет минути до ефир...

Той дълбоко пое въздух. Би могъл да остане петнайсет минути насаме с Кристи. Би могъл да започне...

— Това е репортажът от камерата на „УИЗ“, която беше над града, когато токът спря и...

— По дяволите!

Първият глас — приятен и спокоен — беше на Кристи. Той накара сърцето на Мич да подскочи. Вторият — яростен и гневен, беше на един от редакторите, Дийн Йейгър, и накара нервите на Мич да се опънат до скъсване.

И двата гласа идваха от студиото, което Мич току-що бе отминал. Той се спря и се върна до вратата на малкото помещение.

— Какво има? — попита Мич облечения в тениска кърдрос мъж, застанал прегърбен пред някакви апарати.

Във въздуха се носеше миризма на цигарен дим и пот от напрежението преди включване. Върху единия от мониторите се мъдреше кутийка с газирана вода — нагло нарушение на забраната за внасяне на храна и напитки в работните помещения.

— Още няколко часа без климатична инсталация и всички уреди ще се съсипят! Едва се оправям с монтажа! — заоплакваше се кърдросият мъж.

Мич се намръщи. Материалът, който обработваше Дийн, представляваше цялостен преглед на събитията от момента на изгасването на електричеството. Възнамеряваше да го използва за завършек на новините в единайсет — в случай, че се появяха непредвидени проблеми с преките включвания. Едно от основните правила при правенето на предавания на живо бе да се предвиждат евентуалните провали. Затова трябваше винаги да има готов за извънредни ситуации материал.

— Този репортаж трябва да е готов след по-малко от петнайсет минути, Дийн!

— Знам, не се притеснявай! Всичко ще бъде наред — отговори той. После взе кутийката газирана вода, отпи и я допря до челото си, за да се разхлади.

— Това студено ли е? — попита Мич и изведнъж осъзна колко е жаден.

Устата му бе пресъхнала.

Дийн се засмя и му подаде кутийката.

— Ледена е! Вземи.

— Как се сдобих с нея? — Мич го погледна и видя лукавите пламъчета в очите му. — С измама значи!

— Позна! Един от хладилниците е включен към аварийния генератор.

Въпреки че Мич мразеше газирана вода, не се поколеба и взе кутийката. Отпи жадно.

— Вземи я — каза Дийн.

— Благодаря!

— Няма защо. И не се притеснявай за репортажа. Кристи ще го получи преди включването.

Мич отново се отправи по едва осветения коридор. Точно бе стигнал до контролната зала, когато чу потракване на токчета зад себе си. Спря и се обърна.

С бърза крачка и куп материали, които държеше в ръка, към него се приближи Кристи.

Тя бе така задълбочена в материалите, че почти се сблъска с него. Спря и погледите им се срещнаха. Мич можеше да се закълне, че за секунди температурата в помещението се повиши с няколко градуса.

— О, Мич... — чу той дрезгавия й несигурен глас.

Видя избилата по страните й руменина и широко отворените очи.

Кристи отстъпи, но въпреки разстоянието между тях, той долавяше аромата на лекия й парфюм.

— Как се справяш, Кристи? — едва промълви той.

— Добре! — отвърна тя и погледна ръката му. — Газирана вода ли пиеш? — Удивено се взря в лицето му.

— Да.

— Но ти мразиш газирана вода! — Нещо го прободете... Тя познаваше вкуса му толкова добре, колкото и своя. — Как си се сдобил с нещо студено? С измама, нали? — Устните ѝ се извиха в лека усмивка.

Той кимна и ѝ подаде кутийката. Кавалерският му жест не приличаше на стъпка към сдобряване.

Тя се поколеба, но прие кутийката. Докато я вземаше, пръстите им се докоснаха. Мич затаи дъх.

Кристи отпи голяма глътка и облиза навлажнените си устни. Мич усети напрежение в слабините.

— Кристи, знам, че времето не е подходящо, но... Аз... Ние трябва...

В този момент вратата на контролната зала се отвори и оттам изскочи Айчарт.

— А, ето къде сте били! Дейв ме изпрати да ви намеря. Време е за емисията!

Мич потисна обзелата го ярост. Разбираше, че няма причина да се сърди на асистент-режисьора.

— Ще поговорим по-късно, нали? — погледна той Кристи. В очите му се четеше надежда.

Тя кимна...

Мич пое дъх и погледна мониторите срещу себе си. Точно една минута до ефир! Трийсет секунди преди това материалът, който Кристи коментираше, пристигна на ролка, както бе обещал Дийн.

Мич седеше във въртящия се стол, обикновено използван от Дейв Бомън, който се бе настанил в съседния стол. На него пък седеше директорът на продукцията Боб Никълс, който беше един от заседналите в асансьорите. Мич бе поел неговите задължения.

— Готово ли е всичко?

— Да — отговори звукооператорът Фил.

Мич погледна в монитора и видя Кристи, която пудреше носа, челото и брадичката си.

— Не се притеснявай, изглеждаш великолепно! — каза той, като се наведе към микрофона на масата пред себе си.

— Трийсет секунди. Първа камера да следи Кристи. Готови за включване на Евън.

Мич натисна един бутон, който му позволяваше да поддържа връзка с Евън. Той бе на мястото на предстоящата пресконференция на електрическата компания.

— Пригответи си, Евън! Включваме те след по-малко от минута — каза му той.

Образът на красивия висок Евън запълни екрана.

— Пуснете микрофона на Кристи!

— Камера!

22:59:55 ч.

— Пет секунди!

Мич погледна Кристи, стискаща страниците на текста си. Гледаше право в обектива на първа камера. Излъчваше увереност.

— Четири, три, две, една...

— Включете камерите! Пуснете надписите! — нареждаше Дейв.

На екрана в едър план се появи губернаторът на щата. Надписите минаваха в долния десен ъгъл.

— Току-що обявих извънредно положение. Обръщам се с молба към всички да запазят спокойствие и да си помагат — разнесе се спокойният глас на губернатора.

Лицето му бе заменено от кадри, направени в момента на спирането на тока.

— Пригответи се, Кристи! След това си ти!

Глас зад кадър обясняваше:

— ... безпрецедентното спиране на електричеството е засегнало целите Югоизточни Щати...

— Какво става с втора камера?

— ... никой не знае кога електричеството...

— Първа камера! Кристи, ти си!

— Добър вечер. Аз съм Кристин Кавано. Преди малко повече от пет часа и половина токът спря. Голямата авария, предизвикана от най-силните слънчеви изригвания, регистрирани някога, остави без ток голямата част от Югоизточните Щати. До този момент не се съобщава за смъртни случаи, предизвикани от аварията, но са регистрирани

редица дребни наранявания и катастрофи. Въпросът, който милиони гневни и нетърпеливи хора задават, е кога ще бъде възстановена повредата. Щатската електрическа компания е решила да проведе пресконференция. Репортерът на „УИЗ“ Евън Тайлър предава на живо оттам. Евън?

Изведнъж оглушителен шум изпълни контролната зала.

— Ей, какво, по дя...

— Изключете го!

На монитора се виждаше Евън, който гледаше ужасено.

Шумът намаля.

Евън бе отново включен и по всичко личеше, че говори, но нямаше никакъв звук.

— Включи микрофона му, Фил!

— Вече съм го направил!

В този момент студиото се огласи от стенания и звуци, които много подхождаха на долнопробен порнофилм:

— О, да, да, скъпа...

— Брент, о, Брент!

— О, да, Линда! Господин Салам харесва това...

Господин Салам обаче бе грубо прекъснат от внезапно намесилия се глас на Евън:

— ... Президентът на електрическата компания е пред микрофона в момента. Нека чуем какво ще каже!

— Излиза ли всичко това в ефир? — попита Мич.

— Надявам се, че не, човече! — отвърна звукооператорът.

Мич и Дейв се спогледаха.

— Може би все пак трябваше да оставим Брент да направи репортаж на живо за травмата, която е получил поради засядането си в асансьора — отбеляза режисьорът...

— Добре! — каза Мич и захвърли куп листа на масата. — Сега е ред на Уоли с обясненията за слънчевото изригване. Сю Бий, имаме нужда от суфльор за Кристи.

После той погледна към монитора и се намръщи, като видя картината от трета камера — образите се въртяха и подскачаха.

— Какво ѝ е на трета робокамера?

Както в много други телевизионни станции, и в „УИЗ“ използваша така наречените робокамери, автоматично управлявани от

разстояние.

Това обаче беше един от редките случаи, в които с такава камера ставаше нещо нередно.

— Стана грешка в управлението. Не е от топлината. Всичко е наред.

Мич отново погледна към монитора. Картината наистина се бе оправила.

След това отново пуснаха Кристи:

— Може би ви е трудно да повярвате, но спирането на тока е причинено от нещо, намиращо се на милиони километри от Земята. Както вече ви казахме, експертите твърдят, че за това са виновни слънчевите изригвания. Повече ще чуете от нашия метеоролог Уоли Паркър. Уоли?

— Трета камера! — нареди Дейв.

Както Мич разбра по-късно, съществуваше чисто техническо обяснение за това, което последва. Трета робокамера направо се побърка.

Мич се надигна от стола, като все още не можеше да повярва на очите си. Робокамерата... се движеше към Уоли!

— Включете втора камера!

— Какво, по дяволите... — възкликна Скот, операторът на робокамерата.

— Дайте втора камера! — повтори остро Мич.

— Не мога! — извика Сам, един от техниците.

— Как така не можеш?

— Копчето за изключване е блокирало. Не мога да спра картината от трета камера!

— Това е невъзможно! — изстена Дейв.

— Най-сетне! Копчето отблокира! — извика Сам.

— Включете Кристи! — реагира незабавно режисьорът.

— Имаш копие от материала на Уоли. Говори нещо! — нареди й Мич по микрофона.

Кристи точно започваше да говори, когато се чу трясък.

— Мисля, че робокамерата мина през стъклото на студиото! — каза Скот.

— Включете картината за слънчевите изригвания!

Чу се сподавен вик.

— О, господи! — простена техникът Сам. — Робокамерата май прегази Уоли Паркър!

Мич погледна към монитора с картина от трета камера. Нищо не можеше да се види. Образът бе така замъглен, като че ли камерата се въртеше в кръг.

Изведнъж всичко изчезна.

— О, не! — простена Скот.

— Мисля, че робокамерата току-що се разби! Нека някой да провери как е Уоли! — нареди Мич, като разтвиваше слепоочията си.

Един от прожекторите в студиото даде на късо, взриви се и от него се посипаха искри.

Мич скочи ужасен, когато видя една пламтяща отломка да прехвърча покрай Кристи.

Уейн Джексън дотича с пожарогасител в ръка. След миг пламъците бяха потушени.

Кристи дори не мигна, докато ставаше всичко това. Когато една от противопожарните аларми се включи от дима, тя просто повиши глас, за да надвика пронизителния звук:

— Приключвай, Кристи! Почивка! — чу тя гласа на Мич в слушалките си.

— Почивка ли? Вече нямаме реклами! — каза Дейв.

— Трябва ни някаква почивка! Каквато и да е! Ако ще и декларация за предпазване на служителите ни от стрес! — процеди през зъби Мич. — И нека някой изключи проклетата аларма!

Една от подвижните камери на „УИЗ“ показва Дилия Ренолдс и тя започна репортажа си на живо от улиците на града:

— Тук всеки задава един и същи въпрос: къде бяхте, когато токът спря? — започна глухо тя. — И така, господине, вие къде бяхте, когато това стана? — пхна тя микрофона в ухилената физиономия на един видимо пиян мъж.

— Ами, аз такова... Когато...

Двете десетилетия работа в бранша ясно подсказаха на Мич какво ще се случи всеки момент.

— Изключете го! — изръмжа той.

23:26 ч.

— Моля за извинение всички зрители, които станаха свидетели на току-що случилото се! Както вече сте забелязали, телевизията на живо е нещо непредсказуемо. За тези, които се интересуват какво стана с нашия метеоролог Уоли Паркър, ще съобщя, че той не е сериозно ранен след злополучната си среща с една от робокамерите преди малко. А сега новините за аварията...

— Човече, Кристи е страхотна! — каза Дейв с възхищение.

— Тя е неповторима! — отвърна Мич.

— Край на емисията!

Мич гледаше Кристи в монитора срещу себе си, когато забеляза, че тя е впирила поглед в нещо или някой при нея в студиото.

В следващия момент той видя устните ѝ, които питаха:

— Ти... Какво?

Кристи посегна към червения телефон до себе си. Мич вдигна слушалката веднага след иззвъняването.

— Добре ли си, Кристи? — попита той, като продължаваше да я гледа на монитора.

— Да, чудесно! Но Сю Бий казва, че започва да ражда!

— Какво?!

В същия момент в контролната зала влетя запъхтияният Гюс Мълрони.

— Мич, спомняш ли си за дребните безредици в южната част? Има опасност да прераснат в бунт!

СЕДМА ГЛАВА

Кристи забеляза Мич тъкмо в момента, когато отваряше вратата към стълбището.

— Мич! Чакай! — извика тя и се втурна по коридора.

Той като че ли замръзна за миг. После пусна бавно дръжката на вратата и се обърна. Слава богу, мина ѝ през ума. Последния път, когато го срещна в този коридор, едва не се блъсна в него. Ако не я беше хванал навреме, тя щеше да падне.

— Хей, по-кратко! — подхвърли той.

Кристи пое дълбоко въздух. Мъчеше се да успокои дишането си и да възстанови донякъде душевното си равновесие. Някакви десетина сантиметра я делиха от Мич и чувстваше топлината на неговото тяло. Даже ако затвореше очи, щеше да усеща близостта му физически.

— Мич! — промълви най-сетне тя, впила очи в него.

При все че осветлението в коридора бе оскъдно, можеше да забележи напрежението, изписано върху лицето му.

— Как е Сю Бий? — Мич разпери ръце и отстъпи крачка от вратата.

Въпросът изненада Кристи и тя премигна.

— Лежи в заседателната зала. Не се тревожи, опитват се да открият съпруга ѝ — отвърна тя и млъкна за момент. После продължи: — Преди малко Гюс ми каза, че ти ще отразяваш безредиците в южните части на града.

— Точно така! Айчарт ще ме закара.

— Но защо точно ти? Нали си главен редактор на информационните емисии!

— Защото няма кой да се заеме с тази работа! Евън се е забил в електрическата компания, Джени следи развитието на събитията около кметството, а Бил Ернандес е в полицията. Не можем да изпратим човек с хеликоптер, защото Федералната въздухоплавателна агенция е забранила полетите на частни самолети в района. Единственият наш

репортер в южните квартали е Дилия. Не мога обаче да ѝ поверя да отразява такова събитие.

Аргументите на Мич бяха железни. Колкото и да не ѝ се искаше, Кристи беше принудена да ги приеме.

— Май тъкмо тръгваше — изглежда го тя въпросително. — Може би, ако не бях говорила с Гюс...

— Ще се върна, преди да си разбрала, че съм тръгнал! — отвърна Мич с дяволита усмивка.

— Мич, може би това е бунт! — Тя имаше известен опит с този род събития — беше отразявала поне десет. — Това е... Това е...

— Страхотна журналистическа възможност!

Кристи си даде сметка, че той се прави на невъзмутим, за да разсее безпокойството ѝ, а твърде вероятно — и собствените си тревоги. И тя в подобни случаи бе демонстрирала измамно спокойствие. Но да ѝ каже точно това?!

Лицето му изведнъж стана сериозно.

— Не исках да го кажа, Кристи! Моля те, извини ме! Изплъзна ми се някак... — рече той забързано.

Още миг и Кристи щеше да избухне в плач. Явно лудницата около новините в единадесет беше изсмукала докрай резервите ѝ от хладнокръвие. Тя премигна, като се мъчеше да преглътне напиралците сълзи.

— Не искам да ти се случи нещо лошо! — Гласът ѝ трепереше издайнически.

От гърлото му се изтръгна някакъв нечленоразделен звук.

— И аз не искам, скъпа...

— Хей, Мич! — Възторженият гърлен глас не можеше да бъде объркан с никой друг!

„О, не! Пак ли?“, отчаяно помисли Кристи. Чу, че Мич изруга през зъби.

— Хей, чакайте!

Като призова на помощ последните остатъци от самообладанието си, Кристи се обърна. Натоварен със снимачна техника и ухилан до уши като хлапе, което заминава на лагер, Айчарт се носеше по коридора.

— Хей, младежо, смятах, че вече си долу! — извика той задъхан, когато се изравни с тях. — Анди Касъл ме забави. Искаше да сложи

още някои неща за външните снимки!

— Дай да ти помогна — без особен ентузиазъм предложи Мич.

— О, много ти благодаря! — Айчарт погледна Кристи. — Беше невероятна в единадесет! Супер! Абсолютна!

Вежливостта налагаше да му благодари.

— Моля ти се, какво говориш! — възкликна младият асистент-режисьор, после внезапно се намръщи. — Ъ-ъ... Такова... Като ви видях... ъ-ъ... с Мич... Сещаш се, нали? Тъкмо се беше качила по стълбите... Виж к'во, страшно съжалявам за онова, което издрънках! Държах се като безчувствено говедо, предполагам... Гюс все ми прави забележки заради това! Значи, ъ-ъ... Много извинявай!

— Добре, няма нищо... — успя да се усмихне Кристи.

— Ъ-ъ... — Младежът се вгледа напрегнато в Мич.

— Всичко е наред, Айчарт! — Мич натисна дръжката и блъсна вратата доста силно. — Да тръгваме!

— Супер! — засия Айчарт и пое надолу по стълбите.

— Кристи... — Мич замълча нерешително.

Тя поклати глава. Напълно го разбираше — той имаше задача и не биваше да му пречи при изпълнението ѝ.

— Разбирам те. Трябва да вървиш! Каж ми само едно. Кога ще е това „по-късно“?

— Не чак толкова скоро! — отвърна той със закачлива усмивка и тръгна.

Кристи изчака вратата да се затвори с трясък зад гърба му и чак тогава се облегна на стената. Дишаше тежко. В главата ѝ нахлуха спомените за една друга раздяла...

— ... Кристи? Кристи Кавано?

Преди да се обърне, Кристи вече знаеше чий е този глас. Тръпката, която я разтърси, потвърждаваше със сигурност, че не грешеше.

— Мич! Мич Нелсън! — Изрече името на пресекулки.

Беше 18 август 1988 година, малко след седем вечерта. Церемонията, на която Джордж Хърбърт Уокър Буш формално щеше да приеме да се кандидатира за президент от името на републиканците, току-що бе започнала. Кристи и до днес не можеше да прецени колко

време двамата с Мич стояха като заковани до вратата, през която представителите на пресата се добираха до внушителната зала в Ню Орлиънс, и се визираха един в друг.

— Предполагам, че в такива случаи е редно един от нас да възкликне нещо от сорта на: „Божичко, откога не сме се виждали?!“ — накрая проговори Мич.

— Не ми е нужно да задавам подобен въпрос, Мич, защото зная отговора — простичко отвърна Кристи.

За части от секундата той я гледаше с изумление. После устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

— И аз го знам — рече с дрезгав глас. — Десет години...

— ... и два месеца...

— ... и две седмици...

— ... и два-три дни... Но кой ти брои дните?

Двамата се разсмяха. Кристи изведнъж усети, че ѝ се завива свят.

— Имаш нова прическа — отбеляза Мич след малко. Кристи смутено прекара пръсти през късо подстриганата си коса. — Харесва ми — добави той.

Синьо-зелените му очи я оглеждаха настойчиво. В погледа му имаше нещо много интимно.

— Благодаря. — Тя отпусна ръка. Чудеше се дали страните ѝ са пламнали, както мислеше. — Ти също... И твоята коса е различна...

— По-къса и по-сива — сви рамене Мич.

— Някак... зряла...

В първия момент епитетът като че ли го обърка. Самата Кристи изглеждаше стъписана от определението си, докато постепенно осъзна, че „зряла“ е най-точната дума.

Мич Нелсън, с когото беше близка преди десет години, сега стоеше пред нея. Беше истински, абсолютен, стопроцентов мъж!

— Предполагам, че трябва да го приема като комплимент — отвърна той с дяволита усмивка.

Последва кратко мълчание. Кристи искаше да се възползва от паузата, за да възприеме промените, които неумолимият ход на времето бе нанесъл върху външността им.

— Значи така, Кристи... — Мич пак замълча. После се прокашля и прекара пръсти през косата си — жест, който ѝ бе познат до болка. —

Тук си, за да отразиш събитието за държавната телевизия, нали?

Въпросът беше по-скоро риторичен. Все пак Кристи кимна и на свой ред каза:

— А ти си тук като продуцент на най-гледаното частно новинарско предаване в Ню Орлиънс...

— Май и двамата още четем списанието „Новости в ефира“, нали?

Отново мълчание.

— Чух за двете ти награди „Еми“, Мич.

— А аз за трите ти „Еми“.

— Писаха, че си удостоен и с „Пийбъди“...

— Аз чух, че си спечелила стипендията „Нийман“ в Харвард...

Пак мълчание. Кристи преглътна, за да овлажни пресъхналото си гърло, и погледна Мич право в очите.

— Чух, че си се оженил.

— Вярно е. — Чертите на лицето му бяха станали напрегнати. — Скоро ще чуеш и за развода ми.

Тя сведе поглед. Едва поемаше дъх.

— Аз... Съжалявам... — смотолеви тя накрая.

— Недей! — отвърна той. — Беше голяма грешка от моя страна. Грешка, за която сега трябва да плащаме и двамата с жена ми...

— Но...

— Хей, Кристи! Ела насам!

— Това някой познат ли е? — Той хвърли любопитен поглед през рамо.

Кристи махна към мъжа, който ѝ сочеше нетърпеливо циферблата на часовника си. Обърна се към Мич и обясни:

— Моят продуцент. Изгубил е търпение.

— Предполагам, че трябва да се залавяш за работа...

— Така е. Нали сам знаеш... — рече неохотно тя.

— Зная, и още как! — Мич се поколеба. — Какво ще правиш след церемонията? — попита нерешително.

— Имаш предвид тази вечер ли? — За миг сърцето ѝ спря да бие. Той кимна мълчаливо. — Ами, не зная... Всъщност нямам никакви ангажименти.

— Какво ще кажеш да пийнем някъде по едно питие?

— Аз... Не познавам добре тукашните заведения...

— Знам едно чудесно местенце! — Той ѝ съобщи адреса. — Ще те чакам там.

„Чудесното местенце“ на Мич се оказа малко закътано барче. Малко след полунощ Кристи го намери там. Нямаше как да не заговорят за скарването си, което преди време ги беше разделило.

— Наприказвах ти ужасни неща! — призна тя. — Сега, като си помисля само...

— Никога не съм се отличавал с деликатност! — прекъсна я Мич. — Зная, че те нараних жестоко. Съжалявам!

— И аз ужасно съжалявам! Просто бих искала...

— Недей, Кристи!

— Обаче...

— Не можем да върнем миналото, нито да го променим. — Мич протегна ръка през масата и хвана нейната. — Остави го!

— Добре — съгласи се тя.

Пръстите им се преплетоха, преди да осъзнае напълно значението на онова, което ставаше.

След това разговаряха на какви ли не теми. По своеобразен начин разговорът им напомняше на Кристи безкрайното неангажиращо бърбрене през седмиците, преди да станат любовници. Избягваха деликатно въпроси, свързани с личния им живот. Някъде около четири призори, Мич хвана отново ръката ѝ и попита рязко:

— Има ли някой в живота ти?

Кристи се размърда неспокойно на мястото си. Едва сега си даде сметка, че Мич не е напълно трезвен. Почти не му личеше, ала леко блуждаещият поглед и малко по-отсечената дикция безпогрешно издаваха опиянението му.

— Имам работата си — отвърна откровено тя и освободи ръката си. Той млчеше и не направи опит да хване ръката ѝ отново. — Животът ми е интересен, Мич! Не се оплаквам.

— Радвам се да го чуя, Кристи. — Гласът му звучеше искрено, ала тъжно.

Няколко секунди тя не каза нищо. После отпи бързо глътка от чашата с вино, което се мъчеше да изпие повече от час, и неуверено попита:

— Преди... Сериозно ли говореше? За развода...

Мич продължи да гледа втренчено в чашата, която бе изпразнил преди пет минути. Кристи очакваше да даде знак на келнера да я напълни. Той обаче я отмести настрана.

— Говорех съвсем сериозно. — Вдигна поглед към нея.

— Съжалявам, Мич. Наистина съжалявам!

— Тя... Аманда си има друг...

— Затова ли... — Тя млъкна неловко. Съвсем не ѝ беше работа да разпитва бившия си любовник защо се развежда.

— Отчасти — отговори той на недоизказания въпрос. — Тя твърдеше, че аз пръв съм ѝ изневерил.

— Не мога да повярвам! — реагира импулсивно Кристи.

— Какво не можеш да повярваш? Че го е казала или че съм ѝ изневерил?

— Не мога да повярвам, че си ѝ изневерил!

— В известен смисъл си права, ако говорим за физическа изневяра...

Последва пауза, заредена с напрежение, която Кристи едва издържаше. Мич се вгледа право в очите ѝ.

— Тя смяташе, че ѝ изневерявам с теб, Кристи!

— Какво?! — Не беше сигурна, дали Мич чу прошепната дума.

— Когато се любехме с нея, виках името ти...

— Не се ли опита да ѝ обясниш?

— Това само влоши нещата още повече...

Малко по-късно Мич я изпрати до хотела. Изглеждаше напълно изтрезнял. За сметка на това обаче, Кристи усещаше главата си замаяна. Той настоя да я съпроводи до стаята и тя не възрази. Качиха се с асансьора и тръгнаха по коридора, без да разменят дума. Няколко секунди стояха мълчаливо пред вратата.

— Е... — Гласът ѝ звучеше дрезгаво и глухо.

— Е... — отвърна като ехо Мич. Наведе се и я целуна.

Кристи затвори очи. Устните ѝ се разтвориха. Усети, че ръцете му жадно я обгръщат и я притискат. Неудържимата възбуда на мъжа до нея сякаш я изгаряше. Тя обгърна шията му и зарови пръсти в косите. Чу сподадения страстен стон, почувства тръпката, която го разтърси като ток.

Мич потърси езика ѝ. Кристи усети вкуса на силното кафе, което той беше изпил, малко преди да тръгнат към хотела. Надигна се на пръсти, търсейки с настървение опияняващата близост на плътта му.

Като че ли измина цяла вечност, преди той да откъсне устни от нейните. И двамата трепереха и дишаха тежко. Болезнено желание разкъсваше тялото на Кристи. Ушите ѝ бучаха. Най-малък натиск от негова страна, и щеше да се предаде. Само че не беше в стила на Мич да упражнява натиск... Освен в онзи фатален ден, когато ѝ предложи да се оженят...

— Кристи? — Гласът му сякаш идеше от много далеч.

Десет години... Не се бяха виждали от десет години, два месеца, две седмици и още толкова дни. Дълго време. Прекалено дълго може би...

— Не! — промълви накрая тя. — Много те искам, Мич, ала не бива.

— Защо? Защото още съм женен ли? Защото не понасяш изневерите?

Кристи се изчерви. Спомни си — веднъж бе споделила с Мич, че кръшкането на родителите ѝ бе станало причина бракът им да се разпадне. Не мислеше обаче, че отвращението ѝ от подобно поведение личеше толкова...

— Аз... Аз въобще не мислех за това — някак засрамено смотолеви тя.

— Защо тогава?

— Спомняш ли си... деня, в който ми позвъни за първи път, след като се запознахме в метрото?

Мич се намръщи и кимна.

— Тогава ти ми обясни, че нарочно си изчакал цяла седмица, преди да се обадиш...

— Казах ти, че възникналото между нас чувство е силно и специално, затова ни трябва малко време да го възприемем и осъзнаем!

— Това, което стана тази вечер между нас, също е много силно и специално!

— Значи смяташ, че ни е нужно малко време, за да го осъзнаем, така ли?

— Да, Мич. Изминаха повече от десет години. И макар че когато ме целуна, всичко изглеждаше постарому...

— ... то не е! — довърши той вместо нея.

— Наистина не е! Дълбоко в душата ми се ще да вярвам, че те познавам както никой друг на този свят. Част от разума ми обаче възразява! Ти не си същият Мич, когото познавах в Ню Йорк. Нито пък аз съм същата...

— Права си — съгласи се той след няколко секунди напрегнато мълчание и докосна нежно бузата ѝ. — Кристи, искаш ли отново да се опознаем? Да разберем кои сме ние и какви сме след десет години, два месеца, две седмици и два-три дни?

Тя не отговори веднага. Не искаше Мич да усети издайническото треперене на гласа ѝ.

— Да — промълви накрая тя. — О, да, искам! Но...

— Винаги има по едно „но“! Какво е то сега?

— Утре... Какво говоря? Днес напускам Ню Орлиънс. През целия ноември ще пътувам.

— Хей, Кристи, в кой свят живееш? Не си ли чувала за телефони, факсове, писма? — В очите му танцуваха дяволити пламъчета.

— Ще получиш телефонния ми номер, само ако узная твоя! — Закачлива усмивка заигра на устните ѝ.

Няколко секунди по-късно Мич я целуна пак. Още няколко секунди, и той си беше отишъл...

— Тръгнаха ли?

Каdifеният глас на главния инженер на „УИЗ“ — Анди Касъл, я върна към действителността. Той влачеше някакви кабели и други части от снимачна техника, включително акумулатори за външни снимки.

— Извинявай, Анди! Бях нещо... Ъ-ъ-ъ...

— ... се заблеля — довърши изречението той. — Няма проблеми! При тази жегата нищо чудно всички тук да изпоприпадаме. Питам те тръгнаха ли Мич и Айчарт?

— А, да. Преди малко.

— По дяволите! Мислех да ги натоваря с още две-три нещица! — Главният инженер се намръщи, после сви философски рамене. — Е, нищо, ще минат и без тях!

— Да ти помогна ли да ги отнесеш обратно в склада? — предложи Кристи.

— Благодаря, но няма нужда! — ухили се Анди. — Пази си силите! Ще ти потрябват, особено ако се съди по новините в единадесет!

Кристи се взираше в монитора и се мъчеше да се съсредоточи върху онова, което казваше Евън Тайлър. Не беше лесно. Дейв Бомън реши да продължат излъчването директно от студиото, а не от коментаторската кабина, както беше преди новините в единадесет. Горещината от прожекторите бе непоносима. Кристи се чувстваше изстискана като лимон.

— И така — обобщи колегата й Евън, — официалните представители на електрическата компания не изказват никакви предположения кога можем да очакваме отстраняването на аварията.

— Придържат се към линията „Работим по въпроса“. За вас от мястото на събитието предаде Евън Тайлър в „Новините на УИЗ“.

— Благодаря за тази най-нова информация, Евън — каза тя. Режисьорът й махаше енергично с ръце и Кристи обърна поглед към втора камера. Беше изчерпала написания сценарий. Трябваше да импровизира. — Ще продължим нашите специални репортажи за аварията в електроснабдяването. А сега да се върнем към...

— Лейтенант Дуайър е на телефона — чу гласа на Дейв Бомън в малката слушалка в ухото си. — Току-що получихме нов видеоматериал от южните квартали.

— На линия е говорителят на градската полиция — обяви Кристи. — Докато разговаряме с него, ще ви покажем нови снимки от южните части на града. Искам да подчертая, че само преди минути получихме видеоматериала и ще ви го представим в суров вид без редакторска намеса. Лейтенант Дуайър, чувате ли ме?

— Да, чувам ви.

— Какви са последните новини от южните квартали?

— В момента положението изглежда нестабилно...

Кристи остави офицера да говори около тридесет секунди, като се взираше напрегнато в драматичните картини върху монитора, които се предаваха в ефира. Мич беше някъде в този ужасяващ хаос!

— Лейтенант Дуайър — прекъсна го тя със спокоен глас. Професионализмът ѝ налагаше да подчини на волята тревожното си напрежение. — В момента гледам материала, заснет преди малко от нашия екип в южните райони. На няколко места виждам пожари...

— О, да. В района са избухнали десетина пожара. Няма сведения за значителни щети. Както вече казах...

Интервюто продължи още около три минути. В слушалката отново се разнесе гласът на Дейв Бомън.

— Разкарай го! — нареди режисьорът. — На другата линия е Мич.

Кристи обобщи набързо казаното от говорителя на полицията и му благодари за информацията. Забеляза светещата сигнална лампичка на първа камера и се обърна към нея.

— На пряката ни линия е Мичъл Нелсън — директно от южните квартали. — Чу се някакво бучене.

— Кристи?

— Ти си в ефир, Мич. Току-що разговаряхме с лейтенант Дуайър от полицията. Той описва ситуацията в южната част като „нестабилна“. Такова ли е и твоето впечатление?

— Ако „нестабилна“ означава изменяща се всеки момент, бих използвал същата дума. Преди по-малко от пет минути някой започна да стреля от покрива на сграда, намираща се на една пресечка от мястото, откъдето предаваме. Полицията прави опит да отцепи района... — Силно прашене прекъсна връзката. — ... в момента. — Връзката бе възстановена.

— Мич? — повиши глас Кристи. — Има проблеми с връзката. Би ли повторил последното изречение?

— Казах, че няма сведения за ранени от този снайперист. Полицията съобщи... — В продължение на няколко секунди връзката отново се разпадна. После се разнесе невъзмутимият, спокоен глас на Мич: — ... вандализъм и грабежи. Ние също виждаме... Хей!

— Мич?!

Мълчание и пълна тишина. Не се чуваше дори познатото бръмчене по линията. Тя беше заглъхнала напълно.

— Мич? — повтори Кристи с нарастваща тревога. — На линия ли си?

— Връзката прекъсна, Кристи! — чу тя гласа на Дейв Бомън в слушалката си.

ОСМА ГЛАВА

— По дяволите! — Гюс Мълрони тръшна телефонната слушалка. Беше бесен.

— Какво става? — попита Кристи, като се мъчеше да запази самообладание. Бе влязла тук от студиото преди няколко минути.

— Какво ли не! Не стига, че проклетият ток спря, ами и телефоните не работят!

Кристи погледна към главния инженер, Анди Касъл. Той стоеше в контролната зала и се опитваше да оправи пулта за управление на робокамерите.

— Има ли шанс да се свържем с екипа ни?

Той я погледна едва-едва и поклати глава:

— Все още не.

Кристи се обърна към Гюс:

— Какво става с другите телевизионни станции? Може би някой...

— Свързах се с тях. Ако някой научи нещо, ще разберем веднага!

Кристи започне да хапе долната си устна и изтри потните от притеснение длани в полата си. Чувстваше се съвсем безпомощна!

— И ние сме загрижени, Кристи! — рече Дейв Бомън.

Въпреки че искаше да я успокои с тези думи, те прозвучаха като упрек.

— Зная! — бързо отвърна тя. — Съжалявам, ако... — Погледна Дейв.

Въпреки острия тон, на лицето му беше изписано притеснение.

— Неизвестността е тежко нещо — вметна Гюс.

Настъпи продължително мълчание. Най-накрая Кристи го наруши с въздишка и каза:

— Наистина е тежко! — Имаше чувството, че всеки в контролната зала е вперил поглед в нея. — Как е Сю Бий? — попита тя след няколко секунди.

— По-добре е, а освен това успяхме и да се свържем със съпруга й — отговори Дейв Бомън, изпитал чувство на облекчение от смяната на темата. — Той е вече на път за насам. В момента Уоли наблюдава Сю Бий и каза, че имало още доста време до раждането...

— Мислиш, че щом Уоли е синоптик и може да прогнозира времето, ще успее да се справи и с прогнозата за времето на раждането, така ли? — изрече Гюс, възвръщайки обичайния си саркастичен тон.

— От всички нас той е най-близко до експерт в тази област, а освен това жена му е раждала четири пъти, включително близнаци.

Последва ново мълчание, този път прекъснато от директора на продукцията Уейн Джексън.

— Ей, Фил, какви са последните новини от любовното гнезденце? — попита той.

Звукооператорът се обърна и каза:

— Мисля, че Линда позагуби апетита си за „салами“...

— Любовна свада, а?

— Позна! Ако...

— Какво става в другия асансьор? — прекъсна го Кристи. — Всички ли са добре? — Нямаше никакво намерение да слуша каквото и да е за любовни свади!

— О, да, добре са! Само чуй! — Фил включи едно копче и залата се изпълни пеещи мъжки гласове. След няколко секунди звукооператорът изключи връзката и обясни: — Момчетата решиха да попеят, когато Линда и Брент започнаха да се карат и да си викат.

— За какво се карат? Да не би тя най-сетне да е разбрала какво представлява в действителност господин Салам? — Гюс млъкна, защото в този момент в залата нахълта Айчарт.

Беше потен и без риза. И се усмихваше. Сърцето на Кристи се преобърна.

— Току-що се обади портиерът. Съпругът на Сю Бий най-сетне е пристигнал. Качва се насам.

Кристи се сви.

— Благодаря ти, Айчарт! — каза Дейв Бомън след миг.

— Няма защо! Вече казах на Сю Бий. Като я видях как се чувства, се засрамах, че тази година пак забравих Деня на майката. Майка ми не ме е родила в болница, но аз винаги съм смятал, че

преувеличава в разказите си за това, което е изпитала. Никога вече няма да пропускам Деня на майката! Е, както и да е, някакви новини от Мич?

— Все още не.

— Е, нали знаете какво казват: липсата на лоши новини е вече добра новина, нали?

— В този случай липсата на новини е ад, хлапе! — отвърна рязко Гюс.

Кристи погледна по-възрастния мъж и той ѝ отвърна с поглед, пълен със съчувствие.

Изведнъж тя разбра причината за състрадателното му изражение. Той знаеше! Нямахме представа как е научил, но беше абсолютно сигурна, че знае и за връзката ѝ с Мич, и за скарването им!

— Ще се върна след минута — каза Кристи и тръгна към изхода.

В гърлото ѝ беше заседнала буца.

— Всичко ще бъде наред с Мич — увери я някой, докато тя излизаше.

Тя знаеше, че е така. Но Мичъл Томас Нелсън бе не само неин любовник, но и най-добрият ѝ приятел! В съзнанието ѝ отново изплуваха спомените...

... Мич не изчака и седмица, за да използва телефонния номер, който тя му даде в Ню Орлиънс. Обади ѝ се още на другия ден.

Два дни по-късно и тя му се обади.

Когато най-сетне успяха да се видят, беше януари. През това време проведеха толкова телефонни разговори, че сметките им съперничеха на външния дълг на няколко малки държави. Кристи написа на Мич повече от две дузини писма и получи в отговор поне още толкова. В едно от тези писма Мич я информираше за официалното разтрогване на брака си.

Уговориха си среща или по-точно използваха това, че трябваше да бъдат във Вашингтон в един и същи ден.

Чувстваха се притеснени, когато се срещнаха на летището.

Флиртуваха по време на дългата и спокойна вечеря.

Целуваха се пред нейната хотелска стая. Но...

Въпреки своята страст тя изпитваше неудобство, скованост и несигурност. Вместо да ги сближи, поривът на физическата им интимност ги отдалечаваше един от друг с всеки изминал миг...

Тя искаше всичко да е като в Ню Йорк преди повече от десет години. Копнееше да бъде завладяна от безумно желание, да бъде отнесена в небитието на крилете на безпаметното удоволствие...

Това обаче не се случи.

— Побързай, моля те! — подканваше го със страстни целувки Кристи.

— Опитвам, но не мога да сваля проклетия цип на роклята ти.

Кристи се измъчваше от нетърпение, граничещо с отчаяние.

Мич все още се мъчеше да разкопчее ципа.

— Скъсай го!

— Кое?! — Очевидно бе истински шокиран.

— Просто го скъсай!

— Искаш да скъсам...

На вратата се почука.

Те замръзнаха.

Чу се ново почукване.

— Кой е? — едва успя да промълви Кристи.

— Обслужване по стаите. Искате ли да ви оправя леглото? — отвърна напевен женски глас. Кристи усети как Мич пуска ципа. — Госпожо? — обади се отново гласът.

— Не, благодаря — отвърна Кристи.

— Добре, госпожо, лека нощ!

Настъпи тягостна тишина. След няколко секунди Кристи се обърна и погледна Мич. Почувства се така, сякаш го виждаше за първи път.

Върху лицето му бе изписано объркване, но също и облекчение. Тогава тя разбра, че няма да се любят. Не и тази нощ. Не тук.

Знаеше, че и Мич го е разбрал.

Нямаше нужда от думи. Те се отдръпнаха един от друг и започнаха да оправят дрехите си.

— Проклет цип! — промърмори тя през зъби, като се опитваше да вдигне наполовина сваления от Мич цип на роклята си.

— Нека да ти помогна — каза тихо Мич, като отстрани нежно ръцете й.

Докосването му бе като нежна милувка. Повреденият допреди миг цип безшумно се плъзна нагоре. Тя трепна, когато усети допира на пръстите му до врата си.

— Готово — промърмори той.

След миг тя го погледна и промълви:

— Мич, аз...

Той поклати глава.

— Знам, Кристи. Повярвай ми, разбирам.

— Искях всичко да бъде като преди...

— И аз, скъпа!

За първи път от десет години насам тя чуваше това обръщение. Сърцето ѝ пропусна един удар. Цялата се изчерви.

— Какво стана с нас, Мич?

Той отстъпи крачка назад, прокара пръсти през косата си и устните му се извиха в печална усмивка:

— Мисля, че през последните няколко месеца станахме добри приятели...

— П-приятели ли? — Бе шокирана от тази дума и особената му усмивка. — Но ние си бяхме приятели...

— Така ли, Кристи? Може ли приятели да се разделят по начина, по който се разделихме ние преди десет години? — Усмивката изчезна от лицето му. Тя не знаеше какво да отвърне. — Помисли си — настоя.

Кристи го послуша и тогава осъзна правотата на думите му. Никога не бяха усещали близостта, която двамата с Мич изпитаха при неочакваната си среща в Ню Орлиънс, с изключение може би на онези часове в метрото...

— Не вярваш ли, че приятелите могат да бъдат любовници? — попита накрая тя.

— Не вярвам, че приятелите могат да си легнат заедно за една нощ и на другата сутрин всеки да тръгне по своя собствен път — отговори той честно. — А ние знаем, че точно това ще се случи утре...

Болка прободеше сърцето ѝ. Какво очакваше всъщност? Може би, че физическата им близост ще доведе до обещания за вечна любов? Или до ново предложение за женитба?

Знаеше, че нито едното, нито друго ще станат. Женитбата никога не е била за нея или, по-скоро, тя никога не е била за женитба...

Повдигна глава и погледна към мъжа, който беше нейният първи любовник.

— Беше ми хубаво, Мич! Беше ми хубаво отново да ме докосваш, а и аз да мога да те докосвам! — промълви тя.

— Беше повече от хубаво — поправи я той, като не се опитваше да скрие вълнението от нейното признание.

— Да, но... Не беше правилно.

— Зная...

Известно време двамата стояха и се взираха един в друг. Накрая тя каза:

— Значи ще бъдем приятели! — и протегна ръка.

— Да, приятели! — каза той и я пое.

След повече от четири години приятелство Мич предложи на Кристи работа като водеща журналистка в емисиите на „УИЗ“ в шест и в единайсет часа вечерта. Това, че тя прие работата, накара и двамата да се почувстват чудесно.

— Отдавна ми се искаше да работя с теб — каза ѝ той с глас, изпълнен с възхищение.

— И на мен — отговори тя.

— Имаш ли някакви опасения?

— Професионални ли? — усмихна се тя, като оглеждаше някои от бъдещите си колеги.

— И лични — усмихна се той, уловил посоката на мислите ѝ.

— Не! А ти?

— Никакви!

Те си стиснаха ръцете, като че сключваха сделка. И изпълняваха правилата на тази неписана сделка до онази гореща юнска вечер...

Колата ѝ не запали и Мич ѝ предложи да я закара до тях. Когато стигнаха, тя го покани на чаша кафе и той прие с безгрижна усмивка. Говориха си и случайно се докосваха, както им се беше случвало много пъти преди. И все пак тази вечер имаше нещо различно...

Те се докосваха отново и отново, започнаха да се целуват — отначало плахо и бавно, после ненаситно, като копнееха за още и още ласки.

Любиха се. После пак. И пак. Преживяването им бе толкова страстно и красиво, че надхвърляше всички представи на Кристи.

На следващата сутрин тя се събуди от чувственото докосване на Мич. За първи път през своя живот изпитваше истинско спокойствие и щастие. Осъзна, че точно това е животът, за който мечтае...

Двайсет и седем дни по-късно Мич ѝ каза, че това, което е така прекрасно за нея, за него е недостатъчно.

Той — нейният приятел и любовник, искаше много повече. Искеше...

— Кристи? — Прекъсна мислите ѝ Гюс Мълрони.

Тя осъзна, че се намира в една от редакторските кабинети. Нямаше представа как се е озовала там. Но това нямаше никакво значение. Съществуваше едно-единствено важно нещо!

— Има ли някакви новини от Мич? — попита тя.

— Не, съжалявам...

Кристи стисна зъби. Прехапа устни, като се опита да потисне въздишката си. След миг усети соления вкус на собствената си кръв.

„Господи, пази го! Нека се върне жив и здрав“, молеше се тя с отчаяние.

— Виж, Кристи...

— Откога знаеш, Гюс?

— За вас с Мич ли? Не знаех нищо със сигурност до днес. След събранието обаче си поговорихме с Мич...

— А преди това?

— Не е задължително да завариш двама души да се карат в асансьора, за да разбереш, че между тях има нещо. Още от самото начало бях почти сигурен, че имате любовна връзка.

— Вероятно както и всички останали от „УИЗ“...

— Ти май се притесняваш хората да не мислят, че си получила работата си както Дилия, нали?

— А те така ли си мислят в действителност?

— Има ли значение?

Тя бе готова да отговори по единствения логичен начин, обаче се спря. Преди дваайсет и четири часа разкритието за тяхната връзка щеше

ужасно да я притесни — тогава бе много загрижена за професионалната си репутация, но сега... Това вече нямаше значение.

— Не, защото Мич и аз знаем истината — отвърна Кристи.

— Той не би позволил на хората да си мислят лошо за теб. Страшно се гордее с добрата ти работа, Кристи. И разбира колко е важна за теб твоята кариера. Може би преди не го е показвал, но сега...

— Мич ти е разказал какво се случи между нас преди петнайсет години, така ли? Казал ти е как се разделихме?!

— До най-малката подробност — кимна той.

— А спомена ли какво стана вчера?

— Да. Щели сте да се жените, но не сте го направили.

— А каза ли ти, че... вината е моя? — изчерви се тя.

— Всъщност останах с впечатлението, че си мисли, че е негова.

— Как така негова? Та нали аз съм тази, която...

— ... го обича? — завърши вместо нея той.

— Да...

— ... но? — подсказа ѝ Гюс с усмивка. Тя се стресна. — Мич побесня, когато му казах „но“ — поясни той.

— Мич смята, че използвам думичката „но“, за да бягам от отговорност.

— Наистина ли е така? — Не чакаше отговор от нея. Признанието беше изписано на лицето ѝ... — От какво се опитваш да избягаш? От Мич ли?

— Не! — избухна Кристи. — Така ли си мисли Мич?

Гюс не ѝ отговори. Изглеждаше зает със своя бележник. После каза:

— Страх те е, че той се опитва да постави кариерата си над твоята, нали?

Въпросът я свари неподготвена. След момент тя поклати глава отрицателно.

— Сигурна ли си, Кристи? — настояваше Гюс.

— Може би преди време изпитвах подобни страхове. Но не и сега.

От момента, в който решиха да бъдат приятели, вместо любовници, Мич бе нейният най-верен помощник и съветник. Кристи се надяваше, че и тя е била такава за него.

— Значи проблемът е в брака?

— Бракът ме плаши страшно много, Гюс!

— Мич иска да се ожени за теб, за да е сигурен, че няма да те загуби!

— Как е възможно да не е сигурен след всичките тези шестнайсет години?!

Тя си спомни за неделята, когато се съгласи да се омъжи за него. Тогава той я попита дали е сигурна, но тя избегна въпроса с друг: „Нали точно това искаш?“.

Нищо чудно, че Мич искаше да бъде сигурен. След всички тези „но“, „ако“ и „ами“.

Нямаше дори едно нещо, което да му бе обещала без условности и уговорки... Ужаси се от себе си и от това, което беше направила.

Твърде млада бе разбрала, че любовта причинява болка. Разкриването на чувствата и мислите открито и честно — най-често водеше до разочарование. А можеше да стане и по-лошо. И тя се научи да крие своите чувства винаги и от всички. Намираще спасение в работата си и я използваше като защитна стена. Кристи беше толкова смела в професията си, колкото бе плаха в личния си живот...

— Кристи, Гюс! Къде сте? — Гласът на Дейв Бомън звучеше тревожно.

— Тук сме! — извика Гюс.

След миг Дейв се появи на вратата.

— Ники Мартин е откарана в болница.

Кристи изтръпна. Ники Мартин бе от екипа на „УИЗ“, изпратен да отразява безредиците в южните квартали.

— Какво се е случило?

— Била е ударена с бутилка. Не е много сериозно. Някой от екипа е подгонил хулиган, а Мич се опитал да успокои нещата...

— И после? — подкани го нетърпеливо Кристи.

— Не знам. Ники е единствената, която е в болница. Опитваме да се свържем с подвижната станция и с полицията, но засега безуспешно. — Режисьорът млъкна за миг, огледа безмълвно Кристи и накрая каза: — Виж, Кристи, разбирам те. Ако искаш почивка...

— Не! Ще водя следващата емисия! И по-следващата! И когато имаме връзка с Мич! Не „ако“, а „когато“! Аз ще бъда на мястото си тъкмо заради него!

— Но...

— Без „но“!

Кристи погледна записките, които бе нахвърлила през последните няколко минути, обмисляйки по-важните моменти, на които да наблегне.

— Готови! Втора камера! — разнесе се гласът на Уейн Джексън.

Кристи вдигна глава и впери поглед във втора камера. Червената лампичка светна.

— Започвай!

— Това беше говорителят на полицията, лейтенант Лио Дуайър — събщи Кристи по повод репортажа, който тъкмо завършваше. — А сега да обобщим: конфликтът между властите и неизвестния снайперист продължава. Засега няма ранени. Затова пък в безредиците в южната част на града са пострадали поне дваисет човека. Между тях е и Ники Мартин от екипа на „УИЗ“, която е била откарана в болница с леко нараняване. За съжаление изгубихме връзка с нашия екип, който се намира в южните квартали, включително и със специалния ни кореспондент Мич Нелсън. Опитваме се да възстановим връзката, но, за съжаление, засега безуспешно. От електрическата компания твърдят, че не са в състояние да кажат кога...

— Имаме връзка с Мич! — чу изведнъж Кристи гласа на Дейв Бомън.

Тя замръзна. Не можеше да проговори. Не можеше да помръдне. Не можеше да мисли.

— Мич е! — повтори режисьорът, като гласът му се извиси поне с една октава. — Свързваме го!

Кристи се окопоти.

— Току-що получих съобщение, че връзката с Мич Нелсън е възстановена — събщи тя, като се чудеше дали микрофонът, закачен на ревера на самото ѝ, усилва и силните удари на сърцето. — Мич, чуваш ли ме?

— Да, Кристи, чувам те. Инцидентът със снайпериста приключи. Преди малко той остави оръжието си и се предаде на полицията...

Мич говори около минута. След това Кристи му зададе няколко въпроса, на които той даде сбити, стегнати отговори.

Тя не бе планирала това и накрая Дейв ѝ каза да приключва репортажа.

Кристи обаче реши да направи нещо, което нямаше нищо общо с работата...

— Мич, и едно последно нещо, преди да завършим.

— Да, Кристи?

— Обичам те, Мич!

Последва тишина, а после въпрос от другата страна на линията:

— Това... ли е всичко? — Гласът му звучеше предпазливо и учудено.

— Да, това е абсолютно всичко!

Когато емисията свърши, Кристи изпита неописуемо щастие. На душата ѝ бе олекнало. Дейв Бомън я поздрави, като добави, че всички в контролната зала са я аплодирали за смелостта.

Единственият човек, който изглеждаше притеснен от нейното смайващо изявление в ефира, бе Айчарт.

Той се появи в студиото, докато Кристи сваляше микрофона и слушалките си.

— Ъ-ъ... Кристи... Мога ли да те попитам нещо... ъ-ъ... лично?

— Разбира се! — отговори тя, като оправяше косата си с ръка.

Той пристъпи напред и понижи глас:

— Ъ-ъ... За това, че... Ъ-ъ-ъ... Ти и Мич...

Кристи се усмихна лъчезарно.

— Всъщност нашата история с Мич започна преди дълги години. И след толкова време най-сетне инициативата поех аз.

На помощник-продуцента му трябваха няколко секунди да осмисли казаното от нея.

— Значи ти и Мич сте...

В този момент вратата на студиото се отвори и вътре нахълта млад мъж, когото Кристи не бе виждала никога преди. Дишаше тежко, лицето му бе зачервено, а дрехите — раздърпани и мокри от пот. Той пое дъх и едва изрече на пресекулки:

— Аз съм... Боби Лий Хокинс... Опитвам се да намеря... жена си. Тя е... Сю Бий... Ражда нашето... бебе...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кристи откри Уоли Паркър, който се бе отпуснал на един стол пред вратата на заседателната зала. Изглеждаше изтощен.

— Не трябваше ли да си в ефир? — попита той, като я погледна изненадано.

— Току-що приключихме с емисията. Искях да проверя как е Сю Бий.

Метеорологът се поизправи.

— Всичко е наред. Боби Лий е вътре при нея. Станала е малко раздразнителна, но... Това е нормално.

— Не смей да казваш, че ме обичаш! Нали точно затова ме забърка в този кошмар — проехтя гласът на Сю Бий от заседателната зала.

Кристи бе шокирана. Погледна към заседателната зала, а после отново към Уоли.

— Какво... става вътре? — едва промълви тя.

— Нормално е в такива моменти... — прозя се Уоли.

— ... и не смей да ми казваш, че знаеш как се чувствам! На света не съществува мъж, който да има и най-слаба представа за това, което изпитват жените при раждане!

— Сю Бий! Ох! — Първоначалните нотки на възмущение в гласа на Боби Лий преминаха в измъчен стон.

— Сега му е стиснала ръката... При последното си раждане и жена ми стисна моята така, че цяла седмица след това не можех да си свивам пръстите — обясни Уоли.

— Разбирам... — Кристи затаи дъх и зачака какво ще чуе по-нататък. След известно време попита: — А ти какво направи?

— Какво съм направил ли? Кога? — Метеорологът изглеждаше объркан.

— Когато жена ти е стискала ръката ти...

— А, да. Казах й, че я обичам...

Кристи предпочете да премълчи.

— Като става дума за хора — продължи той, — които се обясняват в любов, се сетих и за вас с Мич. Поздравявам ви! Мисля, че това е страхотна новина!

— И аз смятам така! — усмихна се Кристи.

— ... за вас предава на живо Евън Тайлър...

— Един въпрос, Евън. Преди известно време Джини Симсън съобщи, че градските власти обвиняват електрическата компания в небрежност във връзка с продължаващата авария. Има ли някаква реакция?

— Това обвинение се очакваше — отвърна тържествено репортерът. — Официално електрическата компания твърди, че не е имало начин спирането на тока да бъде предотвратено. Въпреки това наши източници твърдят, че независими експерти са започнали разследване и са стигнали до заключението, че е възможно причината за аварията да е човешка грешка...

— Благодаря, Евън — каза Кристи.

— Връзка с Мич! — съобщи Дейв Бомън в слушалките й.

Кристи се обърна към втора камера.

— Както вече ви съобщихме, спирането на електричеството предизвика редица размирици в южната част на града късно снощи. Оттам на живо ще чуем Мич Нелсън. Мич?

Когато на монитора се появи лицето на Мич, Кристи усети как я заливат горещи вълни, които сякаш я парализираха.

— Властите определят ситуацията като „изцяло извън контрол“. Ние не видяхме нищо, което да противоречи на това твърдение — започна Мич, като прокара пръсти през черната си разрошена коса.

Движението разкри малък анкерпласт на лявото му слепоочие. Бялата му риза бе смачкана и разкопчана...

На екрана започнаха да се редуват кадри от палежите и грабежите, коментирани от станалия леко дрезгав от изтощение глас на Мич. Репортажът завърши с това как снайперистът се предава на полицията.

Привлекателното мъжествено лице на Мич отново се появи на екрана. За миг настъпи тишина, после той продължи:

— Предполага се, че снайперистът ще бъде призован пред съда по-късно днес. Както вече ви казахме, никой не е бил ранен от стрелбата му. Но поне двайсет и шест човека са пострадали от размириците, между които и Ники Мартин от екипа на „УИЗ“. Състоянието ѝ е задоволително и скоро ще бъде изписана от болницата. Според предварителна оценка материалните щети възлизат на осемдесет милиона долара. В момента местните власти се опитват да въведат ред и да се справят със задълженията си въпреки липсата на електричество и горещината. Хората се опитват да запазят хладнокръвие. С вас беше Мич Нелсън...

— Кажи „довиждане“ и завършвай — нареди Дейв Бомън на Кристи.

— Благодаря, Мич — каза тя. — А сега, преди да се разделим, последните новини за аварията...

— ... след почти осемнайсет часа все още никой не е в състояние да каже кога ще бъде пуснато електричеството. Ще бъдем отново с вас в единайсет часа. С вас, от името на целия екип на „УИЗ“, се разделя Кристин Кавано.

— Чудесно! — каза Уейн Джексън след миг. Светлините в студиото започнаха да изгасват. Кристи се отпусна и обхвана лицето си с длани.

Помисли, че би продала и душата си за един душ и осем часа сън. Всъщност, не. Чувстваше се толкова зле, че би убила дори за кубче лед и кратка дрямка...

— Кристи? — раздаде се гласът на Дейв Бомън в слушалките ѝ.

Тя въздъхна. Искаше да бъде оставена на мира, за да може на спокойствие да си фантазира за хладен морски бриз и леден плодов сок...

И за Мич. За устните му, които я целуват... навсякъде. За ръцете му, които нежно я галят. За...

Изведнъж Кристи се размърда. По-добре да мисли за него, когато остане сама!

— Имам една добра и една по-добра новина — съобщи ѝ Дейв.

Нещо в тона му я накара да вдигне глава.

— И какви са те?

— Добрата е, че са ни изпратили храна и напитки. На път са!

Кристи потръпна. Беше много гладна и стомахът ѝ стържеше. Машините за сандвичи и напитки отдавна бяха празни. Закуската, с която тя трябваше да се задоволи, се състоеше от чаша хладка вода и шепа стари царевични пръчици.

— Ами по-добрата новина? — попита тя след миг размисъл.

— Че Мич ще достави храната...

— Една минута до ефир — каза Уейн Джексън.

Кристи затвори очи и опита да се съсредоточи. Беше почти невъзможно. Съзнанието ѝ изцяло бе заето с Мич. Чудеше се къде ли е... Колко ли време щеше да му е нужно, за да изкачи двайсет и четирите етажа?

— Трийсет секунди до ефир!

Кристи отвори очи и примигна под напора на сълзите. Трябваше да се стегне! На всяка цена!

— Добре ли си? — угрижено попита Уейн. Тя кимна. Беше длъжна да се овладее!

— Петнайсет секунди, скъпа! — каза задъханият мъжки глас, който тя не би сбъркала за нищо на света. — Свърши си добре работата и ще можеш да споделиш моята... газирана вода.

— Мич!

— Пет секунди... — пропя Уейн и продължи нататък, като свиваше пръсти: — ... четири, три, две...

Светлините се запалиха. *Всички* светлини! Климатичната инсталация заработи! Телефоните зазвъняха! Цялата апаратура се включи!

— Отново сме на линия! — извика някой от контролната зала.

Мич скочи на крака, погледна в мониторите и видя трима от репортерите на „УИЗ“, които жестикулираха бясно и искаха включване.

— Започва специалното издание на „УИЗ“ — съобщи гласът на Кристи.

Мич включи микрофона, чрез който можеше да говори с жената, която обичаше.

— Започвай — каза той, като гледаше мониторите, които я показваха.

Щастлива усмивка озаряваше красивото ѝ лице, а в тъмните очи танцуваха дяволити пламъчета. Мич имаше чувството, че тя гледа единствено него.

— Добър ден! Аз съм Кристин Кавано и новините са чудесни!

Уоли Паркър влезе приведен в контролната зала и съобщи, че Сю Бий Хокинс току-що е родила едно едро момченце.

Като залиташе, Брент Харпър влезе в студиото и съобщи, че всичко е под контрол...

Кристин Мари Кавано завърши емисията и излезе от студиото, за да се озове в обятията на Мичъл Томас Нелсън...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Целувки...

— Мич! О, Мич!

— Кристи, скъпа!

Целувки — сладостни и бавни...

— Обичам те! — Кристи искаше да повтаря тези думи отново и отново. — Обичам те безкрайно много!

— О, господи! Нямах представа колко важно е за мен, че те чувам да го казваш!

Тя обви ръце около шията му.

— Мисля, че имам чудесна идея! — прошепна.

Мич въздъхна дълбоко и отново я целуна. Този път страстно и настойчиво.

След няколко прекрасни мига двамата се отдръпнаха един от друг. Кристи го погледна и забеляза сериозното изражение на лицето му.

— Ще се ожениш ли за мен, Мич? — попита тя.

Очите му придобиха смарагдов оттенък. С треперещи пръсти погали бузата ѝ.

— Сигурна ли си, че го искаш?

— Абсолютно! — Пое дълбоко въздух и повтори въпроса си: — Е, ще се ожениш ли за мен?

— Да, любов моя, ще се оженя за теб! — отговори той, а гласът му трепереше не по-малко от пръстите.

— Сигурен ли си, че го искаш, Мич? — повтори тя неговия въпрос.

Начинът, по който я погледна, бе по-красноречив от самите думи. Кристи никога нямаше да забрави този поглед!

— Абсолютно! — повтори пък той нейния отговор от преди малко.

Устните им отново се сляха в целувка, но след миг Кристи се отдръпна. Без да напуска сигурното убежище на неговите обятия, тя

повдигна глава.

— Кога, Мич?

— Какво кога?

— Кога ще се ожениш за мен?

Палава усмивка озари лицето му. Той погали нежно гърба на Кристи и се престори на дълбоко замислен.

— Какво ще кажеш за по-късно, скъпа? — попита след малко, без да отговаря на въпроса ѝ.

Тя тръсна глава, като едва сдържаше смеха си.

— Не е достатъчно скоро! — каза тя.

— Тогава какво ще кажеш за... — започна престорено намръщен Мич.

Точно в този момент вратата на студиото се отвори. Кристи усети как Мич замръзва на място.

Тя отгатна кой е влязъл, още преди да чуе познатия глас на вечно появяващия се в най-неподходящия момент асистент-режисьор:

— Ей, Мич, ти ще... Ъ-ъ-ъ... Няма значение... Това може и да почака.

След секунда вратата на студиото се затвори.

— Кой знае, може пък да има надежда хлапето и да се оправи... — промърмори Мич и отново впи устни в нейните...

Микрофоните на двамата говорители — Кристи и Брент, бяха изключени и докато вървеше някакъв озвучен материал, размениха по няколко реплики за репортажа на Брент за „травмата му“ от засядането в асансьора. Кристи бе прехапала устни и се мъчеше да не се разсмее, защото Линда, която седеше отстрани и извън обсега на камерите, току-що бе направила страхотен комплимент на Брент за репортажа му.

— О, благодаря ти, Линда! — каза сковано Брент Харпър, като правеше всичко възможно да не поглежда привлекателната червенокоска.

— Удоволствието беше мое, Брент! — изчурулика Линда, а усмивката на старателно гримираното ѝ лице приличаше на шоколадов бонбон с плънка от цианкалий — беше сладка и смъртоносна.

Ефектът беше изумителен — Брент се изчерви! След кратко напрегнато мълчание, той се обърна към Кристи:

— Ъ-ъ... Кристи, а ти какво мислиш? — попита с дрезгав от възмущение глас.

Кристи мислеше доста неща, между които и това, че след засядането в асансьора с Линда, Брент прилича на изцеден лимон. За щастие обаче, беше достатъчно тактична, за да му го каже.

— И аз мисля, че репортажът беше много интересен, Брент! — увери го тя. След това млъкна, погледна в текста какво идва наред и отклони поглед от колегата си. Включиха ги в ефир и тя каза: — И така, това беше краят на нашата емисия в шест часа. И преди да се разделим, искам да ви съобща прекрасна новина за един от членовете на нашето голямо „УИЗ“-семејство. Гримьорката ни Сю Бий Хокинс роди тази сутрин прекрасно малко момченце. Майката и детето се чувстват добре. Сю Бий и съпругът ѝ Боби Лий са решили да нарекат сина си Уолъс, в чест на нашия метеоролог Уоли Паркър...

— Не е ли прекрасно?! — добави Брент, отправяйки ослепителна усмивка към камерата. Въпреки че под дебелия слой пудра все още личеше, че е изчервен, гласът му почти беше възвърнал нормалното си звучене. — Но има и още една гореща новина: преди няколко часа моята колежка Кристи Кавано се измъкна от работа и се омъжи за главния редактор и директор на информационните емисии, Мич Нелсън. Бракосъчетанието бе извършено от съдията Джосая Питърсън Бърнсайд. Поздравления, Кристи! Ние всички много се радваме за вас!

Тя сведе поглед към златната халка на безименния пръст на лявата си ръка.

— Благодаря. Аз също съм много щастлива!

— Разбрах, че един от редакторите, Гюс Мълрони, и нашият режисьор, Дейв Бомън, са ви били свидетели.

— Да, така е.

— Много съжалявам, че бях възпрепятстван да присъствам! Нали бях в асансьора... — При спомена за чувствените часове, прекарани в тъмния асансьор с прекрасната Линда, той прехапа долната си устна, ала бързо се овладя и продължи: — Можех да бъда този, който... — направи артистичен жест — ... те предава на младоженеца.

Кристи почти се задави.

— Приключвайте! — прозвуча инструкцията на Дейв Бомън в слушалките им.

— А сега ви оставяме с репортажа за така нареченото „Голямо спиране на електричеството“. Всичко, което ще видите и чуете сега, е събрано и монтирано от нашия редактор Дийн Йейгър. От името на целия екип на „УИЗ“ с вас се разделят Кристин Кавано и...

— ... Брент Харпър. Благодарим, че бяхте с нас.

— Чудесно предаване, госпожо Нелсън! Господин Нелсън би искал да ви види колкото е възможно по-скоро в кабинета си — прозвуча в слушалките на Кристи плътният глас на Дейв Бомън...

Кристи вдигна ръка да почука на вратата на кабинета на Мич. „Кабинетът на моя съпруг...“, помисли тя и почука. С всеки изминал миг думата „съпруг“ ѝ харесваше все повече и повече.

— Влез! — извика Мич.

— Искали сте да ме видите, господин Нелсън — започна официално тя, докато затваряше вратата.

Мич се изправи.

— О, да, госпожо Нелсън. Исках да ви видя ей така, между другото...

— Между другото ли?

— Да. Всъщност възнамерявам да направя нещо...

Озова се до нея с един скок, но не направи опит да я докосне.

Последва безкраен миг, през който двамата се гледаха изпитателно. Кристи усети как страните ѝ пламват, а коленете се подкосяват. Ушите ѝ забучаха. Тя протегна ръка и докосна лицето му. Той отвърна на ласката, като целуна нежно ръката ѝ.

— Толкова много години... А ако бях казала „да“ още тогава, в Ню Йорк...

Мич сложи пръсти на устните ѝ.

— Ако беше казала „да“ в Ню Йорк, щеше да е цяло бедствие — заяви убедено той. — По онова време и двамата не бяхме готови за брак. Никога не съжалявай за миналото, скъпа!

— Обичам те, Мич!

— Аз също те обичам, Кристи!

На устните ѝ се появи несигурна усмивка.

— Без „но“, нали?

— Без „но“! — отвърна той и я притисна в обятията си. — Без „ако“! — Устните му потърсиха нейните. — Без „обаче“!

Внезапно токът угасна и кабинетът потъна в тъмнина.

— Мич, какво, по дя... — Изведнъж се сети и възкликна: — Бог да благослови спирането на тока!

Този път Айчарт не успя да прекъсне това, което се случи после. То не бе отразено и в емисията на „УИЗ“ в единайсет часа...

СЮЗЪН КЕРИ ПАРНА БАНЯ

Асансьорът не работи, както и климатичната инсталация. А благоприличната Мелисанд Тейлър е залостена в задушния офис с човек, нямащ нищо общо с мъжа на мечтите ѝ — сексапилния, дразнещ Джо Кербоун. А Джо е намислил нещо повече от това, времето да премине в скучни разговори...

ПЪРВА ГЛАВА

— Обърни внимание на онзи! — прошепна Джанет Рис и смушка с лакът приятелката си — прогимназиалната учителка Мелисанд Тейлър. — Ето, това според мен е мъж за чудо и приказ!

Тридесетгодишната Мел вдигна очи от листа с имената на избраниците за тазгодишния „ергенски търг“ на болницата „Ла Палма“ и се вгледа в обекта. Тъмнокос, елегантен, към четиридесетгодишен, мъжът тъкмо се канеше да седне. Без очила Мел не виждаше на повече от метър от носа си, а подиумът в аудиторията на Селскостопанската гимназия бе доста по-далеч. Тя установи, че новодошлият е добре сложен, приятен на вид, самоуверен. Но когато избра стол в отдалечения край на сцената и бавно огледа публиката, стори ѝ се, че изобщо не гори от желание да участва в това шоу.

„Хващам се на бас, че се опасява да не го спечели някоя дебела, стара или... просто не по вкуса му, дама! — помисли си Мел. — Ако Джанет със своите четиридесет и седем години си е наумила нещо по-сериозно, а не само един забавен, неангажиращ уикенд...“

После добави на глас:

— Мислех, че харесваш представителния banker със сребристите коси!

— Много е стар! — тръсна глава Джанет.

Мел си сложи очилата, за да огледа по-добре мъжа, заинтригувал Джанет, и неочаквано подскочи.

— Джан, но ти не можеш да заложиш на него! — възкликна тя. — Та това е моят шеф — Джо Кербоун!

— Искаш да кажеш... шефът ти! — удивено я изгледа приятелката ѝ. Мел кимна. — Шегуваш се, нали? Та той е страхотен! И очевидно — без ангажименти! В противен случай не би бил тук! Как така никога не си го споменавала...

За да допълни скромната си учителска заплата, Мел работеше допълнително като търговски агент към „Ричи & Кербоун“ — строителна компания в Тампа. Уреждаше луксозни почивки във

ваканционни селища и, естествено, бе на дъното на строгата служебна йерархия. В самото начало тя бе представена на изтупания й президент, след което няколко пъти бе срещала усмивката му, докато прекосяваше търговските кантори на първия етаж от дванадесететажната фирмена сграда. Надали я помнеше...

— Всъщност, почти не го познавам! — призна си тя. — Аз съм само една дребна пионка. Пътищата ни рядко се пресичат!

Обзети от любопитство, двете приятелки се заровиха в листовете. Но не откриха нищо — нито името, нито стандартната микроскопична биография на Джо Кербоун. Очевидно бе добавен в последния момент — вероятно заместваше някой от обявените участници. Предусещането на Мел, че е бил притиснат да се съгласи против волята си, само се засили.

— Не мога да повярвам, че не си измислила повод да се запознаеш по-отблизо! Например, случайно да се блъснеш в него! — промърмори Джанет. — Дори от това разстояние ми се струва пълен антипод на онзи смотаняк Дъг Джеймсън и подобните му!

Дъщеря на професор по физика, и макар и неуспяла концертираща пианистка, Мел бе възпитана да се уповава на интелекта си. Но не поддържаше с лекота социалните си контакти. Силните мъже, самоуверени като баща й, я привличаха, но се чувстваше по-уютно с такива като Дъг Джеймсън. Те поне не се опитваха да й се налагат!

— Като че ли не е моят тип! — рече замислено тя.

— Държиш да прилича на Уди Алън, така ли? — изсмя се Джанет.

На подиума Кери Лебъф — известна телевизионна звезда — насърчаваше наддаването, като наблягаше на разнообразните качества на ергените и вмъкваше пикантни забележки. Мел не отговори, преструвайки се, че слуша. Не й бе приятно да си признае, но не можеше да не се съгласи с тънкия намек на приятелката си. Крайно време беше да престане да се занимава с Дъг!

А понякога дори си мислеше, че е влюбена в него! Сега, слава богу, умът й бе дошъл! И въпреки че Дъг бе изхвърлен в периферията на живота й, все още му разрешаваше да се навърта наоколо. И защо не? Всъщност можеше да бъде забавен, находчив, чувствителен. Но също така и егоист, безотговорен и вързан за полата на майка си!

Загубил работата си на диджей при съкращенията в местната радиостанция, Дъг не бързаше да си намери нова работа. Преди две седмици бе освободил апартамента си и се бе преместил при родителите си. Маменцето да го пере и глади!

Въпреки че в началото на връзката си се любиха няколко пъти, през последните осем месеца бяха само приятели. Изтощена от безотговорността и нескончаемия му пубертет, Мел настоя да си дадат повече свобода. За нещастие, в момента той бе единственият мъж в живота ѝ! През няколко дни се чуваха по телефона, по-точно — Дъг споделяше проблемите си. Ролята на Мел бе да слуша и съчувства. Мел плащаше сметката в редките случаи, когато отстъпваше пред настоятелните му молби да вечерят навън.

Обичаше да бъде независима. Бе щедра жена — в случая с Дъг даваше само тя, без да получава нищо. Понякога се нуждаеше от топлина и любов, от рамо, на което да се облегне. Копнееше да се установи, да сложи ред в живота си. „Вече съм на тридесет — мислеше тя. — Искam да се омъжа за един възпитан, благонадежден мъж и да имам деца.“

Не можеше да отрече, че Дъг Джеймсън не отговаря на тези изисквания. Но хоризонтът пустееше. Въпреки клопките на случайната любов, повечето мъже на нейната възраст не желяеха да се обвързват или поне на нея все така ѝ се случваше! Преди Дъг имаше един симпатичен, доста обещаващ и зрял възпитател в колежа „Св. Петър“. Но историята приключи по същия начин.

Ако ставаше въпрос за благосъстояние, предприемчивост и доверие, Джо Кербоун се извисяваше с една глава над Дъг и инструктора взети заедно. Но Мел бе почти сигурна, че и той споделя преклонението им пред ергенския живот. Славеше се като сваляч — според клюките в службата. Предполагаемите гаджета идваха и си отиваха на приливи и отливи.

„Ако някоя успее да го укроти, мислеше тя, докато оглеждаше мускулестата му фигура, бляскащите черни очи и изразителните устни, вероятно ще е от класата на Джулия Робъртс. Или Ким Бейсинджър. Или комбинация от двете!“

Злите езици говореха, че дори не е успял да завърши гимназия! А тя несъмнено си падаше по образованите мъже!

Въпреки че се постара да не го покаже, Джо почти веднага забеляза изпитателния оглед на Мел. И бе заинтригуван. Естествено, че когато прие да замести известния адвокат Барт Комптън — жертва на дребната шарка — той знаеше, че ще бъде оглеждан като мома на мегдан. Но като че ли тази доста хубавичка жена от втория ред, която го изучаваше толкова подробно, му бе позната отнякъде! Беше я виждал и преди... Та тя работеше при него! В отдел „Почивки“!

Не си спомняше името ѝ. Косата ѝ, естествено тъмноруса, бе подкъсена. И малко просветляла — като че ли бе прекарала доста време под палещите слънчеви лъчи. Кацналите на носа очила ѝ придаваха строг вид и затова не я позна веднага. Потокът от мисли продължи. „Доста апетитно момиче! При това срамежливо. Без съмнение — истинска дама!“ Спомни си, че когато му я представиха, си бе помислил дали да не я покани да излязат. Но се поколеба. Беше ѝ шеф и не искаше да я поставя в неудобно положение, ако реши да откаже. Интересно, щеше ли да заложи на него?! Така всичко би могло да се нареди от само себе си! Отпусна се в неудобния, твърде тесен за едрото му тяло, сгъваем стол и я погледна насърчително.

„О, не! — стъписа се Мел и сведе очи. — Ето, че ме хвана как го зяпам! О, господи, дано не ме е познал!“ Кери Лебъф избра точно този миг, за да го представи на аудиторията и Мел се отпусна, безкрайно благодарна.

— Вече сте чували за „Ричи & Кербоун“ — фирмата, която току-що завърши луксозното ваканционно селище на Харбър Айлънд и прави сериозни удари от двете страни на залива, въпреки настоящия застой в строителния бранш! А може би знаете, че е спечелила и някои награди! — обяви приповдигнато Кери. — Но това, което вероятно не знаете, е, че тя е била основана през 1945 от дядото на нашия дванадесети ерген. Дженаро Ричи, италиански имигрант, пристигнал в Америка осемгодишен, сражавал се за Америка през Втората световна война. Дълги години това е била една малка фирма, строяща еднофамилни къщи. Бащата на Джо — Майк Кербоун — бил също син на имигранти, лейтенант от армията. Оженил се за единствената дъщеря на Ричи и се надявал след двадесетгодишна служба да се оттегли и присъедини към бизнеса на тъста си. Но загинал във Виетнам, когато Джо бил на дванайсет. Майка му започнала работа като секретарка при баща си, а Джо се грижил за трите си по-малки

сестрички след училище. Бизнесът като че ли щял да замре, когато през 1973 дядото на Джо получил тежък инфаркт. Но седемнадесетгодишният младеж не го позволил. Напуснал гимназия шест месеца преди дипломиране, оглавил компанията и я създал в настоящия ѝ вид. Междувременно поддържал финансово трите си сестри, докато следвали!

От почти изцяло дамската аудитория се надигна одобрително жужене. Смутен от това мощно нахлуване в личния свят и сантименталните нотки, разкрасили портрета му, Джо едва се сдържа да не поеме към изхода. Бяха се срещали с Кери няколко пъти. Но като задоволяваше настойчивите ѝ въпроси с моменти от миналото, бе убеден, че всичко ще си остане между тях! Защо сега излагаше на показ всяко късче събрана информация, защо вдигаше шум, сякаш той бе знаменитост? Като че ли в отговор на неизказания му въпрос Кери отметна назад разпиляната си руса коса — както всяка вечер по новините в шест:

— Виждам, че скърцаш със зъби, Джо! — Никаква нотка на разкаяние. — Съжалявам, драги, но дамите тук заслужават да разберат, че срещу парите си ще получат един наистина достоен мъжага, а не само поредната красива физиономия!

Но преди Джо да успее да възрази или подметне някоя хаплива забележка срещу досадната сладникава реклама, Кери вече се бе отплеснала в описание на „мечтаната“ среща със самия него! Как можа, в миг на умопомрачение, да се съгласи да разходи победителката в „търга“ до остров Кептива с личната си яхта?! И още — един безметежен уикенд — плуване в Мексиканския залив, пищна вечеря и среднощни забавления?! А в понеделник сутрин да я изпрати с чартърен полет за своя сметка? Е, ако все пак красивата блондинка от втория ред би пожелала да наддава за него...

— Звучи наистина възхитително! — прошепна Джанет на Мел. — Какво ще кажеш?

— Небесният рай, слязъл на земята! — иронично се изсмя тя.

Наистина, отнесъл се е с много грижовност към майка си и сестрите си. Вероятно обича и животните. Несъмнено плаща и билетите на паркинга. Но нима това го превръща в мечтан за срещи идол?

Изобщо не бе нейният тип! „Хей, какво ти става? — възпря я един вътрешен глас. — Какво да прави човекът, като е толкова изряден? Освен, че ти е шеф и би било ужасно тъпо да се забъркаш в някоя история с него, в какво друго го обвиняваш?“

Като се престори на съсредоточена в програмата, тя отново го изгледа скришом. Имаше тъмни весели очи, устни, които нашепваха за прикрита страст, тяло, което навяваше мисли за любов. Ще не ще, трябваше да признае, че дамата, „спечелила“ го в търга, ще се радва на истинско лакомство!

Очевидно Джанет бе на същото мнение. И можеше да си го позволи, тъй като неотдавна спечели петдесет хиляди долара на лотария във Флорида. А нима бе разумно? Заслужаваше ли Джо Кербоун сериозната сума от хиляда долара срещу един съвместен уикенд?

Наддаването най-сетне започна, тъй като участващите ергени бяха около дузина. Джанет почукваше по коляното си с навитата на руло програма, но не я повдигна, когато дойде ред на банкера, подходящ за нея според Мел. След кратко и игриво разиграване го грабна руса програмистка. Последва наконтен зъбат собственик на две търговски фирми на БМВ.

Най-после дойде ред на Джо. Джанет се приведе напред в очакване. „Ако спечели — зарече се Мел, — моментално изчезвам оттук!“ Нямаше намерение да се навира между шамарите, докато приятелката ѝ и Джо Кербоун обсъждат подробностите!

— Хайде, дами! — звънтеше гласът на Кери. — Зная, че мнозина от вас са очаквали този миг — шансът да заложите на номер 11 — истински образец на американския мъж до мозъка на костите си! И освен това готин тип! Изключително щедър.

Представете си как се носите към Кептива с развети от бриза коси и ръката на Джо на раменете ви, как се печете до него на сребристия ситен пясък, как танцувате под галещите лунни лъчи. Останалото предоставям на въображението ви!

През залата премина тръпка. Джо бе готов да удуши оперената новинарка за нечестно манипулиране на аудиторията. Вярно, съгласи се да почерпи гостенката си! И да се държи мило и приятно в името на благотворителността! Но да бъде проклет, ако възнамерява да вложи и грам лични емоции!

— Хайде, дами — продължи по-умерено Кери, разбрала, че е попрекалила. — Да започнем с наддаването! За този по-специален кавалер минимумът е петстотин долара!

— Давам ги! — прекъсна я висока брюнетка.

— Петстотин и петдесет! — обади се общителна червенокоса.

Не след дълго сумата достигна хиляда и петстотин долара. Запазила мълчание, но очевидно развълнувана, Джанет вдигна програмата.

— Две хиляди и петстотин — приглушено, но властно обяви тя.

Разнесоха се възклицания. Решителният скок, дошъл изневиделица, отне намеренията на конкуренцията.

— Някой за две и шестстотин? — осведоми се Кери, а в гласа ѝ трепкаше искрено удивление. — Или летвата е много високо? Искрено ви предупреждавам — на път сте да изпуснете една неповторима възможност! Джо Кербоун и зашеметяващият уикенд на остров Кептива — първи път... втори път... Спечелени от дамата в червено на втория ред!

Оваците бяха примесени с въздишки на разочарование. Оставаше още един кандидат. Несъмнено цената на Джо бе най-високата за вечерта. Принудената, но бляскава усмивка, която засия на лицето му в отговор на възторжените словоизлияния на Кери, бе прикритие на дълбокото разочарование. Компаньонката му за 4-ти юли бе доста симпатична жена и може би щяха да прекарат весело. Само че тайничко се надяваше на малката миловидна русокоса...

Е, вероятно почасовата ѝ работа на търговски агент не ѝ позволяваше да прави сериозни спестявания!

Смущението изрисува на бузите на Мел две червени петънца и тя се присви на стола. Джо Кербоун я наблюдаваше с нескрит интерес и не би могъл да пропусне нито неудобството ѝ от неочакваната развързка, нито ослепителната усмивка, която ѝ отправи Джанет — в пълен дисонанс с личното разочарование.

— Убедена ли си, че наистина заслужава две хиляди и петстотин долара? — прошепна Мел, бързо възвръщайки самообладание и с намерение за незабавно отстъпление.

— А какво е твоето мнение? — грейна Джанет. — И без това ти ще пътуваш до Кептива с него!

Мел зяпна от удивление. В стомаха ѝ запърха ято пеперуди.

— Да не си полудяла?!

— Нали ти беше приятелката, която се грижеше за мен след катастрофата миналата година? Носеше ми лакомства и ми приготвяше вечерята! Утешаваше ли ме, когато бях отчаяна? Помагаше ли ми всеотдайно при физиотерапията?

— И какво от това? Не виждам връзката...

— Ако добре си спомням, ти дори спеше на изкорубеното старо канапе през първите няколко седмици, след като ме изписаха от болницата. Събра ти се толкова много, че като се прибавят училището и кантората, не ти оставаше миг свободно време!

Това бе самата истина. Но Мел недоумяваше какво общо има с постъпката на Джанет днес. Да ѝ позволи да изхарчи две хиляди и петстотин долара и израз на благодарност, при това за среща с личния шеф — каква пълна липса на логика!

— Е и, какво? Та нали сме приятелки? — възмути се Мел. — Да не съм ти помагала заради някакво възнаграждение?

— Зная, че не си. Но, моля те, не ми отказвай!

Без да искат, бяха повишили тон. Няколко глави се обърнаха — доколкото се стори на Мел, и тази на Джо, но тя нарочно не погледна към него.

— Благодаря ти много, скъпа! — едвам процеди през зъби Мел, като се постара да наблегне на думите си. — Много мило! Но се опасявам, че направо си се заплеснала по него! Джо Кербоун не е моят тип! Освен това ще си създам неприятности в службата. Не, абсолютно сигурно — не мога да приема!

За пръв път между двете приятелки се появяваше някакво недоразумение. Изчакаха мълчаливо края на търга. Напориста както в началото, Кери Лебъф закри представлението и посъветва победителките да депозират чековете на сметката на болницата „Ла Палма“.

— Приятелката ми Дона Песи е тук, за да ги събере и да ви даде разписка — завърши тя. — След това най-спокойно можете да се уговорите с мъжа на вашите мечти!

ВТОРА ГЛАВА

Джо проследи Мел, която забързано излезе навън в задушната юнска нощ, докато жената, платила баснословна сума за един уикенд с него, чакаше търпеливо на опашка, за да предаде чека си. Походката на Мел му харесваше.

„Абсолютна разминавка! — помисли си Джо. — Бих могъл да се закълна, че са заедно.“ Надяваше се да размени по някоя дума и с двете. Ех, веднъж да отхвърли ангажимента с този 4-ти юли и кратката презокеанска командировка, щеше да слезе да се поразходи из канторите на отдел „Почивки“ и да опипа почвата! Държеше на принципа си да не се среща със свои служителки, но... Е, ще направи изключение заради русокосата хубавица! Ако има шанс, ще я покани на вечеря или на кафе!

— Искате да кажете, че не възнамерявате да отидете на срещата лично, така ли? — недоумяваше Дона Песи. — Похарчихте две и петстотин, за да я преотстъпите на друг?

— Точно така! — С царствен замах Джанет написа името и телефона на Мел на формуляра. — Ще кажете ли на господин Кербоун...

— Но защо не го сторите сама?

В този миг Джо се изкачи на подиума, подредил старателно Мел в подсъзнателната си картотека — за по-добри времена. С леко превзета, но чаровна усмивка той дръпна формуляра от ръката на Джанет и прочете на глас:

— Мелисанд Тейлър, приятно ми е да се запознаем! — Подаде ѝ мило ръка, без да осъзнава пълната си заблуда. Все пак името му напомни нещо. Но какво? — Излезе ви доста солено! Това обаче не ми пречи да очаквам срещата ни с нетърпение! Искате ли да спрем някъде на чашка и да обсъдим подробностите?

Джанет се поколеба, но реши да не му казва направо.

— Ще ми бъде много приятно, но живея от другата страна на залива — в Сейнт Питърсбърг — и една приятелка ме докара. Сигурно

се е изнервила на паркинга. Имате ли нещо против да ми се обадите по телефона?

В кафявите му очи заблестяха доволни искрици. „Залагам десет към едно, че въпросната приятелка е моята руса хубавица!“ От друга страна спокойното уравновесено държане на застаряващата дама го успокояваше, че не таи никакви задни мисли. Всичко бе само на шега! Очевидно, можеше да си го позволи! Е, ако шестото чувство не го лъжеше, значи би могъл да ѝ зададе някои въпроси...

— Не, разбира се, че не! С удоволствие!

Половин час по-късно Мел ококори очи над ръба на повдигнатата чаша бира. Настанени в един ресторант на Четвърта северна улица в Сейнт Питърсбърг, двете с Джанет очакваха пристигането на своите мексикански специалитети.

— Какво си направила? — слиса се тя.

— Много добре чу! — Джанет дори не трепна. — Дадох на Джо Кербоун името и телефонния ти номер. Всъщност той помисли, че това съм аз! Ще ти се обади утре в службата за уточняване на детайлите.

Мел бе зашеметена. Манипулираха я против волята ѝ! Засегна я и фактът, че Джо Кербоун не помнеше името ѝ, въпреки че се бяха запознали при постъпването ѝ на работа. Очевидно не бе оставила незабравими впечатления!

— Е, можеш да му звънеш рано сутринта и да го просветлиш! — отсече Мел. — Няма да отида! Край, окончателно е!

— Мислех, че ти е омръзнало да бъдеш сама. Че искаш да създадеш дом...

— Не и с такъв като Джо Кербоун!

— Но какво ти е направил човекът?

Мел прехапа устни.

— Първо, много е превзет. Вечен ласкател и сваляч, ако може да се вярва на клюките в службата. Освен това чу какво каза Кери — дори не е завършил гимназия! Обикновено си падам по умни, образовани мъже. По-добре да си избира от обявите!

— Нали така се запозна с Дъг?

Мел леко се изчерви. Не можеше да отрече истината. Оттогава не бе поглеждала обявите. Напоследък следеше с интерес само хороскопа

си. Джанет реши да използва този миг на слабост за стратегическа атака.

— Виж какво — започна тя откровено, — ти си най-добрата ми приятелка. Бих направила всичко, за да те видя щастлива! Но никога няма да успееш, ако не изпробваш късмета, който направо ти се изпречва на пътя! Знаеш ли старата поговорка: „Да изпуснеш питомното и да гониш дивото“? Уикендът с Джо Кербоун е като цяло опитомено стадо!

За да не я обиди, Мел се престори на объркана:

— Джан, знай, че си права! Наистина съм ти много задължена за усилията. Толкова си щедра! Това, че не искам да отида...

— За бога, тези няколко дни на Кептива не са доживотна каторга! Не може да не ти е писнало да си седиш у дома и да дремеш пред повторенията по телевизията! Колкото и да ти се иска, господин Съвършенство няма да ти падне от небето!

— Кой знае! — На бузите ѝ грейнаха две трапчинки.

— Е, освен ако не е коминочистач! Джо Кербоун...

— ... Това е моят шеф! Както ти споменах...

Разговорът им бе прекъснат от пристигането на келнера с димящ поднос в ръце. Когато отново останаха сами, Джанет се облегна назад. Изключително тактичен пълководец, кален в обуздаване на седмокласниците в часовете по математика, тя очевидно прецени, че е необходимо да смекчи тона.

— Какво ще кажеш да сключим примирие и да унищожим тези диетични вкусотии, докато са топли? — предложи тя мило. — Единственото, за което те моля, е да размислиш над предложението ми! През последните години късметът ти с мъжете не е особено завиден! Искам поне веднъж да получиш възможно най-доброто!

Въпреки че бе твърдо решена да не се оплете в мрежата от планове на Джанет, Мел не можеше да се освободи от мисълта за Джо Кербоун. Докато мачкаше възглавницата, за да се намести по-удобно в леглото, и слушаше монотонното бръмчене на климатичната инсталация, съзнанието ѝ бе обсаждано от най-чудновати образи. Виждаше се на яхтата на Джо, вятърът се рееше в косите ѝ, а ръката му

грижовно прислоняваше раменете ѝ — точно според описанието на Кери Лебъф.

В тази неуловима, безплътна картина, която все пак Мел не бе способна да изтрие, тъмните му очи бляскаха, мамещи и страстни. По дяволите, та той бе една неоткрита филмова звезда — герой от сладникавата „Лодка на бляновете“! Най-после, изнервена от безсънието и от дебнещия я след по-малко от осем часа работен ден, тя отиде в кухнята за чаша мляко и пусна една плоча с нежна мелодия.

На следната утрин, докато паркираше в служебния гараж зад дебелия маса от бетон и стъкло, подслонила „Ричи & Кербоун“ на Харбър Айлънд, Мел установи, че, противно на очакванията, колебанията ѝ не са намалели ни най-малко. „Прецени нещата така! — подхвърли авантюристът в нея. — Имаш три варианта. Можеш да прекараш 4-ти юли на барбекю с родителите си в двора им в Гейнсвил. Или сама вкъщи, освен ако Дъг не цъфне в последния миг, за да поплаче на рамото ти. Или да разтягаш локуми с Джо Кербоун.“

Ако се погледне от тази страна...

Приклепана между очаквания разговор с Джо и окончателното си решение относно подаръка на Джанет, Мел се залиса, претрупана от работа. Така че, когато малко преди обяд телефонът ѝ кратко иззвъня, тя неусетно бе успяла да изтласка целия „Уикенд на мечтите“ нейде на заден план.

— Уреждане на почивки — издекламира тя разсеяно. — Приятно ми е, Мел Тейлър.

В личния си офис, долепен до апартамента му на последния етаж в същата сграда, Джо сбърчи чело. Дамата с посивялата коса, спечелила го на търга, също ли работеше за него? Или за някой конкурент? Беше набрал самостоятелен номер, а не вътрешен, според написаното от нея във формуляра. Наистина, към същата централа. Както и да е, но тази сутрин гласът ѝ звучеше съвсем различно.

— Джо Кербоун е — спазвам си обещанието! — каза той. — Как сте днес?

Гласът му бе дълбок и приятен — като коприна. Нетърпението, с което отклоняваше затрогващия жест на Джанет, започна да притихва.

— Да, досетих се — рече Мел.

Къде бе спокойното невъзмутимо поведение от снощи, учуди се Джо. Може би вече съжаляваше за пропилените пари? В такъв случай

не можеше да ѝ се сърди. За нещастие бе прекалено късно да си променя мнението! Ремонтът на болницата не можеше да продължи, без тези средства. Несъмнено чекът ѝ бе вече депозирал в банката.

— Благодаря ви още веднъж, че заложихте на мен — продължи Джо с надежда, че дамата няма да се почувства измамена, като чуе продължението. — Не обичам да подхвърлям разни клопки, но тази сутрин секретарката ми напомни, че вицепрезидентът възнамерява да се отбие в Тампа в петък следобед на 2-ри юли. Ако си спомняте, точно тогава трябваше да потеглим за Кептива. Оказа се, че съм дублирал срещите си! Всъщност, кметът ще дава прием и коктейл в негова чест тук, на Харбър Айлънд — на един хвърлей от офиса ми. Съгласих се да му помогна с организацията.

Мел изпита усещането, че си е глътнала езика.

— Искате да кажете... вицепрезидентът на Съединените щати? — едва успя да попита тя.

— Точно така.

Като си помисли, че почти се бе навила да замине с него! Помалко от двадесет и четири часа след търга той се опитваше да се измъкне от поетия ангажимент! Или в най-добрия случай — да го отложи за неопределено време. Въпреки че тя самата не одобряваше този „ергенски търг“ като средство за запознанство, спечелилите все пак имаха право да получат нещо срещу парите си!

— Е, след като ви се налага, значи нямаме друг избор — подчерта тя пренебрежително, но разочарованието издайнически се прокрадваше в гласа ѝ. — Естествено, Джанет... Аз очаквам пълна парична компенсация!

— Не ме разбрахте правилно! — Коя, по дяволите, беше Джанет? — Бих искал да ви поканя да ме придружите на приема! — Ах, тези продрани, кадифени нотки, на които беше толкова трудно да се устои! — Пред „Колумбия“, на пристана, има стълбове за акостиране. — Ставаше въпрос за крайбрежния ресторант, където обикновено предлагаха ордьоври и напитки. — Предполагам, че ще бъде около тридесет градуса на сянка. Но ако не ни изненада някоя следобедна буря, ще организираме празненството на открито — на стълбите с изглед към реката и Конгресния център. Яхтата ми ще ни чака на пристана. В най-лошия случай ще загубим няколко часа. — Тъкмо свикна с мисълта, че всичко се проваля — и ето, нова промяна! Обзе я

силно колебание. Но въпреки съветите на здравия разум и доскорошните бурни протести, изкушението да се съгласи загложди душата ѝ. — Според мен има само един проблем — продължи Джо в отговор на мълчанието ѝ. — Тъй като съм един от домакините, трябва да посрещна вицепрезидента на летището. Няма да мога да ви доведе лично. Нали няма да ви бъде много неприятно, ако изпратя шофьор с кола да ви вземе?

Когато след около минута затвори телефона, Мел бе зашеметена от неочаквания развой на събитията. Като че ли не тя, а някой друг бе казал, че предложението е чудесно и бе дал адреса ѝ. Нима всичко това бе истина — да се съгласи да прекара един романтичен уикенд с нищо неподозиращия си шеф?!

Съвсем скоро обаче, всичко ще му се изясни! Ами ако не оправдае очакванията му? Изпълниха я съмнения. Ако после разбере, че се е пукнал от скука, докато са били заедно? Е, в такъв случай не би имала друг избор, освен да напусне!

Джанет заяви, че е във възторг от новината, и положи неимоверни усилия, за да я насърчи и убеди да си купи нови дрехи. Мел не бе склонна да харчи пари, тъй като спестяваше за първа вноска за едно прекрасно бунгало в Индиана Рокс Бийч. Но най-после се остави приятелката ѝ да я уговори за няколко разточителни покупки. В противен случай усещаше, че Джанет сама ще плати. И без това бе направила прекалено много за нея.

Но когато изпробва тоалетите пред огледалото в спалнята, Мел не съжали за безумните си разходи. Беше страхотно парче — в новите жълти бански бикини и плажната рокля на бяло и червено райе, с кръстосани презрамки на голия гръб и дълга до средата на бедрото пола.

Дните се изтърколиха неусетно и петък, 2-ри юли, дойде. Прогнозата за деня бе „плачевна“. Получила разрешение от прекия си шеф, тя напусна работа по-рано с определено усещане за лекота и замайване в главата. Изкъпа се, преоблече се и си приготви багажа. С приближаването на уговорения за срещата час, нервността ѝ нарастваше в геометрична прогресия. „Не трябваше да се съгласявам! — отекваше

в съзнанието ѝ. — Това не е в моя стил. Защо да не му звънна и да му кажа, че е станала грешка...”

В този миг стенният часовник удари точен час и на вратата се позвъни. Беше наетият шофьор.

Униформеният мъж на средна възраст я съпроводи до колата и почтително отвори задната врата. Одобрителните му погледи я насърчиха. Самочувствието ѝ се повиши и от прическата — възможно най-добрата, а също така и от седемсантиметровите токчета — напълно необичайни за нея. Не беше от жените, които изтъкваха преимуществата си, но знаеше, че краката ѝ са доста над средното ниво. Кокетните вечерни обувки, които идеално подхождаха на роклята, ѝ стояха много елегантно.

Докато перлената лимузина умело се промъкваше през трафика и се носеше по моста, разсякъл искрящата синева на залива, Мел се предаде на склонността си към фантазии. За Джо Кербоун — нашепваше ѝ магьосникът мечтател, уикендът не бе само едно досадно задължение — той лудо ще се влюби в нея! Ако след този уикенд Мел откаже да се среща с него, сърцето му ще бъде разбито...

Господи, естествено, че не се уповаваше на тези глупости! Красив и богат, мъж като Джо Кербоун можеше да си избере най-блестящата от всички жени! Криволичеха между небостъргачите на Тампа и вече пристигаха — ето, подминаха мостчето, което Мел пресичаше всяка сутрин през лятото, когато отиваше на работа пеша. Стомахът ѝ болезнено се присви. Дано не излагаше душата си на риска да бъде уязвена!

Заради визитата на вицепрезидента мерките за сигурност бяха повишени. Точно след мостчето ги спря един полицаи и поиска поканата ѝ. После я изгледа и ги пропусна. През прозореца Мел видя, че приемът е в разгара си.

На широките терасирани бетонни площадки, които водеха от нароените на острова магазини и ресторанти към реката, мъже в леки вечерни костюми и жени в ярки официални тоалети, разкриващи равномерния загар на раменете им, се смееха и приказваха с чаши в ръка. Няколко двойки танцуваха под нежните трели на изискана музика — оркестърът свиреше с гръб към водата. Под огромната, раирана в бяло и червено тента, опъната от входа на „Колумбия“, бяха

бюфетът и външният бар. Около дузина яхти и множество малки лодки бяха вързани към пилоните на пристана.

Като призрак, гмурнал се в шумотевицата на празненството, лимузината безшумно спря. Ами сега? Шофьорът излезе и докато заобиколи, за да ѝ отвори вратата, увереността на Мел се изпари. Трябваше ли да си грабне багажа и да потъне в тази тълпа непознати, търсейки кавалера си?

Тъкмо направи три крачки, и пред нея изникна Джо Кербоун.

— Вие? — възкликна той, като пое пътната чанта от ръката ѝ. Дрезгавият му покоряващ глас потрепваше от изненада и задоволство. — Не мога да повярвам на очите си! Какво правите тук? Мислех, че...

Мел не очакваше, че може да изглежда толкова привлекателен и елегантен. След свежия въздух от климатика в колата, горещината и влагата на късния следобед направо я смазваха. Но Джо като че ли не ги усещаше. Изглеждаше хладен и недосегаем — с елегантна папионка и безупречно официално сако. От очите му струеше искрена радост. Но сексуалното му излъчване... о, той бе огън и плам! Мъж и половина — като Шон Конъри в „Мълнията“.

Въпреки лошите си предчувствия, айсбергът на непреклонността ѝ започна да се топи. „Е, добре — отстъпи тя на сантиметър, — физически ме привлича, но това не означава...“

— Този уикенд ми е подарък от една приятелка — обясни Мел, като усещаше как отмалява в нетърпимата жегата. Дано само не започне да се поти! — Тя заложи на вас! Аз... почти ѝ отказах.

Джо не вярваше на съвпаденията в живота. Съществуваше единствено голямата съдба. Този следобед тя му бе позволила да надникне зад тайнствената завеса. Да прекара уикенда с русокосата миньонка, на която се чудеше как да предложи среща, бе истинско чудо!

— Щастлив съм, че все пак не сте отказали! — прошепна той тайнствено, като че ли влагаше във всяка дума някакъв особен смисъл.

И като премести сака, за да не му пречи, той повдигна ръката ѝ и я докосна с устни. Очите ѝ се разшириха и Мел се вцепени. Топлият му дъх, ефирният, неуловим полъх на този неочакван допир, я омагьосаха.

„О, нима е възможно? — помисли си Джо, притаил дъх, докато пръстите на Мел се изплъзваха от хватката му. — С какво разполагаме

тук? Нима е от онези чаровници, които подхранват мъжките мечти за рая?“

При запознанството им, а също и на търга миналата седмица, я бе поставил в категорията на привлекателните, сексапилни, но принципни жени — онези малко старомодни момичета, които ти се иска да прегръщаш и целуваш, без да изпитваш неудобство да ги представиш на майка си. Изобщо не очакваше да бъде поразен от тези прогарящи, високоволтови искри! Или да попадне в клопката на зелените очи, които не потрепнаха, докато безпомощно се оглеждаха в неговите.

Всъщност, беше доста резервирана. Дори малко срамежлива — хващаше се на бас!

— Работите за „Ричи & Кербоун“, нали? — попита той. — Спомням си, че сме се срещали. Името ви Мелисанд Тейлър ли е? Или ви бъркам с дамата от търга?

Като че ли не обръщаше внимание на това, че му е подчинена. Нито пък, че не бе дамата, която очакваше да се появи.

— Всъщност това е моето име — потвърди Мел. — Приятелката ми Джанет Рис, която участва в търга, ви го е дала вместо нейното — вероятно, за да приема плана ѝ. Приятелите ме наричат Мел. А по втория въпрос — да, работя на час в отдел „Почивки“ — вечер, през уикендите и лятото. През другото време преподавам.

Имаше право фино носле, осеяно с лунички. Дълги мигли. Страхотна фигура. Излъчваше естествена невинност.

— Искам да ми разкажеш за преподавателската си кариера, Мел. И всичко друго, което би желала да споделиш. За щастие разполагаме с цял уикенд, за да се опознаем. Какво ще кажеш да оставим сака ти на яхтата и да си вземем нещо за пиене? Или да потанцуваме? Естествено, искам да те представя и на вицепрезидента. Той е сред онази купчина хора там — може би под не по-малко от десетина тела.

— Както кажете — съгласи се тя, като въпреки волята си потъваше в някакво еуфорично състояние. — Вие сте импресариото...

— Наричай ме Джо. Хайде, да вървим! — И като плъзна покровителствено ръка около кръста ѝ, той я поведе надолу по стълбите.

Яхтата „Соренто“ бе просторна и елегантна. Тя остана на пристана, а той отнесе багажа ѝ в луксозната кабина, притегна въжето

и подскочи до нея — гъвкав, самоуверен, внушаващ доверие.

— Какво да бъде? — подхвърли весело той, като повдигна брадичката ѝ. — Студено питие или танц?

Той нахлуваше в неприкосновената ѝ лична територия — бомбардираше я с ухание, звук и фантазии — едно емоционално свръхнатоварване, срещу което тя не се противеше. Усещаше съвсем осезателно изопнатите възли на мускулите му, смеещите се кафяви очи. Тръпчивото ухание на одеколona му. Типично италианския начин, по който използваше ръцете си. Досега го познаваше само от разстояние. Но сега, като я приковаваше с цялата си мъжка мощ, той събуди у нея такава могъща първична възбуда, че тя едва намери сили да ѝ устои.

— И двете — реши тя, като запокити предпазливостта зад борда. — В обратен ред, ако искаш.

— Това е и моето предпочитание!

Мел помисли, че ще я заведе в онзи край на площадката, където вече се въртяха няколко двойки: Нищо подобно. Той мигновено я прегърна и плавно я понесе в ритъма на музиката. Притисна я до себе си нежно, почти неуловимо и грижовно положи дясната ѝ ръка на гърдите си — жест, вероятно усъвършенстван дълги години.

Около тях хората бърбреха и отпиваха от коктейлите си. Някои се отдръпнаха, като се усмихваха снизходително, и преди Мел да осъзнае какво става, двамата се озоваха в центъра на малък кръг. За нейно най-голямо изумление, Джо се усмихна и благодари с кимване на публиката. Лицата около тях още повече грейнаха. Тъй като никога не бе имала екхибиционистични наклонности, Мел се сгуши още по-дълбоко в рамото му — в търсене на убежище, реши тя. Джо отвърна с доволно измъркване и долепи буза до косата ѝ.

Мел не би могла да определи колко време продължи техният танц — обсадени от равномерното жужене на партито, със силуети, гравирани върху пиринченото небе, на фона на разстлания зад тях град. Може би само няколко минути. Част от нея копнееше той никога да не свършва. Ужасно налудничаво! Илюзия, която би я довела до пълен крах. Но, докато увлечени под звуците на музиката, те се носеха като едно тяло, Мел изпита странното усещане, че мястото ѝ е тъкмо тук!

Когато свършиха мелодията, музикантите решиха да си починат. Някой включи на запис с по-бързо темпо. Ненадейно се разнесе тихо, но настойчиво бръмчене, което грубо наруши призрачната хармония.

— По дяволите! — измърмори Джо, бръкна в джоба на самото си, извади досадното устройство и натисна един бутон. „Обади се на 555-3496“, съобщи от офиса. Радиотелефонът на главния строителен инженер. Съвестен служител, при това добре запознат с ангажиментите на Джо не само за вечерта, но и за уикенда, той не би го безпокоил, освен ако ситуацията не бе екстрена. Дано само някой не бе пострадал! — Ще вляза вътре и ще позвъня! — В гласа му трептеше съжаление. Пусна приемника обратно в джоба и бавно плъзна ръка, преплитайки пръсти с Мел. — Мога ли преди това да ти донеса нещо от бара?

— Доста съм жадна — призна тя, все още не на себе си.

Той я съпроводи до тентата и ѝ поръча джин с тоник и резенче лимон. След което ѝ го поднесе и леко я стисна:

— Няма да се бавя — обеща той. — Не се превръщай в тиквичка!

След миг високата му фигура изчезна зад плъзгащата се стъклена врата на „Колумбия“. Мел обходи с поглед гостите — напълно непознати. За нещастие един около петдесетгодишен, силно загорял от слънцето и с доста замъглен поглед господин бе твърдо решен да се запознае с нея.

— Не сме ли се срещали преди? — изломоти той доста несвързано, преди Мел да успее да се отскубне на безопасно разстояние. — В бара на Малио, а?

— Съжалявам, грешите!

Мел му обърна гръб и като стъпваше внимателно, за да не разплиска питието, пое надолу по стълбите. Ще чака Джо до яхтата. Честно казано, нуждаеше се от тези няколко минути самота. Въпреки жегата, мисълта, че съвсем скоро след отпътуването на вицепрезидента ще потеглят за Кептива — сами на „Соренто“ — я караше да настръхва. Джо Кербоун може и да не бе много образован, размишляваше тя, като с наслада посрещаше бриза, който рошеше косите и разхлаждаше лицето ѝ. Може и да е сваляч, както му се носи славата. Но не е възможно да му се отрече, че има безупречни

маниери. Никой от познатите ѝ не би могъл да го конкурира в тази област!

Няколко минути отлетяха, но той все още не се появяваше. Дали не му се бе случило нещо? Една малка моторна лодка, боядисана в крещящо оранжево, акостираше до „Соренто“. „Може би трябва да вляза в бара... да видя какво го задържа?“

Обитателите на лодката ловко се изкачиха на кея, като оставиха мотора да работи.

— Сетих се! — измуча петдесетгодишният пияница зад рамото ѝ. — Беше в „Мариот“!

„О, не! — замоли се Мел. — Не отново!“ Примигвайки от силния мирис на алкохол, струящ от дъха му, Мел отстъпи назад.

— Вече ви казах — подчерта тя, — че не се познаваме! Моля да ме извините...

Неканеният почитател очевидно нямаше намерение да се предава. Усещайки, че е доста нестабилен, той стопи разстоянието между тях и облегна дундестата си ръка на рамото ѝ.

— Е-е, не е ли сега най-подходящият миг да се запознаем? — весело предложи той. — Казвам се Джордж Алардис. А ти?

За малко щеше да разплиска питието си върху роклята ѝ!

Ужасена, Мел го отблъсна и отстъпи още назад.

— Ако не престанете да ми досаждате — предупреди го тя, — ще изкрещя!

В следващия миг изпълни заканата си. Едно от седемсантиметровите ѝ токчета се закачи в ръба на бетонния кей. Пред очите ѝ причерня — може би рязък скок на адреналина — тя загуби равновесие и политна назад в празното пространство. Пияницата се опита да я хване, но не успя.

„Няма да умра — крещеше нещо диво в нея, в очакване реката да я обгърне всеки миг. — Мога да плувам!“

Но вместо в реката, тя се приземи върху моторната лодка. Болка, остра като стрела, прониза главата и лявото ѝ коляно. Един скоростен лост поддаде под тежестта на тялото ѝ и превключи. Лодката се разтресе от резкия скок напред. Последва оглушителен трясък. Запокитена върху кормилото, Мел се свлече и загуби съзнание.

ТРЕТА ГЛАВА

Джо говореше по телефона в бара на „Колумбия“, когато чу силния гръм. Първата му мисъл бе за вицепрезидента.

— Тед — каза той разтревожено, — нещо става! Не, не зная какво. Ще ти се обадя по-късно!

Изтича навън и видя, че по-голямата част от гостите бяха скупчени на кея — точно до пилона, за който бе вързана неговата яхта. Хората викаха и жестикулираха, като че ли се бе случило някакво нещастие. Вицепрезидентът не се забелязваше никъде.

— За бога, извикайте линейка! — чу силен глас.

Може би опит за убийство?! Ужасен, Джо разбута тълпата и в миг замря вцепенен. Някаква моторна лодка, вече сплескана на пихтия, се бе блъснала в „Соренто“. Но не това бе най-трагичното! Там, върху кормилото на смачканата лодка, бе неговата малка руса компаньонка — отпусната безжизнено, с преbledняло лице и затворени очи. Единият от прекрасните ѝ крака бе заел неестествено положение. От раната на челото ѝ се стичаше тънка струйка кръв.

Как, по дяволите, бе могла...

Един от бодигардовете на вицепрезидента се бе навел над нея и мереше пулса ѝ. След миг се изправи и кимна доволно.

— Жива е — подвикна той на колегата си на кея. — Вероятно е в шок. Все още диша. Обадихте ли се за линейка?

Вече бе сторено.

Неколцина си предложиха услугите да я измъкнат от лодката. Но и двамата телохранители поклатиха отрицателно глави. По-добре бе да не се движи, след като не знаеха какви са нараняванията.

Като изпревари полицаия, който се опита да му препречи пътя, Джо слезе в катастрофиралата лодка.

— Господин Кербоун — протестира бодигардът, измерил пулса на Мел, — това не влиза във вашите задължения!

Джо тревожно се взря в неподвижното тяло. „Как се случи това, по дяволите? — терзаеше се той. — Вече можеше да е мъртва! Само

ако не беше този телефонен разговор!“ Пребледнялото ѝ, безжизнено лице го отчайваше. Чувстваше се напълно безпомощен.

— Тя е моя приятелка — обясни той след малко, без да се старае да контролира опустошаващите го емоции. — Не трябва ли да я завием с нещо, след като е в шок?

— Добра идея — кимна агентът.

В далечината се чу вой на сирена — очевидно приближаваща се, защото се засилваше с всеки миг. Джо съблече ослепителнобялото си вечерно сако и зави Мел.

Според фелдшера нараняванията ѝ не бяха така сериозни, както изглеждаше на пръв поглед. Лявото ѝ коляно бе изкълчено. Няколко драскотини и подутини. И мозъчно сътресение — установено след повдигане на клепачите и насочване на фенерче в зениците.

За по-сигурно я пренесоха на носилка. Мел не дойде в съзнание. Един от фелдшерите се канеше да затвори вратата.

— Идвате ли с нас? — обърна се той към Джо, вземайки го очевидно за съпруг или приятел. — Ще се нуждаем от някои данни.

След като разбра, че ще я откарат в Градската болница на Тампа, Джо мислеше да ги последва с мерцедеса си. Но сега внезапно промени решението си. Мел можеше да се събуди по пътя и да изпадне в паника — в плен на болката, загубила ориентация от травмата на главата и особено като види, че е сред непознати. Трябваше да ѝ спести поне тези емоции.

— Да, идвам — качи се той. — Всъщност не я познавам добре и се опасявам, че няма да ви бъде много полезен.

В Градската болница на Тампа часовникът отброи поредния час. Джо крачеше напред-назад в невзрачната чакалня на спешното отделение. Не бе успял да научи почти нищо определено за състоянието на Мел. По последни данни все още ѝ поставяха диагноза. Около четиридесет минути след пристигането им, се появи една сестра и съобщи, че лекарят, поел нейния случай, е разпоредил да се направи скенер на мозъка. Все още била в безсъзнание.

Джо реши да се поразходи в коридора — разполагаше с много време и главата му гъмжеше от противоречиви въпроси. Видя

телефонен автомат и навъртя в офиса. Поръча да му се обади една от дългогодишните служителки, която също бе присъствала на приема.

След няколко минути телефонът иззвъня. Беше главната счетоводителка. Тя бе поразпитала няколко свидетели на неприятния инцидент и му разказа, че някакъв пияница налетял на Мел. При опита си да го отблъсне, тя се озовала на самия край на кея, загубила равновесие и паднала в моторната лодка. Обърканите собственици, обзети от чувство за вина, по-късно си признали, че оставили мотора включен.

Джо тъкмо се отправяше обратно към чакалнята, когато се сети, че трябва да уведоми близките на Мел. Спомни си за сака ѝ — може би вътре бе дамската ѝ чанта, тъй като не бе забелязал да носи нещо в ръце. Налагаше се да потърси тефтерчето ѝ с телефонни номера, но и личното ѝ досие в офиса също би трябвало да съдържа подобна информация. Отново набра телефона на счетоводителката. Ще бъде ли така любезна да потърси сака в яхтата и заедно с данните от досието да го донесе в болницата?

„По дяволите, всичко тръгна наопаки! — отпусна се Джо на един от пластмасовите столове в чакалнята и след миг отново скочи на крака. — Мелисанд Тейлър щеше да си бъде жива и здрава, ако бях при нея!“ Искаше му се да извие врата на пияницата, който ѝ бе досаждал! И на нехайните собственици на лодката! Да не говорим за бояджията, който се бе сбил с един от електротехниците на новия строеж — факт, принудил главния инженер да се консултира с Джо относно уволнението му.

Вицепрезидентът сигурно вече летеше към Маями, където трябваше да произнесе реч. Ако не беше това нещастно стечение на обстоятелствата, двамата с Мелисанд Тейлър щяха да са на борда на новата му яхта, поели курс на юг, към Мексиканския залив. Отляво ги очакваше ниския, обрасъл с палми бряг, а отдясно — слънцето, изтъняващо в нажежен меден диск, докато бавно се гмуркаше във водата.

По време на търга се почувства ужасно неудобно, когато Кери Лебъф подтикваше аудиторията с разни романтични подмятания — как ръката му ще обгръща раменете на спечелилата щастливка и т.н. Намекът бе, че се очакват дори още по-големи изненади. Оттогава, като смяташе, че компаньонката му ще бъде доста приятната

четиридесетгодишна дама, подписала чека, той отдели не малко време, за да обмисли подходящото си държание — нещо средно между интимност и приятелство. Не можеше да симулира първото, нито да спи с жена, само защото имаше подходящ случай. Въпреки че бе симпатична, приятелката на Мел — Джанет, не запали у него никакви искри.

Намеренията му претърпяха драматична промяна, когато от лимузината се подаде Мел. Желанието му да запази емоционалната си независимост — да поддържа известно разстояние заради изкуствено създадената ситуация — се стопи като буца лед под слънцето на Флорида. Без съмнение, защото вече бе обмислял как да я покани на среща! С търг или без търг, Джо бе решил да се обади на Мел, веднага щом се върне от Италия след десетина дни.

Сега Мел бе ранена. Той нямаше представа колко е сериозно, нито какви бяха неговите шансове в бъдеще. Нищо чудно, когато се изправи на крака, Мел да бъде толкова разгневена загдето я бе изоставил сред тълпата непознати, че да не иска изобщо да го погледне!

Керъл Кинли, счетоводителката на Джо, пристигна със сака, личната чанта и ксерокопие от досието на Мел, точно когато лекарят го повика. Според скенера мозъчното сътресение не бе тежко. Изкълченото ѝ ляво коляно бе успешно наместено. Имаше и пукнатина на капачката. Бяха ѝ направили специална гипсова шина, която можеше да се сваля при къпане. Трябваше да я носи, докато оттокът спадне и ставата възвърне нормалното си състояние — най-малко две-три седмици. Поръчани бяха и патерици.

— Дойде ли в съзнание? — попита Джо, като се надяваше да поговори с Мел.

— Все още не — поклати глава докторът. — Има травма на главата — отпред вдясно. Относително лека, като се има предвид инцидента, но все пак травма. Ще се събуди след няколко часа — вероятно със страховтно главоболие. — След кратка пауза, през която даде указания на един лаборант, притиснатият от ангажименти лекар добави, че Мел е преместена в стая на горния етаж. — Вие приятел ли сте ѝ? Или роднина?

Джо поклати глава.

— Всъщност не я познавам много добре.

— Трябва да се обадите на близките й.

— Да, мислих по този въпрос. Ще направя каквото мога.

Джо намери телефоните на родителите й и на Джанет Рис в малката спретната чанта. Успя да се свърже с Джанет и й обясни всичко. Тя остана поразена. Заразпитва разтревожено за състоянието на Мел и при всяка подробност ахкаше съкрушено. Накрая каза, че веднага тръгва за болницата.

Джо изпита известно облекчение и отново набра номера на родителите й. Очевидно бяха решили да прекарат вечерта навън. С личните вещи на Мел в ръка, той купи три дузини прекрасни червени рози и се отправи към асансьора.

Неподвижна и бледа в болничното легло, Мел изглеждаше доста по-млада и беззащитна, отколкото при пристигането си на приема в „Колумбия“ преди няколко часа. „Като наранено дете“ — помисли си Джо. Тъмните сенки под очите и огромната, вероятно доста болезнена буца на челото накараха сърцето му да се присвие от мъка.

Докато я наблюдаваше, една сестра влезе да й измери пулса. Забеляза розите на Джо и донесе ваза. След това прибра личните вещи на Мел в гардероба и отнесе чековата й книжка в сейфа на болницата. Когато излезе, Джо придърпа един стол и седна до леглото. Дишането й бе леко и равномерно — като че ли спеше. В болничната нощница, без никакъв грим и въпреки подутините и синините, Мел бе много хубава. Излъчваше някаква вътрешна сила.

„Съжалявам, че плановете ни така се объркаха! — обърна се той към нея безмълвно. — Много, много съжалявам, че пострада така тежко! С нетърпение очаквах да се запознаем — по-силно, отколкото би могла да предположиш. Да покорим заедно морската шир! Да се разхождаме под луната по пустия нощен плаж и да се вслушваме в пляска на вълните...“

Може би, когато се възстанови, всичко това ще бъде осъществимо. Дължеше й този уикенд, не — самият той искаше да го прекарат заедно! По време на танца изживя нещо необикновено — ръцете му така естествено я държаха в прегръдка, като че ли винаги бяха копнели само за нея!

„Не трябва да стоя тук и да се възползвам от безпомощното ти състояние — помисли Джо. — Все още сме почти непознати. Може би

не искаш чужди хора да те виждат така!“ Но не можеше да си тръгне и да я остави — поне докато не пристигне приятелката ѝ.

Когато след малко Джанет се появи — с ужасно разстроена физиономия — телефонният приемник избръмча.

— Все още ли е в безсъзнание? — попита жената, платила за уикенда, като тревожно се вглеждаше в Мел. После погледът ѝ се плъзна върху лицето на Джо.

— Докторът каза, че го очаква, но според него тя е извън опасност. Ще ме извините ли за миг да телефонирам в офиса?

Отново го търсеше главният инженер. Бояджията се бил върнал, пиян до козирката, и се разразила истинска буря. Джо трябвало да отиде на място и да види щетите.

— Ужасно съжалявам — обърна се той към Джанет, — но имам служебни неприятности и трябва да тръгвам! Когато госпожица Тейлър се събуди, моля ви, предайте ѝ, че ми е много тежко, дето страда! Попитайте я дали мога да ѝ помогна с нещо. Ще се обадя по-късно вечерта да видя как е.

Болничната стая на Мел бе съвсем слабо осветена от лампата в коридора, когато малко след четири часа сутринта тя отвори очи. Премига един-два пъти, без да помръдне. „Къде се намирам? — учуди се тя, като долови далечния разговор и шума от гумените чехли по коридора. — Това не е моето легло! Нито моят апартамент! Не познавам това място!“

Левият ѝ крак бе привързан към нещо твърдо, което не му позволяваше да се движи. Опита се да го повдигне, но установи, че и най-слабото движение предизвиква страхотна болка. Главата ѝ също щеше да се пръсне. Всъщност цялото ѝ тяло пулсираше от болка и ѝ се струваше, че ако се раздвижи по-рязко, ще се разпадне на хиляди парчета.

Като че ли се бе блъснала в нещо неподвижно.

„Моторната лодка — спомни си Мел. — Но тя се движеше...“

— О, господи! — изстена тя на глас, като си припомни.

— Мел? Каза ли нещо? — Джанет се изправи от стола, където дремеше, и се приближи до леглото.

— Къде сме? — попита Мел. — Как... се озова тук?

— В болницата сме, мила. Джо Кербоун ме извика. Не можахме обаче да се свържем с родителите ти.

„Защото са на ежегодното си пътешествие в търсене на по-хладен климат“, понечи да каже Мел, но не намери сили. Вместо това само промълви:

— Той... тук ли е?

— Кой? Джо Кербоун ли?

— Да.

— Не, тръгна си, щом пристигнах! — поклати глава Джанет.

„Най-добрият начин за излизане от тази тъпа ситуация — помисли си Мел. — Един «уикенд на мечтите», няма що! Вероятно ме смята за голяма смотанячка!“ И все пак, освен че се бе възкачила на необичайните седемсантиметрови токчета и бе допуснала пияницата да ѝ досажда, останалото не бе по нейна вина.

— Кажи ми нещо — помоли я Джанет. — Как се чувстваш?

— Смазана. Мислиш ли, че ще се оправя?

— Разбира се, че ще се справиш! Имаш мозъчно сътресение — това е всичко. И изкълчено коляно заедно с пукнатина на капачката. Като се съди по щетите, нанесени на лодките, отървала си се много леко. Сега, след като се събуди, всичко ще се оправи.

— Какво каза... лодките ли? Лодката, в която паднах, не се ли блъсна в пристана?

— Не.

— А в какво?

— В яхтата на Джо Кербоун. — На Мел ѝ се прииска да се обърне и умре. „Никога няма да мога да го погледна в очите“, помисли тя. — На твоето място не бих се притеснявала! — добави Джанет с очевидното желание да я успокои. — Невъзможно е да няма застраховка. Освен това вината на собствениците на моторната лодка е несъмнена!

Мел се бе озовала в една изключително неприятна ситуация. Очевидно, когато се изправеше на крака, трябваше да си търси нова допълнителна работа! Междувременно колежките щяха да довършат сделките ѝ срещу част от хонорара. Е, налагаше се да поотложи с няколко месеца първата вноска за мечтаното луксозно бунгало! Тя уморено притвори очи.

— Мразя болниците! Ще се измъкна веднага щом успея да се придвижа!

Когато Мел се събуди, Джо вече спеше четиридесет и пет минути. Прекарал бе една кошмарна вечер. Освен тревогите около Мел и разочарованието от проваления им уикенд, работите на новия строеж вървяха зле. Наложи се да подаде оплакване в полицията.

Като се прибра в луксозния си апартамент на последния етаж в сградата на Харбър Айлънд, където се помещаваха офисите и търговските кантори на фирмата, той се мушна в шорти и тениска, пусна климатика и си отвори бира. Следващата задача бе да се обади в болницата.

Според хладния безличен глас състоянието на Мел било добро. Тъкмо затвори и се разнесе ново бръмчене. Какво ли става пак?

Този път се обаждаше по-голямата му сестра, наскоро разведена, с двама синове.

— Слава богу, че успях да те намеря! — възкликна тя. — Преди половин час открих Томи да пуши трева в стаята си! Трябва му мъжко присъствие, а знаеш какъв е баща му! Ще дойдеш ли да си поговорите?

Джо бе опора в семейството — не можеше да откаже. Когато отново се прибра у дома след изнесената лекция, усети, че не може да се отпусне. Изгледа късното шоу, претършува почти празния хладилник и препрочете част от любимо криминале, а мислите му непрестанно се връщаха към Мел и съсипания им уикенд. Доскоро ергенската самостоятелност му доставяше неимоверно удоволствие, но той се нуждаеше и от ласки.

На сутринта се събуди на канапето с очила за четене, кацнали на носа. Слънцето бе заляло стаята, омаловажавайки скромния принос на нощната лампа. Първата му мисъл бе за Мел и той мигновено се обади в болницата. Непознат глас му съобщи, че е вече по-добре. Посещенията започваха в един следобед.

Окрилен, Джо взе душ, избърсна се, прочете сутрешния вестник и хапна две понички. Тъй като вече й бе занесъл цветя, реши да купи кутия бонбони. За нещастие, налагаше се да отпътува за Италия в

понеделник. Е, ако все пак Мел не се чувстваше ужасно зле, може би имаше нужда от малко компания...

За негова голяма изненада, когато подмина сестринската стая, първото нещо, което забеляза, бяха неговите рози — украсили един шкаф в същата ваза, която му бе донесла сестрата. Защо ли — да не би Мел да е алергична?

Забърза към края на коридора и надникна в стаята ѝ. Беше празна, с идеално изпънато легло. В друга стая ли беше? Или бе в реанимацията? Докторът не би могъл да я изпише!

— Какво стана с госпожица Тейлър? — обърна се Джо запъхтян към секретарката в сестринската стая.

— Мисля, че тази сутрин, въпреки възраженията на лекаря, се подписа и напусна — измърмори тя след кратка пауза, без да престава да рови из картоните. — Една приятелка я закара у дома. Не... Не е оставила бележка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На шестнадесети юли, след десетдневна командировка в Италия, Джо влезе в офиса си и установи, че е затрупан от работа. Настроението му бе приповдигнато благодарение на особено успешната мисия — сътрудничеството с фирмата „Конструкции Италия“, спечелила търга за строеж на еднофамилни къщи.

На личния небосклон плуваше само едно тъмно облаче.

Когато се опита да се свърже с Мел в деня на изписването ѝ от болницата, откри в досието ѝ съобщение, че даденият телефонен номер е сменен. Нов липсваше.

В понеделник, малко преди да отпътува за Италия, той взе новия номер от прекия ѝ шеф, само за да изживее поредното разочарование — Мел се криеше зад телефонния секретар и не вдигаше слушалката. „По дяволите, та тя работи за мен! — помисли си той. — Не може да ме избягва непрестанно!“

Сега на бюрото му лежеше оставката ѝ. Лаконична и прегледно напечатана, тя не повдигаше никакви искания, във връзка с инцидента. Нито дума за проваления уикенд.

„Трябва да успея да се добера до тази госпожица! — размишляваше Джо, отпуснат в кожения фотьойл, с поглед, зареян в небето над Тампа. — Вярно, че... Чувствам се почти виновен за неприятностите, които я сполетяха, но всъщност никой не може да ме упрекне. Влязох да се обадя по телефона, а не я бутнах от кея.“ В този миг секретарката го повика:

— Кевин Фрейзиър иска да ви види.

Адвокатът на Джо бе извън града. Заместваше го един по-млад съдружник от същата фирма.

— Нека влезе!

След като поговориха, Кевин повдигна въпроса за пострадалата яхта. Незапознат с обстоятелствата около инцидента, младият адвокат се интересуваха дали Джо ще подаде съдебен иск за нанесени щети.

— Искате да кажете... срещу собствениците на моторната лодка ли? — намръщи се Джо. — Не виждам необходимостта. Нито те, нито застрахователната им компания са оспорвали валидността на нашите искания.

— Така е — кимна Кевин, — бяха доста отзивчиви. Но все още не е сигурно дали застраховката им ще покрие разходите по ремонта. И тъй като госпожица Тейлър се е оказала на кормилото без тяхно разрешение, тя споделя отговорността.

Каквото и да казваше законът, Джо не можеше да приеме, че Мел носи вина. Но идеята да ѝ изпрати едно заплашително писмо му се стори доста интересна. В най-лошия случай ще получи някакъв отговор — поне по телефона. Тогава би могъл да ѝ се извини и да каже, че е станала досадна грешка. След изясняване на недоразуменията, Джо ще ѝ предложи да възобновят плановите си за Кептива. Известно време яхтата щеше да бъде неизползваема, но можеха да пътуват с кола или самолет.

— Вие сте специалистът — одобри Джо сърдечно. — Постъпете както намерите за добре!

Затворена като в кутия в миниатюрния си, взет под наем апартамент, с патерици до дивана и включен на максимум климатик, Мел бе в ужасно настроение. Горещината навън бе непоносима. Налагаше се да направи сериозен принос в сметката си за ток, освен ако не предпочиташе да прекара деня по бельо, обляна в пот.

Което не бе най-добрата алтернатива, особено като имаше предвид сериозното намаление на приходите си. Най-неприятна бе прогнозата, че може да остане на легло до септември. И да пропусне началото на есенния семестър. Бавно, но сигурно спестените пари за почивката на мечтите ѝ щяха да се стопят.

„И какво, ако напуснеш «Ричи & Кербоун»? — ядовито се запита тя, без да обръща внимание на сапунената опера по телевизията. — Там си само на комисиона! Без право на болнични. Няма да загубиш много!“ Веднага щом оздравее, ще си потърси друга допълнителна работа в бизнеса с недвижими имоти. „Не искам да работя за човек, който мисли, че съм не по-сръчна от крава на ролкови кьнки — размишляваше тя, заличила спомена за нежния си танц с Джо. — Та

той дори не се потруди да ме потърси, след като на Джанет ѝ излезе така солено моето неосъществено романтично пътешествие!“ Една чашка, един танц и господинът я захвърли на произвола на съдбата. Ще настоява Джанет да си поиска сумата обратно!

Както седеше и се ядосваше, на вратата се позвъни. О, боже, кой ли беше?

— Ако е пратка, оставете я! — извика тя. — Ако продавате нещо, вървете си! С патерици съм.

— Извинете, госпожо! — Непознатият мъжки глас бе доста смутен. — Важно е. Ще ви изчакам да се придвижите.

— Ами, добре...

Мел с мъка се изправи на крака и бавно се повлече към вратата. Дребничкият оплешивяващ мъж ѝ тикна в ръцете един сгънат лист.

— Поздравления от Общинския съд на Хилсбъроу! — подхвърли той, без никакви признаци на ирония. — Приятен ден!

Стомахът ѝ болезнено се присви на топка. Някой бе завел дело срещу нея! Облегна се на рамката на вратата, разгъна документа и прегледа съдържанието му. Възмущението ѝ забълбука до точката на кипене!

Като собственик на яхтата „Соренто“, нехайно блъсната на 2-ри юли вследствие незаконно обсебване на моторна лодка от Мелисанд Тейлър при падането ѝ от кея на Харбър Айлънд, Джо Кербоун искаше обезщетение за неупоменати тук щети. Нечувано! Като че ли бе предизвикала сблъсъка нарочно!

Господи!

От три седмици не се бе возила на кола, като се изключи мъчителното кошмарно транспортиране от болницата до дома ѝ и едно-две посещения при доктора — реализирани с помощта на Джанет. Нахлузи една памучна рокля, прекара четката през косата си и повика такси. В последния момент добави обеци, една много шик огърлица и грим. След като се налагаше да даде такъв урок на Джо Кербоун, че да му държи влага за дълго, нуждаеше се от всичките си бойни оръжия!

В блока ѝ имаше асансьор, което донякъде я улесни. Но беше сизифовска задача да се вмъкне в таксито с неподвижния като дъска крак. Наложил се шофьорът да ѝ помогне.

Докато прекосяваха залива по същия мост, по който бяха преминали за приема, гневът, попритихнал за малко, отново заклоочи в гърдите ѝ. Когато се измъкна от колата и закуцука към входа на доскорошната си служба, пожарът на възмущението пламтеше с пълна сила. Асансьорът я отнесе до дванадесетия етаж, където бе офисът на Джо.

— Не сте ли...? — започна секретарката му, като я изгледа изпитателно.

— Точно така. Мелисанд Тейлър! Позната още като „ответната страна“! Искам да видя Джо Кербоун. — Леденият, но преливащ от гняв глас не остана незабелязан от петдесетгодишната добре облечена служителка.

— Ще го попитам дали е свободен — посегна тя колебливо към вътрешния телефон. — Но тъй като нямате предварително определена среща...

— Всичко е наред, Еди — разнесе се от една полуотворена врата плътният кадифен глас, който Мел би разпознала навсякъде. — Няколко пъти опитвах да се свържа с госпожица Тейлър, но не успях. Ще се радвам да поговорим!

Мел поприсви платната, но само за миг. Облечен в спортно сако, бледосиви плътни копринени панталони и италианска вратовръзка на цветя, Джо като че ли представяше идеалния образ на преуспяващ млад бизнесмен, при това с по-ярък замах. Обля я гореща вълна, като си припомни как потъваше в настойчивите му весели тъмни очи. За миг забрави, че той е противната страна в съдебно дело.

Когато дойде на себе си, тя се вбеси още повече. Ефимерната полуусмивка, загатната в ъгълчетата на устните му, от която се раждаха онези малки чаровни бръчици, я подлудяваше! А също и безмълвният израз на мощ в свободните му маниери.

За разлика от него тя се чувстваше неловко, като някаква повлекана в щампираната памучна рокля, опряна на патериците.

— Има ли нещо забавно у жените с патерици? — повиши тон тя, което накара секретарката да затаи дъх от изумление. — Или нещо по-специално у мен ви развеселява? Искам да знам защо сте подали съдебен иск срещу мен, след като тъкмо аз съм жертва на тази нелепа случайност?!

„Писмото на стария Кевин е сигурно доста рязко, за да се хване на въдицата за истинско дело“ — помисли Джо, като с известно закъснение се постара да приеме нещата с неутрална физиономия.

„Е, поне свърши работа. Доведе я тук! Сега от мен зависи да пригладя разрошената ѝ перушина, при това без прибързана капитулация. Не мога да я изпусна отново в нелегалност!“

— Няма ли да влезете в офиса ми, госпожице Тейлър? — предложи той, като се отдръпна встрани, за да ѝ направи път. — Убеден съм, че ще се почувствате по-удобно.

Мел възприе думите му като израз на елементарно внимание. Стрелна го с поглед, който изразяваше съмнение, че изобщо би могла да се чувства удобно в негово присъствие и прие поканата. За съжаление, когато минаваше покрай него, краят на патерицата ѝ се закачи във върха на мокасината му. Той ловко я прихвана за раменете.

— Внимателно! — предупреди я той, а на устните му заблестя онази многозначителна усмивка на лошо момче. — Не желаем повече инциденти!

Наистина я мислеше за непохватна смотанячка — стопроцентова причина за цялата неприятна история! Как смееше да се държи така покровителствено?!

— О, не се безпокойте! — кимна тя и го фиксира с поглед, докато не си свали ръцете. — Не ми се мисли за мерките, които бихте предприели, ако се блъсна в бюрото ви!

Враждебното ѝ настроение щеше да се окаже сериозен проблем — по-сериозен, отколкото Джо бе предполагал. И като намигна на възмутената си секретарка и ѝ напомни, че е време да си тръгва, той тихо затвори вратата на офиса. С неподражаема любезност ѝ предложи да седне.

— Какво предпочитате — започна той, след като Мел се бе отпуснала в един от двойните кожени фотьойли пред бюрото му, — кафе или нещо разхладително?

— Искам да оттеглите този абсурден съдебен иск! И да възстановите сумата от две хиляди и петстотин долара на приятелката ми за уикенда, който така и не се състоя! Ако сте съгласен, няма да се мяркам повече пред очите ви!

Последното обещание, което Джо искаше да чуе! Тя не успяваше да прикрие емоциите си, но вместо презрение, той изпита възхищение

от куража ѝ. Долавяше, че тази крехка жена с деликатни черти и стройна фигура, можеше да бъде не само принципна, но и страстна. Имаше ерудирания, изтънчен вид на учителка. Същевременно не ѝ липсваше и сексуално излъчване. Както я гледаше, през съзнанието му прелетяха думите „най-доброто момиче“.

Спомни си, че баща му се обръщаше така към майка му. Въпреки че нямаха нищо общо по външен вид и възраст, Мел Тейлър и Роуз Ричи Кербоун доста си приличаха. Малката руса госпожица, която му се падна да разходи до Кептива с яхтата си, отговаряше на представите му за жена, която полага тържествена клетва за „вярност в радост и тъга“, а по-късно става майка на децата му.

„Като че ли сега е време да отстъпиш — обади се вътрешният му глас, — ако искаш да запазиш ергенството си!“ Но мъжът в него не бе склонен да приема съвети.

— Струва ми се, че имаме два различни проблема — отвърна той най-после, като реши, че дамата си струва риска и седна до нея, вместо зад безопасната преграда на бюрото.

Коленете им — нейното, приклещено от грамадния гипс, и неговото, подвижно и прекрасно очертано под финия плат на панталона — почти се докосваха. Зад тях небето над Тампа, впримчено в рамката на прозореца, потрепваше в потискащата мараня.

— Мисля, че имате право — отстъпи Мел.

— Нека да започнем с втория. — Той се наведе леко напред и парфюмът му я облъхна. — Не виждам защо трябва да възстановя тези две хиляди и петстотин долара. Не е моя вината за провала на плановите ни. Веднага щом се пооправиш, аз съм готов да изпълня поетия ангажимент!

Не беше най-сполучливият избор на думи. Мел се слича.

— Но... Наистина ли мислите, че ще замина с вас? — възкликна недоумяващо тя. — След този съдебен иск срещу мен?

И преди малко спомена за това. Време бе да се изяснят.

— Едно писмо от адвоката ми едва ли може да се сравни със съдебно преследване, госпожице Тейлър! — обясни Джо, като наблюдаваше извивката на устните ѝ и си мислеше колко приятно би било да я целуне.

— Не мислите ли, че и аз схващам разликата? — Тя мушна ръка в чантата си и извади документа, пристигнал преди малко.

Джо го взе и леко се намръщи. Един бърз преглед го убеди, че Мел е напълно права. Той наистина я бе дал под съд! След като му даде пълна свобода, Кевин Фрейзиър бе преминал всяка граница! Благоприличието изискваше от Джо да се извини и отстъпи веднага. И ако Мел желае — да напише чек на приятелката ѝ! Заслужаваше го — след всичко, което преживя. „Но ако постъпиш така — продължи да размишлява Джо, — тя ще излети оттук като победител и вече няма да я видиш!“ Единствената правилна тактика бе да се остави да бъде убеждаван колкото може по-дълго — за да има Мел възможност да го опознае и... хареса.

— Не ми е приятно да си призная — започна той и нарочно докосна пръстите ѝ, като ѝ подаваше документа, — но ти си права! Това наистина е съдебен иск. Мисля, че всичко започва да ми се изяснява! Три дни след злополуката заминах в командировка за Италия. Когато се върнах и установих, че не си отговорила на телефонните ми обаждания, оставих нещата изцяло в ръцете на адвоката ми.

— Очевидно идеята е негова! — „Много близо до истината — зарадва се Джо. — При това, без да споменавам крайната си цел!“

Когато в понеделник след изписването ѝ Джо звънеше по телефона, Мел се чувстваше прекалено съсипана и смутена, за да може да вдигне слушалката. Кое не ѝ попречи да се разтушава с мисли за Джо — колко е разстроен от сполетялото я нещастие, какви угризения изпитва, загдето я бе оставил сама на приема. Фантазиите ѝ имаха много кратък живот, тъй като във вторник телефонът замлъкна. Сега Мел разбра, че е бил извън страната и не е имал възможност да позвъни.

„Трябваше да се обадя, когато чух гласа му по телефонния секретар! — укори се тя. — Щях да избегна съдебното дирене!“

— Значи искът е по идея на адвоката ви! — започна тя след малко. — Мислите ли, че е правилен?

Е, това е щекотливият въпрос! Той повдигна рамене.

— А защо не? „Соренто“ е доста смачкана. Ако плати моята застрахователна компания, очевидно вноската ми за застраховка ще се вдигне!

„Каквато и да ти е вноската, можеш да си я позволиш! — ядоса се Мел. — След като повредите не се дължат на невнимание от моя

страна, отговорността си е твоя!“

— Състоянието на яхтата и условията на застраховката нямат нищо общо с въпроса за моята вина! — отсече тя рязко.

Умът ѝ бе остър като бръснач! От кафявите му очи струеше топлина — истински конкурент на смазващата юлска жегата. За секунда Джо сведе поглед.

— Струва ми се, че трябва да обсъдим този въпрос — предложи той, като разхлаби вратовръзката си. — Какво ще кажеш да се пренесем в апартамента ми — отсреща? Работният ден приключи и можем да се поотпуснем. Да пийнем и поговорим...

Според опита на Мел, думите „да се поотпуснем“ предшестваха съвсем недвусмислени аванси. Вместо да ѝ съчувства, като я гледа как се влачи с този гипс, той мислеше само за себе си! Мел дълбоко се засегна.

— Съжалявам! — троснато рече тя, като непохватно се изправи на крака. — Мисля, че няма да мога да се отпусна! Надявах се, че като поговорим, ще признаете истината... Тоест, че инцидентът с лодката ви не е по моя вина. Не дойдох тук за разговор „тет-а-тет“!

Джо веднага последва промяната на вятъра.

— Моля те, повярвай ми, просто исках да бъда гостоприемен!

— Разбира се, че си! Като паяка, поканил мухата в покоите си! Или Вълкът — любезен домакин на Червената шапчица!

За пръв път Джо онемя.

С резки решителни движения на патериците Мел напусна офиса и пресече широкото фоайе на дванадесетия етаж. Натисна копчето на асансьора и погледна часовника — 5.23. Обикновено в работно време сградата бързо опустяваше. Дано има късмет да не срещне някой от колегите си, за да не му обяснява за злополуката!

Асансьорът безшумно се изкачваше и на таблото над лъскавите му врати етажите светваха един след друг. Но в миг приглушеното бръмчене утихна. Светлинният панел угасна. Може би бе плод на въображението ѝ, но ѝ се стори, че и климатикът спря.

„Няма защо да се притеснявам!“, окуражи се тя, като се облегна на патериците. Обичаен токов удар — резултат от мълния. Тампа и околностите бяха световната столица на светкавиците, и слънцето, което припичаше при пристигането ѝ, не означаваше, че някъде наоколо не се разразява буря. Токът сигурно щеше дойде всеки миг!

Но той не идваше.

Изминаха две минути. После три. От вентилаторите на тавана не полъхваше прохладата. В асансьорната шахта бе тихо като в гроб.

„Може да е претоварване на мрежата“, чудеше се Мел. През лятото, с високите около тридесет и пет градуса температури, всички климатици работеха на пълна мощност. Електрическата компания не можеше да се справи. Е, в такъв случай пускаха тока след двадесетина минути!

Във фоайето нямаше нито един стол. Ако имаше, Мел с удоволствие би го използвала. Измъчваха я и естествени нужди. Не можеше да си представи как ще се справи с патериците и тежкия гипс по стълбите.

Можеше да потисне повика на природата и да изчака, докато повредата бъде отстранена. Или да се възползва от любезната покана на Джо Кербоун. Но като имаше предвид как бе излетяла от офиса му преди малко, упреквайки го в безчестни намерения, втората възможност би изисквала не малко поклони и раболепни усмивки.

ПЕТА ГЛАВА

В луксозния апартамент до офиса, Джо събу мокасините, съблече самото и вратовръзката и навъсено си направи едно мартини. Каква каша! Тръшна се на черното кожено канапе, без дори да пусне стереото. Благодарение на изключително хитрите си хлапашки стойки шансовете му да убеди Мел Тейлър, че е порядъчен представител на мъжкия пол, бяха сведени до нула!

Странно, но бе сигурен, че щяха да си паснат!

Той уморено изпъна крака на една ниска масичка за кафе и затвори очи. Утре ще се обади на Кевин Фрейзиър и ще му нареди да оттегли иска, като при това напише извинително писмо на Мел. Заедно с него ще изпрати и чек за две хиляди и петстотин долара. Е, така плановете му за Мел не се уреждаха, но той бе длъжен да го направи.

Като човек, влюбен в морския бриз и свежия въздух, Джо веднага забеляза задуха в стаята. Очевидно чистачката бе изключила вентилаторите на тавана. Като че ли климатикът също не работеше. Тъкмо се надигна да огледа обстановката, когато до ушите му достигна приглушения шум от настойчиви удари по стъклената врата на офиса.

Възможно ли бе да е...

След секунда за свое най-голямо удоволствие установи, че е Мел. Изглеждаше смутена, объркана и малко засегната.

— Виж, не исках да те притеснявам, особено след разговора ни преди малко — избърбори тя, преди Джо да успее да си отвори устата. — Но токът спря и асансьорът не работи. Ще мога ли да ползвам банята? И да поседна на някой стол в офиса, докато...

Кой смееше да каже, че единственият син на Майк и Роуз Кербоун не можеше да мисли на крак? Или дори, ако се налагаше, и с главата надолу? Електрическата авария му даде нови шансове да покори Мел! Нямаше ни най-малко намерение да пропусне случая! Въпреки това се налагаше да вземе мерки за аварийната хранваща система в сградата.

Той отстъпи настрана, като държеше вратата отворена с любезна и — този път надяваше се! — предразполагаща усмивка.

— Поканата ми продължава да е в сила. Разбира се, без никакви ангажименти! Банята за гости в апартамента е на твоё разположение. Фотьойлите в хола са много по-удобни от тези в офиса. Освен това в хладилника имам безалкохолни, бира и други напитки. Ще се радвам да те почерпя!

Мел се колебаеше. Всъщност, не бе удобно да спори. Не бе тактично да остане сама в офиса му, нито пък можеше да го задължи да ѝ прави компания там, докато дойде тока.

— Окей — отстъпи тя. Би било много по-добре, ако не бе толкова красив, не излъчваше тази силна сексуална чувственост и не представляваше ищеца в заведено срещу нея дело. — Благодаря ти! Много си мил!

Офисът на Джо, въпреки че бе комфортно обзаведен, не я бе впечатлил. Обичайна служебна територия. Но когато влезе през междинната врата в хола на апартамента му, Мел онемя.

Не бе сигурна какво точно очакваше. Може би някаква скъпа, но посредствена смесица от стилове и цветове. Въпреки парите и скъпите елегантни дрехи той нямаше никакъв артистичен ценз. Необяснимо защо, но Мел бе приела, че изисканият вкус и усетът за изтънчена подредба са му напълно чужди. „Ти си по-голям сноб дори от родителите си!“, призна тя с укорително поклащане на главата, докато разглеждаше меките сиви тонове на стенната драперия, паркета от тиково дърво и преливащите цветове на ориенталските килими. Не помалко я впечатлиха скулптурите и графиките на известни модернисти.

— Апартаментът ти е прекрасен! — промълви тя и го погледна, без да успее да прикрие противоречивите емоции, изписани на лицето ѝ. — Ползвал ли си помощта на декоратор?

— Той стои срещу теб.

— Мисля, че си е свършил работата фантастично!

— Благодаря! — Усмивката му леко се отпусна. Едно на нула за него! — Близостта до офиса понякога е досадна. Но ми спестява всекидневните пътешествия. Банята е в дъното на коридора — втората врата вляво.

Ключът в банята щракна. Сигурен, че е съвсем сам, Джо с бързи стъпки се отправи към сушилнята, където бяха бушоните. Независимо

от продължителността на аварията, всеки миг захранването в сградата можеше да бъде възстановено, благодарение на газовия генератор, инсталиран преди около година. И тогава Мел щеше да си тръгне — освен ако пропусне да забележи, че токът е дошъл.

Заради страха от асансьори на сестра си Клодин, Джо поставяше такива генератори във всяка сграда с повече от три етажа. При аварии те обикновено се включваха автоматично, но този генератор имаше някаква повреда и се пускаше ръчно. Дежурният по поддръжката пристигаше в шест часа и веднага щеше да се занимае с аварията.

Без да обръща внимание на съвестта си, Джо изключи централния бушон. Е, сега той определяше продължителността на повредата, нали!

Когато Мел излезе от банята и надникна в блестящата кухня от тиково дърво, неръждаема стомана и сини плочки, той най-невинно ровеше във фризера за кубчета лед.

— Какво да бъде? — разклати Джо масивните кристални чаши и ледът иззвънтя. — Сода, кола, натурален лимонов или гроздов сок? Или може би едно мартини? Носи ми се славата на експерт в тази област!

— Кола, с удоволствие! — И като се подпря на патериците, продължи: — Кухнята ти също е възхитителна, не може да се отрече! Бих се чувствала ужасно удобно в нея, при това без нито една промяна...

В следващия миг се изчерви — чак до корените на русите къдрици. „Ах, какъв съм идиот! — прехапа устни тя. — Прозвуча като че ли му се натрапвам!“

Джо се престори, че не забелязва нищо, за да не я притесни.

— Хайде, ела! — Той понесе питиетата към хола заедно с няколко сладки. — Да се настаним удобно!

Беше цяло щастие да се отпусне и пийне нещо студено и газирано. Седнаха на две канапета, разположени под прав ъгъл и Мел повдигна оттеклия си пулсиращ крак на една възглавница върху масичката. Погледът ѝ се спря върху най-близката книга — за живота и творчеството на италианските оперни композитори.

— И ти ли харесваш операта? — учудено попита, след което си прехапа езика.

— Разбира се! Израснах с нея. Моят старец си тананикаше Пучини, докато се бърснеше.

Толкова вежлив, при все това толкова земен! Обикновен мъж, но същевременно — един на милиони! Замислена, Мел не продължи темата за музикалните му вкусове и между тях се възцари кратко мълчание, наситено от обземащия я жив интерес към невероятното му обаяние.

„Трябва да обсъдим съдебния иск на спокойствие — мислеше тя. — Ако не му бях държала този назидателен тон и не бях готова да се засегна от всяка негова дума, може би щях да го убедя да го оттегли.“ Но тя не повдигна веднага въпроса. Някакъв крехък, неочакван, невидим като паяжина мост, нямащ нищо общо с целта на посещението ѝ, се бе прехвърлил между душите им при тези необикновени обстоятелства и Мел не искаше да го разрушава.

Колко лесно би било да си помечтае за Джо Кербоун! Ситните бръчици около устните му, които закачливо се вдълбаваха щом се усмихнеше, притегляха погледа ѝ като магнит. Не можеше да се насити и на живия хумор, струящ от топлите му кафяви очи. Имаше нещо очарователно и обезоръжаващо във вида му — той седеше до нея по чорапи, с небрежно разкопчана риза и лице, огряно от игривите пламъци на следобедното слънце.

Жалко, че му се носеше славата на сваляч — с нова приятелка всеки месец! Мел определено не принадлежеше към изтънчената, бляскава порода жени, по които си падаше. Преди да се заплесне по него, би било добре да си припомни, че докато работеше в търговския отдел, той изобщо не ѝ бе обръщал внимание! Ето, това е истината! Никога не би и помислил за среща, ако Джанет не бе платила онази огромна сума! Ако сега проявява някакъв интерес, то е само поради създадената близост.

Междувременно въздухът в стаята ставаше все по-тежък. Не след дълго, ако токът не дойдеше, щеше да бъде като в сауна. Плъзгащата се врата, която водеше към балкона и заемаше цяла стена, бе огряна от жаркото юлско слънце.

— Дали да не отворим вратата? Може би ще усетим някакъв полъх? — предложи тя.

— Не съм убеден, че идеята ти е много добра — поклати глава Джо. — В такъв ден на паважа могат да се пържат яйца! И последната

молекула студен въздух отдавна е погълната в тази пещ. Най-добре е да дръпнем завесите.

Смрачаваше се едва към осем и половина. Но плътните завеси потопиха стаята в полумрак. Мел се надяваше, че няма да се стигне до необходимостта от свещи.

— Но ако все пак...

— Токът спря в 5.23! — намръщи се тя. — Миг преди това си погледнах часовника. Вече минава шест. И няма ни най-малък признак, че ще го пуснат! И в най-тежките случаи на верижни аварии, както преди няколко години при онези необичайни студове по Коледа, повредите бяха отстранявани след около двадесетина минути. Може би ще съобщят нещо по новините. Имаш ли радио с батерии?

Последното нещо, за което Джо си мечтаеше, бе радиоговорител, който да информира Мел, че аварията е била отстранена. А защо при него не беше? Е, ако се случи най-лошото, ще каже, че бушонът се е самоизключил!

— Всъщност, да, в спалнята — забави за миг отговора Джо. — Отивам да го взема.

Донесе един огромен преносим радиоприемник и го постави на масичката за кафе. После го включи, вдигна антената и улови станцията. Мел не се възпротиви, когато седна да слуша до нея, въпреки че коленете им за втори път почти се докосваха. Бяха като две малки деца пред телевизора.

Станцията, на която Джо слушаше новини, предаваше благодарение на собствено хранване. И въпреки че попаднаха по средата на извънредна емисия, те веднага разбраха, че аварията продължава и е с необичаен обхват — не само Тампа и района на залива, а засягаше цяла Флорида от Маями до Пенхендъл. Пристигаха оплаквания от Атланта, Чарлстън и дори от Бахамските острови.

В града ослепелите светофари объркали трафика в часа пик и изнервили шофьорите. Резултатът — серия от катастрофи и няколко юмручни схватки на важни кръстовища. Властите молеха водачите да заобикалят големите населени места по околновръстните магистрали.

— Нищо не разбирам! — възкликна Мел. — След като аварията се простира от Маями до Северна Джорджия и от Мобил до крайбрежието на Каролина, какво става с частните електрически

компании? Трябва да са поне няколко дузини! По-скоро прилича на саботаж! Но кой би могъл да организира акция с такъв мащаб?

— Да чуем какво казват! — Джо сложи пръст на устните й.

Според говорителя, представителите на Гражданската защита съветваха хора с дихателни проблеми, които са на електрическо обслужване с кислород, да проверят резервите си и ако са на изчерпване, да се отправят към най-близката болница. Очакваната най-ниска температура през нощта бе около тридесет градуса. Хора, които не понасяха топлината, трябваше да последват същия съвет или да се обаждат за помощ на посочения номер.

Гласът на говорителя утихна за миг, разнесе се шумолене на хартия пред микрофона и някакво неясно шушукане. Последва:

— Дами и господа, една добра и една лоша новина. Добрата новина е, че това, което преживявате не е катастрофалното начало на вражеско нападение. Нито саботаж от какъвто и да е вид, въпреки че сигурно планове ви за вечерта са провалени. Току-що получихме съобщение от Националната служба за сигурност във Вашингтон. Според данни на метеоролози и астрономи от няколко големи обсерватории в страната, безпрецедентната авария, която парализира живота на целия Югоизток се дължи на слънчеви изригвания — най-мощните регистрирани досега.

Джо и Мел се спогледаха удивени. Възможно ли бе такова рядко природно явление? И заради него да са затворени в апартамента му?

— Лошата новина — продължи говорителят с едва прикрита възбуда, като че ли приближаваше към кулминацията на някаква шега, — е, че никой не може да се ангажира с продължителността на всичко това! Прогнозите варират от няколко часа... до няколко дни!

ШЕСТА ГЛАВА

— Какво ще правя? — изпъшка Мел, като се протегна за патериците. — Никой не знае кога ще се оправи всичко това! Не мога да стоя тук!

— Кой казва, че не можеш? — учуди се Джо. — Асансьорът все още не работи. А ти не си в състояние да слезеш по стълбите!

— Може би ще се справя!

— За да не спорим, ще се съглася с теб! Е, и после? Пътищата са задръстени от автомобили. Колко време мислиш, че ще продължи пътешествието ти до вкъщи?

Той бе прав, разбира се — и за стълбите, и за трафика. В първия случай имаше вероятност да утежни допълнително състоянието си. А нима можеше да разчита, че ще намери такси? И то само за четиридесетте долара, които имаше у себе си? Такситата в Хилсбъроу бяха скъпи, да не говорим за такава екстрена ситуация!

Все пак налагаше се да рискува. Да прекара нощта в апартамента на Джо Кербоун бе немислимо! За бога, та този човек я преследваше по съдебен път! Освен това вече бе толкова горещо и задушно, че направо й се искаше да се съблече. А Джо не бе подходящ за публика.

Мел несъзнателно изтри ситните капчици пот, избили по горната й устна.

— Струва ми се, че трябва да опитам да се изтърколя до долу. Е, не в буквалния смисъл, разбира се! — премига тя заради неподходящо избрания израз.

Америка бе страната на свободата! Обзет от подозрения, че нощният пазач сигурно е пуснал асансьора с резервния генератор и го използва за първоначалните си обиколки, Джо остана със скръстени ръце. Е, може и да е закъснял заради задръстването. Надеждата крепи човека!

За щастие стълбището бе естествено осветявано от дневната светлина, а лампите се включваха автоматично в седем часа.

Джо придружи Мел до площадката на дванадесетия етаж. Като я наблюдаваше как предпазливо смъква патериците, а после и краката си на по-долното стъпало, той се почувства като родител, оставил току-що прохождащото си дете да си играе с опасността. Нима не бе един долен подлец, който допълнително ѝ усложнява живота?

— Хей, защо не размислиш отново? — настоя Джо.

Струйки пот се стичаха под мишниците и по гърба ѝ, но тя тръсна глава и премести патериците на долното стъпало. Като че ли слизаше в пропаст на кокили!

— Не е толкова тежко! — излъга го тя. — Ще се справя! — Беше изминала три-четвърти от пътя до долната площадка, когато ненадейно се подхлъзна. — Ох! — изпищя Мел, като инстинктивно прихвана болния си крак, за да го предпази от нови травми. Патериците се изплъзнаха от ръцете ѝ и тя измина останалия път като подскачаше на задните си части, без никакво участие на волята.

— Добре ли си? — задъхано прошепна Джо, озовал се до нея.

— Физически — долу-горе — едва чуто промълви тя. Защото иначе се чувстваше като пълен идиот!

— Връщаш се обратно горе!

Бе по-скоро заповед, а не въпрос, и Мел не се възпротиви. Джо прибра патериците и я праметна през рамо като чувал с цимент или зърно. Мел едва измина обратния път. Когато най-после бе грижливо положена на канапето, и от двамата се лееше пот. Смущението бе обагрило бузите ѝ в яркорозово.

— Моля те, направи го заради мен... Остани! — изпъшка Джо, като отметна назад вълнистата си черна коса, мокра след току-що приключилия експеримент.

Мел направо го изкарваше от търпение — факт, който не му попречи да се възхити на решимостта ѝ. Само ако можеха да възстановят нежната и същевременно взривоопасна връзка, оплела ги като в невидим воал по време на техния танц...

— Искаш да кажеш тук, в апартамента ти ли? — прехапа устни Мел. — Или по-определено — на канапето?

— И двете, по дяволите!

Избухнаха в смях. Надвисналото напрежение се поразсея.

— Странно! — промълви Мел след малко, като изопваше крака си. — Мога да се закълна, че чух асансьора, точно като затваряше

вратата!

Джо мобилизира цялото си хладнокръвие, за да не се издаде. Той също го бе чул и знаеше, че Мел не си въобразява.

— Невъзможно! — отвърна той категорично. — Все още няма ток. Може би е халюцинация — когато желаеш нещо силно!

В апартамента беше като в пещ. „Или като в парна баня — помисли си Мел. — Липсват ни само дебели хавлии — за по-голяма достоверност!“

Тя взе едно списание от масичката и започна да си вее, а Джо отиде в кухнята за напитки. Чашата, която ѝ подаде, бе удивително ледена и преди да отпие, тя я допря до бузите, челото и шията си.

Джо повтори жеста ѝ, като тайничко съжаляваше за изключения бушон при тези непоносими температури. Но усещаше, че необичайният природен каприз, с който трябваше да се борят заедно като затворници в апартамента му, е неповторима възможност да преодолеят преградите, издигнати между тях от съдбата.

— Искam... да ти кажа, че съжалявам за притесненията, които ти създадох — да ме носиш като парче месо по стълбите! — започна Мел, като се чудеше какво ли се крие зад омагьосващите му кафяви очи. — Но след като водиш дело...

— Нека оставим настрана този въпрос!

— Много бих искала да можем!

— Играеш ли покер?

Що за въпрос! Мел усети риска и се опита да прецени шансовете си. Може би Джо бе добър играч, но не ѝ се вярваше да я надминава по майсторство! Последната година в колежа бе първа в необявеното състезание и допълваше скромната си стипендия чрез ежеседмични победи на масата за карти.

— Не съм играла от векове — отвърна тя невинно и отново притисна хладната чаша до бузата си. — От колежа. Защо питаш?

— Помислих си, че за да мине по-бързо времето, можем да направим няколко игри и същевременно да приспим онзи съдебен проблем. Ако спечелиш, отказвам се от делото. Виж колко е просто!

Мел имаше усещането, че Джо иска нея да сложи в леглото! Вероятно заради физическата близост, помисли си тя. И наличието на възможност. Съпреживяването на общата участ. Но интересно, внезапният му сексуален интерес не я обиждаше, а тъкмо напротив —

караше я да се чувства поласкана, доволна, като след направен специален комплимент!

Със своя буреносен ергенски живот и ятото пърхащи приятелки, Джо Кербоун не бе от мъжете, на които едно умно момиче би отдало сърцето си. Някои неща обаче не можеха да му се отрекат! Красив и представителен. Учудващо бързо предразполагаше околните. Интелигентен. Сега, когато всички задръжки на ежедневието бяха запокитени нейде в небитието, Мел можеше да си представи как двамата се любят.

— А ако загубя? — попита тя. Не го мислеше искрено. Твърдо вярваше, че изходът от играта ще бъде запазването на честта ѝ неопетнена.

— Всяко нещо — с времето си — повдигна рамене Джо. — Какво ще кажеш да заложим по толкова пари, колкото имаш ти в момента? Чийто запас се изчерпи по-бързо — губи. Гарантирам, че ако останеш без пари за такси, ще ти дам назаем да си отидеш... ако се наложи!

Устните му се извиха в ъгълчетата и Мел се усмихна. Малко флирт не можеше да навреди. Въпреки убийствените температури и щипещата жега, от която чувстваше, че всеки миг може да избухне, тя усети как в жилите ѝ се просмуква някакво неясно оживление.

Без да спира да си вее, тя невинно наблюдаваше Джо, който след като разбърка тестето карти, раздаде по пет и на двамата. Едва когато тестето се озова отново на масичката и Джо направи малка пауза, за да прокара закачливо пръст по деликатната кожа на лявото ѝ стъпало, Мел осъзна какво чувствено запълване на времето можеше да бъде покера. Малки лазещи тръпки смутиха покоя на най-интимните ѝ части.

— Прекрасен крак — подметна Джо сякаш между другото. После я погледна в очите, събра бавно картите си и ги заразглежда. — Когато играта ни отегчи, ще взема малко лак назаем от секретарката и ще ти разкрася ноктите на краката.

Мисълта за Джо, който ѝ прави педикюр, така я шашардиса, че тя направи по-голям залог от обикновено и загуби. „Пет долара отидоха напразно, а можех да опитам с един!“ Стана ѝ неприятно. „Вместо да си преценя хладнокръвно шансовете, аз си го представях

как държи босите ми крака в ръце и как всеки намазан нокът е последван от целувка все по-нагоре по прасеца...”

Играта бе за двама. Мел извади кърпичка от чантата си и избърса челото и шията си. След което разкопча най-горното копче от деколтето на роклята и попи потта между гърдите си. Изпод спуснатите клепки не ѝ убягна прекаленото внимание, с което Джо следеше ръката ѝ. Факт, който безспорно ѝ достави удоволствие.

— Разиграването е мое — огледа картите си Мел. — Е, в такъв случай да опитаме една малка „Плюнка в океана“!

Комбинацията не бе позната на Джо и Мел спечели играта, както и следващите две. На гърба на плика, където отразяваха резултатите, вече бяха записани тринадесет долара в нейна полза. „Още двадесет и седем и съдебният иск остава в историята. Е, все едно да измъкнеш биберона на бебето!“

Ахилесовата ѝ пета при игра на карти бе предоверяването. Внезапно, като по чудо, Джо взе отново да печели. Когато ѝ идваха скапани карти, неговите бяха от най-печелившите. Щом ѝ се паднеше нещо по-прилично — обикновено когато самата тя бе на ръка — неговите бяха още по-добри! Банкрутът приближаваше с бързи стъпки.

— Не ми се вярва, че ще използваш измама, за да спечелиш! — намръщи се Мел, когато се оказа само с два долара.

— Съмнявам се! — усмихна се Джо и заобиколи прекия отговор.

В следния миг тя осъзна, че маневри от този сорт изобщо не му се налагаха. Достатъчно бе да избере залог от два долара.

— Поразява ме необяснимата неяснота относно проблема с по-нататъшните ми загуби! — заяви тя. — На ръба на пълното изплащане съм, а ти все още нищо не си казал! Мисля, че имам право на опит за реванш!

Джо обмисли молбата ѝ с присвити очи.

— Права си! — съгласи се най-после той. — Какво ще кажеш за следното: ако загубиш, да не се противопоставяш на нашия съвместен уикенд, въпреки съдебния иск?

Не ѝ бе удобно да спори.

— Звучи справедливо! — съгласи се тя. — При условие, че си съгласен да започнем отначало. Единственият проблем е какво да използвам за гаранция? Едно писмено обещание ще свърши ли работа?

— Да! — разтърси енергично глава Джо. — Вече достатъчно книжа се натрупаха между нас!

— Тогава какво?

Джо като че ли потъна в размисъл. Странно, но Мел имаше усещането, че каквото и да бъде предложението му, то бе предварително обмислено още в самото начало. След миг, като отвори уста, предчувствието ѝ се затвърди.

— Тук става прекалено горещо и задушно, за да можем да говорим разумно! — каза Джо и се протегна. Като че ли отмяташе ежедневните грижи от раменете си. — А ние седим като двойка пуритани и пъшкаме в строгите си дрехи! Тъй като е нормално шансът да се обърне и аз вероятно ще почна да губя, какво ще кажеш за един тур „събличащ се покер“?

Предложението му бе обидно. Съвсем неволно в съзнанието ѝ избликна образът на Джо — така, както майка го е родила. С широките си рамене, стройни бедра и плосък корем той несъмнено би бил впечатляваща гледка! За съжаление, ако играта продължеше със същите темпове, не Джо, а тя самата щеше да демонстрира белъто си!

Температурите обаче неумолимо се покачваха и Мел стигна до извода, че светът няма да пропадне, ако Джо я види по сутиен и бикини. Повторната възможност да се отърве от делото не бе за изпускане!

— Окей! — кимна тя. — Навита съм! Какъв ще бъде залогът?

Бръчиците около устните му закачливо заиграха.

— Имам цяла кутия с жетони за покер! — Той стана да ги вземе. — Почти всеки петък събирам приятели да поиграем!

Мел вдигна картите си със смесени чувства. По дяволите, та майсторството му бе не по-малко от нейното! А в сегашната ситуация не би се учудила, ако я и послъгваше! В следния миг поиска две карти. Като по чудо ѝ бяха дошли три аса!

Може би наистина бе време да ѝ потръгне! Когато изтегли четворка кари, идеално пасваща си с четворката купи, Мел едвам се сдържа да не извика от радост. Качи мизата. Джо се хвана. С жалките си два чифта срещу нейния фул, той съвсем доброволно си съблече ризата.

Предположенията ѝ за тялото му се оправдаха. Беше великолепно. Под гладката, силно загоряла кожа потрепваха прекрасно

оформени мускули — резултат от редовни тренировки, въпреки претовареното му ежедневие. Внезапно цялата ѝ женска същност запламтя в дланите — как неимоверно ѝ се прииска да го докосне! Не без усилия тя отклони вниманието си към черния триъгълник тъмни косми на гърдите, чийто остър връх преминаваше в тънка колеблива нишка точно над колана на джинсите. Очите ѝ несъзнателно продължиха надолу.

В следния миг се овладя — тъкмо навреме! „О, не, няма да ми приложиш отново този номер! Колкото и да си секси, аз си имам стратегия!“ Но когато спечели още две поредни игри, подозренията ѝ относно честността му бяха изтласкани от тревожни догадки за мига, в който Джо щеше да остане по шорти.

Доколкото го познаваше — а струваше ѝ се, че вече има сериозен напредък — той сигурно щеше да настоява да изиграят и последната игра, дори ако впоследствие се наложи да се раздели и с белъто. Междувременно бе събул чорапите си — един по един, за да отложи поражението.

Вероятно следващия път ще остане без часовник! Но сметките ѝ се оказаха криви — Мел не бе дооценила уменията му на картоиграч, нито котешката му способност да не пада по гръб. При поредното раздаване, въпреки че Мел бе на ръка, Джо свали кент флош роял — шансът бе едно на седемдесет и две хиляди! И тъй като самата тя разбърка и раздаде картите, за измама изобщо не можеше да се говори.

— Твой ред е — усмихна се широко Джо.

С вдървени пръсти тя свали една от обиците си. Слава богу, че в последния момент бе решила да се накичи с бижута! Ненадейното ѝ хрумване се оказа животоспасяващо!

— Временен неуспех — измърмори тя. — Напълно нормално!

— Къде ти е скромността? Говориш, като че ли играта ти е в кърпа вързана! Всъщност, тази самотна облица те прави доста асиметрична. Да видим дали не можеш да се отървеш и от нея!

За огромно нейно съжаление намеренията му се осъществиха твърде бързо. Последваха огърлицата и часовника — нейния, а не неговия! Ех, защо облеклото ѝ се състоеше от един-единствен елемент? Когато завоюва две поредни победи, сърцето ѝ леко се отпусна. Но все още ѝ бе неловко, да не говорим за конфузното

смущение, породено от небрежната му стойка, удобно седнал срещу нея по памучни шорти!

Вместо часовника, той се бе освободил от колана и финия си летен панталон — вероятно за да се разхлади — но и без съмнение, за да я подразни! Мел не можеше да отрече, че хрумването му имаше успех. Краката му бяха дълги — с добре оформени прасци и стройни, мускулести бедра. Нямаше вид на смутен, тъкмо обратното — забавляваше се! Несъмнено, защото не му бе за пръв път! Кой знае пред колко възторжени женски погледи се бе събличал! Сигурно не се бе налагало да прибегва до хазарт, за да му отвърнат със същото!

Въпреки липсата на каквато и да било логика и доказателства, Мел бе убедена, че Джо направлява по някакъв начин целия сценарий. Или пък уменията им бяха невероятно балансирани! От самото начало на втория рунд победите и загубите се редуваха учудващо закономерно, едва забележимо в неин ущърб. Но в последните игри Мел отбеляза блестящи победи! Джо се мъдреше по шорти и часовник, а тя бе готова да се закълне, че от тук нататък късметът отново ще ѝ изневери!

Картите потвърдиха предчувствието ѝ почти незабавно. Неговият фул разби надеждите ѝ.

— Време е да махнеш тази рокля! — възтържествува той.

Въпреки че цялата гореше, Мел усети как бузите ѝ запламтяха. „Къде ми е куражът — сега, когато най-много ми трябва?“

— Не може ли само да смъкна горната половина? — примоли се тя. — Ризата и панталоните ти бяха два отделни елемента!

— Съжалявам! Не сме се разбрали така!

— Е, добре...

Мел се измъкна от лятната рокля — малко несръчно заради гипса. След което положи всички усилия да се убеди, че сутиенът без презрамки и бикините не я излагат на по-голям риск от жълтия изрязан бански, който възнамеряваше да облече през злополучния уикенд. Но никак не се получаваше! Бельото — заради самото си предназначение — бе много по-интимно!

Несмутен от очевидната ѝ срамежливост, Джо я разглеждаше с дълбок интерес. Тя бе възхитителна! Не пищна, но закръглена и много

женствена! Кожата ѝ бе с цвят на мляко, гладка като коприна. Докато я галеше с поглед, устните му се открянаха. „Искам да я докосна! Да я вкуся! Да я любя устремно като падаща лавина, а след това да я милвам цяла нощ!“

Преди това им предстоеше уреждането на въпроса със съдебния иск. Междувременно трябваше да престане с фантазиите за удоволствията, които можеха да изживеят заедно, ако не искаше тялото му да възвести издайнически целия възторг! Инстинктът му подсказваше, че Мел не е като другите. Не искаше да провали всичко с нетърпението си.

— Сигурно знаеш, че в това облекло изглеждаш много апетитно! — подхвърли Джо. — Та като стана въпрос за апетит, нека довършим играта и да потърсим свещи! Слънцето най-после се скрива и ще намерим сили да сготвим на балкона. Имам газов грил и няколко чудесни котлети в хладилника!

Комплиментът ѝ се понрави, също както и непринудения начин, по който смени темата. Беше по-голям джентълмен, отколкото си мислеше. Достигнали критичната точка, Мел твърдо реши да не губи повече. Сигурно щеше да го придума да не се съблича докрай, особено ако настои! Но късметът ѝ изневери.

— Какво ще бъде наред — сутиенът или долната част? — осведоми се Джо.

На челото ѝ избиха ситни капчици пот. Тъй като не можеше да го погледне в очите, бе принудена да се вторачи в гърдите му. Всеки милиметър от бляскавите му мускули ѝ се надсмиваше. Той можеше да се разхожда гол до кръста, но тя...

— Не... може да говориш сериозно... — прошепна тя.

— Обещанието си е обещание! — сбърчи вежда Джо.

— Няма ли да се съгласиш на някаква компенсация?

Вече бе намислил идеалния отговор.

— Може би една целувка ще свърши работа! — подхвърли той.

По жилите ѝ се разля успокоителна хладина. Все пак по-добре, отколкото да се признае за победена или да покаже гърдите си!

— Става! — наведе се Мел напред и леко докосна с устни неговите.

Джо тръсна глава неудовлетворено, като че ли се бяха опитали да му върнат заем с нискокачествена стока.

— Това ли наричаш целувка? — възмути се той. Дръпна ръка от раменете ѝ и се премести до нея. — Да опитаме отново! За да бъде една целувка истинска, в ушите ми трябва да зазвънят камбани!

Искаше да я амбицира и да получи всичко, на което е способна. „Чудесно! Значи искаш камбани? — закани се тя. — Ще ги чуваш цели седмици!“

— Затвори си очите и вдигни глава! — нареди тя.

Въпреки че бе изключително нежна, в целувката ѝ не се долавяха и най-слабите отсенки на колебание. Топли и търсеци, кадифените ѝ устни дариха с ласки неговите — като че ли вкусваше някакъв изключителен, неудържимо примамлив десерт.

Желанието му се разпали като буен огън. От пасивен участник, затворил очи и оставил се напълно в ръцете на дамата, Джо се превърна в страстен агресор.

— Не толкова бързо! — отрони се от устните ѝ. — Забравяш кой ръководи операцията!

Бръчиците, които Мел толкова харесваше, разцъфнаха от двете страни на устата му.

— Извинявай... не се овладях — призна той. — Моля те, продължавай!

— Добре! Още половин целувка!

Ръцете ѝ обгърнаха лицето му и тя отново го прикова с устни. Мел мигновено осъзна, че ако целта бе да запази контрол над ситуацията, то бумерангът се връщаше върху нея. Ерогенните зони на дланите и ходилата ѝ запулсираха. Нима бе възможно? Страстта я заливаше на вълни — все по-мощни и необуздани, докато най-последният кратерът на вулкана забушува в слабините ѝ.

Не разбра как се бе озова в скута на Джо. Само знаеше, че е там и че усещането е много приятно. Ръцете му, свободно бродещи по пламтящата кожа, ѝ доставяха неописуемо удоволствие и разпалваха желанието до краен предел.

Бе отишла твърде далеч, за да протестира, когато Джо за втори път загуби самообладание и пръстите му ловко се плъзнаха под бикините ѝ и погалиха бедрата ѝ.

За нейна голяма изненада Джо бе този, който сложи край.

„Няма смисъл да я подтиквам към неща, за които още не е готова! — реши той. — Това е най-сигурният начин да я загубя!“

— Да допуснем, че си спечелила следващите две игри! — предложи ѝ с пресипнал глас, който я опияняваше, докато пръстът му рисуваше контура на полуотворените ѝ устни. — Ще бъда принуден да сваля часовника и шортите... или да ти върна целувката. Два пъти. Ако ти загубиш, също ще избираш между събличането и двете целувки. Защо не прескочим картите и не преминем към по-приятната част?

Устните ѝ още пазеха едва доловимия отпечатък на неговите.

— Искаш да кажеш... да се съблечем? — промълви почти безгласно тя.

— Като начало — да започнем с двете целувки!

Мисълта за „по-приятната част“ наелектризираше тялото ѝ на места, които Джо изобщо не бе докосвал. Трепереща, тя поднесе устните си.

„Господи — мислеше Джо, изумен от неочаквано бързото ѝ съгласие, — дали осъзнава колко е прекрасна! И колко е секси в това оскъдно облекло, което не оставя почти нищо на въображението!“

Дори ефирният неуловим блясък на капчиците пот, искрящи като бисери по нежната ѝ кожа, го навеждаха на мисли за любов. Всъщност цялата обстановка на принудително, съвместно затворничество в тази тежка, задушлива лятна вечер даваше простор за еротичните фантазии — нищо, че сам бе автор на тяхната „собствена“ електрическа авария!

За Мел всички разумни мисли се разтвориха в кипящата вселена от чисти емоции, където единствен властник бе докосването. Цялата ѝ съградена крепост от резерви и задръжки рухна, когато Джо раздели целувката на хиляди миниатюрни порции и започна да ги раздава на чувствените ѝ устни. Като че ли я изяждаше... Неповторимо усещане. „Вземи ме! — крещеше безмълвно всяка нейна клетка, като жадно поемаше живителната манна. — Не ме интересува дали се познаваме, или не! Нито че водиш дело срещу мен...“ Джо веднага почувства промяната.

— Какво не е на ред? — прошепна той.

— Делото. Току-що си спомних!

— А, мила! — Нова целувка се приземи в ъгълчето на устните ѝ. — Нима сериозно мислиш, че ще се държа с теб така, ако възнамерявам да те завлека в съда?! Не съм такъв човек!

— Тогава...

— Цялата тази тъпотия е чиста грешка! Когато се опитвах да ти се обадя след болницата, а ти упорито ме избягваше, признавам, че доста се разтревожих. От една страна се безпокоях за здравето ти. Но също така се надявах да ми дадеш още една възможност да се опознаем! Откак те видях в „Ричи & Кербоун“, исках да те поканя да излезем... въпреки че имам принцип да не се сближавам с подчинените си. Съдбата, подтикнала Джанет да купи този уикенд за теб, ми подготви най-приятната изненада през последните месеци!

Значи не е било само заради създадената от обстоятелствата близост! Мел се почувства като че ли някой ѝ поднася света на сребърен поднос.

— Признавам, че съм силно поласкана! — отвърна тя с треперлив глас, докато ръцете ѝ отмалели си почиваха върху пухкавата обвивка на гърдите му — място, очевидно отредено само за тях. Нима, съвсем доскоро, бе мислила, че това е възможно? — Но не виждам какво общо има това със...

— Със съдебния иск ли?

— Да.

— Когато се прибрах, видях, че не си оставила никакви съобщения на телефонния секретар. Нито си се обаждала в офиса. Тогава, преди да успея да ти телефонирам отново, един млад адвокат от юридическата фирма, която представлява компанията, ми предложи да предявя иск срещу теб — наравно със собствениците на лодката — за нанесени на яхтата щети. Не се съгласих. Но си помислих, че ще е добре да получиш един разбуждащ сигнал. Затова му казах да постъпи както намери за добре. Очаквах да ти напише някое заплашително писмо, а не да те вика в съда!

Също както и предния път, целувката на Джо я възпламени. „Ами сега — чудеше се Мел. — Като че ли започвам да се пристрастявам!“

— Значи си го направил, за да ти се обадя! — заяви бавно тя, когато ѝ се отдаде възможност да говори.

— Схвана!

— Значи никога не си имал намерение да ме даваш под съд?

— Аха! Отношението ми към теб е продиктувано от любов, а не от враждебност!

В гърдите ѝ се зараждаха аналогични чувства — започваше да му вярва. Въпреки че все още Джо бе неизвестна галактика — едноръчен билет към емоционална катастрофа, ако крайната му цел се окажеше лекомислен флирт или една бурна нощ.

Не можеше да забрави въртележката от момичета, за която между колежките ѝ се носеха неясни, но упорити слухове. Или неоспоримият факт, че бе преуспяващ, красив млад мъж и можеше да притежава всяка, която пожелае. „По-добре да не скачам от скалата с главата надолу, без да съм сигурна, че долу има спасителна мрежа! Нуждая се от глътка въздух!“

Джо инстинктивно усещаше съкровенията ѝ желания.

— Какво ще кажеш да спрем дотук и да продължим по-късно? — попита той. — Може би вече е достатъчно прохладно да сготвим вечеря на терасата? Нали ти казах, че имам газов грил? А също и няколко хубави пържоли в хладилника! Тъй като не съм отварял вратата, сигурно са в ред!

— Звучи страхотно! — кимна Мел.

Гипсът ѝ пречеше и тя се смъкна малко трмаво от скута му, като се опитваше да прикрие разочарованието си. Едно беше да пренебрегне бариерите помежду им по негово настояване и съвсем друго — ако сама го желаше! Омагьосана, възбудена, доста напреднала по опасната, мамеща пътека на фаталната любов, тя се сепна от върховния протест на женската си същност.

Мел знаеше, че засега тази жалба ще отминне нечута. Неудовлетвореността засилваше още повече вълнението ѝ, избликващо дори от самото му присъствие в стаята.

Преди да запали грила Джо реши отново да включи радиото. Част от станциите бяха преустановили излъчването в ефир. Останалите изпълняваха музикални „аварийни желания“, накъсани от кратки съобщения за безпрецедентното бедствие, засегнало целия Югоизток. От централните коментатори до местните дисководещи — всички драпаха за информация, свързана със слънчевите изригвания и ефекта им върху нормалния ритъм на човешкия живот.

Хванаха част от телефонно интервю с астроном от Палм Харбър.

— Най-общо казано, слънчевите изригвания са резултат от значителни електромагнитни аномалии по повърхността на Слънцето — обясни спокойно кроткият посредник между небесните и земни

проблеми. — Когато са засегнати най-хладните му области — т.нар. „слънчеви петна“ — дори относително слаби изригвания могат да нарушат късовълновата радиовръзка. По-мощните водят до прекъсване на силнотокowi далекопроводни или телефонни линии чрез образуване на високоволтови дъги и получаване на късо съединение. В някои случаи е възможно да пострадат и генераторите.

„Може би асансьорът все още не работи? — помисли си Джо. — Кой знае?“ Така съвестта му щеше да остане чиста!

— Колко дълго може да продължи всичко това? — питаше диджеят.

Радиослушателите почти чуха шума от повдигнатите рамене на астронома.

— Теоретично — разнесе се гласът му, — с дни. Между другото, освен аварии по захранването, слънчевите изригвания могат да предизвикат истински гигантски небесни фойерверки. Тъй като за нашите южни ширини това е един от редките шансове, искам да предложа на звездните запалнянковци да се опитат да открият Северното сияние.

Нещо напълно невъзможно от прозореца с южно изложение! Обаче...

— Можем да надзорнем от залата за конференции — предложи Джо. — Няма нужда да се мъчиш с патериците — позволи ми само да те отнеса на ръце! После заедно ще приготвим вечерята!

Да бъде пренесена през офиса на Джо — по бикини и сутиен — й се стори невероятно възбуждащо. И въпреки че все още бе прекалено светло, за да станат свидетели на изключителното небесно представление, усилията им не се оказаха напразни. Когато поеха обратния път, Джо се спря, издърпа едно от чекмеджетата на секретарското бюро и измъкна шишенце лак за нокти.

— За обещания педикюр! — усмихна се той.

Възкачена обратно на патериците и направлявана от светлината на жалката останка от свещ, която Джо бе запалил, Мел се насочи към хладилника за пържолите, докато той разпалваше грила на балкона. Вероятно заради малките размери на кухнята въздухът й се стори още по-задушлив от въздуха в хола. Когато дръпна вратата на хладилника, приятна студена вълна облъхна пламтящата й кожа.

За съжаление не можеше да се възползва от това блаженство. Горещият влажен въздух щеше да нахлуе и бързо да развали продуктите. С помощта на свещта Мел извади една салата и домат — приятна добавка за предстоящото угощение. Не бе изминала и половината път до шкафа в съседство с мивката, където бе мярнала нож и дъска, когато пламъкът на свещта се полюшна и угасна.

В първия миг тъмнината ѝ се стори непрогледна, тя заопипва свещника като търсеше клечките кибрит и в миг плика с пържолите се изплъзна от ръцете ѝ.

— Джо! — извика тя, като с всички усилия се мъчеше да задържи зеленчуците. — Можеш ли да дойдеш?

Когато не получи отговор, Мел се запъти към вратата или по-точно към мястото, където мислеше, че се намира. Но не уцели. В този миг Джо нахълта в кухнята.

— Внимавай! — предупреди я той с напрегнат глас. — Не искам да паднеш и пострадаш отново!

В следния миг кракът му настъпи плика с пържолите. Той се подхлъзна, загуби равновесие и политна. Тя, естествено, не удържа неочакваната атака и двамата се озоваха на земята — Мел върху Джо.

— Добре ли си? — осведоми се той, като колебливо проверяваше целостта ѝ от хоризонталното си положение и тайничко ликуваше под сладостния натиск на гърдта ѝ. Тялото ѝ от кръста надолу бе грижливо наместено така, че да поуспокои напиралите страсти на Джо.

Мел от своя страна правеше собствена „проверка“, без ни най-малко да се притеснява, че за пореден път се е проявила като несръчна глупачка.

— Мисля, че да — прошепна тя. — Ами ти?

— Аз, очевидно, съм отворил обятия за теб! — След като изчака няколко мига, за да се увери, че думите му са правилно изтълкувани, той отново я целуна. Този път никой не повдигна спор за инициативата. Вместо това, завладени от новоизбликналата мощ на потиснатите им неотдавна милувки, те се притиснаха един към друг, страстно и откровено.

Там, на пода в кухнята на Джо, Мел осъзна, че никога не бе изживявала подобно върховно блаженство. Никога не я бе раздирал такъв неутолим копнеж. От устните, от гърдите ѝ, от невероятно чувствените нервни окончания, които се събуждаха под ласките на

ръцете му, рукаваха неудържими поточета кипяща енергия, обливаха тялото ѝ, като го изгаряха и необяснимо как се насочваха към онова интимно място, където мъжкото му присъствие бе най-силно желано.

„Искам го! — мълвеше цялата ѝ същност. — Искам го... Нищо не би ме задоволило, освен възможността да му дам всичко!“ Тя не можа да възпре отронилото се от устните ѝ стенание, когато тялото му се притисна още по-силно в нейното.

Когато устните му ненадейно се отлепиха от нейните, тя се почувства отхвърлена и напълно загубила ориентация.

— Какво има? — В гласа ѝ трептеше тревога.

— Нищо.

— Тогава...

— Скоро ще си принадлежим...

— Да! — прошепна тя и жадно зарови лице във врата му.

Джо изпита огромно облекчение — значи, точно както се бе надявал, и двамата искаха едно и също!

— Да се любим на пода в кухнята може и да е екзотично — каза той след миг, — но не искам да започваме така! Какво ще кажеш да заменим пържолите с бутилка вино и да отидем на балкона? Можем да се изтегнем на матрака. Слънцето почти се е скрило, а над водата се носи хладен бриз.

Той я канеше да излязат на терасата и да правят секс! Тъй като бързите любовни авантюри не бяха по вкуса ѝ, Мел бе направо слисана от категоричния си отговор.

— Не мога да измисля нещо, което би ми харесало повече! — призна тя, а копнежът изсмукваше от тялото ѝ всяка съпротива.

Матракът, който Джо донесе, зае почти цялата площ на балкона. Мел предпазливо се отпусна и прибра патериците си до парапета. През това време Джо се върна за възглавници и вино.

Нито една от съседните сгради не бе достатъчно висока, за да ги наблюдават. Междувременно температурата бе поспаднала, въпреки че все още се задържаше около тридесет градуса. Лекият бриз меко галеше сгорещените им тела. Без светлината, създадена от човека, нощта би била непрогледно мрачна, сякаш изтъкана от черно кадифе.

Джо се намести до нея и наля вино — леко шардоне — което бе запазило необходимата хладина, за да бъде приятно.

— За нас! — вдигна чаша той, а тъмните му очи я погалиха, нежни като милувка. — И за неведомата мъдрост на съдбата, която ни дари с тази авария! Да съумеем да я използваме!

Мел сякаш сънуваше, онемяла от бушуващите емоции. От мига, в който прие предложението му, сексуалното излъчване на Джо като че ли се засили десетократно. Неуловимото като въздишка докосване на твърдото му коляно я караше да тръпне в безумно очакване.

СЕДМА ГЛАВА

Неочакваната безмълвна близост, която избликна между тях, течеше по безплътния невидим мост, изтъкан от пламенните им погледи. „Желая те толкова силно! — призна мълчаливо Мел, докато отпиваше от шардонето, а погледът ѝ присветваше над ръба на чашата. — Изгарям от нетърпение да те целуна, да те докосна навсякъде!“

Познаваха се съвсем бегло. Но неоспоримият факт, който тя, въпреки немалкото усилия, не успя да пренебрегне, бе, че никой мъж досега не я бе привличал толкова силно! Дори само присъствието му в стаята нарушаваше емоционалния ѝ баланс. С цялото безразсъдство, на което бе способна, тя копнееше да целуне гърдите му и да погали твърдия му корем.

Напоследък Джо бе започнал да губи вяра в истинската любов. В изражението на Мел той прочете изпепеляващата я страст. Освен ако не бе изпаднал в заблуда, двамата несъмнено бяха раздирани от едно и също неукротимо желание. Той бавно сложи чашата си на пода, остави и нейната и погали пламтящите ѝ гърди.

— Свали си сутиена! — прошепна Джо като в сън.

Тези думи предизвикаха прилив от изгарящи тръпки до най-съкровените места на вибриращото ѝ от напрежение тяло. Очевидно Джо не бе като предишния ѝ приятел Дъг Джеймсън, който първо се стремеше към собственото си удоволствие, а нейните желания оставяше на втори план. Тъкмо обратното — щяха да бъдат партньори в най-дълбокия смисъл на думата и да покорят заедно висините на еротичната наслада. Струваше си да го притежава — дори само до края на аварията!

Като омагьосана в сън, за когото отдавна е загубила надежда да се появи, Мел откопча сутиена си. Гърдите ѝ изпълниха дланите му.

— Господи, колко си красива! — възкликна той, дъхът му леко пресекна, а очите му се премрежиха в предвкушване на чувствената наслада.

Искрите на все по-буйно разгарящия се неукротим копнеж обжарваха тялото ѝ, пробягваха игриво по ходилата ѝ, наелектризираха пулсиращото преддверие на съкровената ѝ женственост, което жадно го зовеше. Никой друг не можеше да замени присъствието му! Само Джо, със стегнатото си загоряло тяло, изкусителната всезнаеща усмивка и нестихващия изблик на мъжественост, бе способен да утоли копнежа ѝ!

Всъщност той може би не ѝ подходеше — недостатъчно образован, прекалено богат, страстен почитател на нежния пол, от когото не би могла да очаква онази дълбока трайна връзка — част от мечтите ѝ. Но в този миг нищо не би могло да има значение! Откакто се помнеше, чувстваше празнота в себе си, която само той можеше да запълни!

Още един кръг нагоре по спиралата на чувствената забрава — когато тъмнокосата му глава се приведе и устните му трепетно целунаха туптящите ѝ гърди. Езикът му затанцува в шеметен накъсан ритъм и Мел помисли, че сърцето ѝ ще спре — изживяването бе толкова силно, че ѝ се струваше почти непоносимо. А все още бяха в началото... Пръстите ѝ се вкопчиха в гъстите му коси и между стиснатите ѝ зъби едва чуто се прокрадна стон.

— Джо, Джо...

— Кажи, мила.

— Докосвай ме...

— Аз също те желая, скъпа, всяка твоя частица! — Гласът му звучеше сподавено. — Чакай, ще ти помогна, мила!

Гипсът ги затрудни само за миг. Захвърлили бельото и всички задръжки, те лежаха върху огромния матрак. Дванадесет етажа над Харбър Айлънд, под мастиленото небе с мигащи звезди, Джо и Мел свикваха с голите си тела, галени от тежкия, но вече хладен нощен въздух.

Все още влажни от устните на Джо, гърдите ѝ посрещнаха новите ласки на пръстите му, докато целувките обсипваха корема ѝ, и още по-надолу и още по-надолу... Реакцията ѝ бе бурна и внезапна — мощни чувствени вълни я обляха, дишането ѝ се ускори в такт с пулса. От гърлото ѝ се изтръгнаха безпомощни звуци, а ръцете ѝ затърсиха упование в раменете му.

Желанието ѝ бе сякаш неутолимо. С цялото сладострастие, на което бе способна, Мел жадуваше Джо да не спира своя вълшебен танц и неуморно да я тласка към мечтаното избавление... Но същевременно да я изпълни, силно и мощно. Когато се пресегна към него, Джо усети, че трудно се владее.

— Скъпа... нека поизчакаме малко, едва се сдържам — промълви той.

Любовта и нежността на милувките му не ѝ даваха право на избор. Тя отстъпи. Вълните на страст бушуваха, всяка следваща застъпваше предишната, докато най-после Мел потъна в море от екстаз. Повече не бе в състояние да устои — дори и да го искаше — и даде воля на стоновите на наслада, когато възбудата ѝ се засили.

Той притисна тялото ѝ още по-силно, без да забравя, че трябва да я пази.

Силните ѝ мускули участваха в магическия ритуал, така сублимното усещане за пълнота достигаше нови, неочаквани нюанси и я тласкаше към точката на пълна забрава. Джо започна да губи самообладание.

Целият досегашен опит не го бе подготвил за опиянението, което изпита, докато се любеше с жената, която наистина обичаше. Физическото удоволствие бе удивително, неповторимо. Но като се добавеше и пълното духовно сливане, тя ставаше за него безценна, незаменима и единствена. Изгаряше да я притежава цялата, да се слее с всяка нейна клетка!

Достигнаха върховния екстаз секунди един след друг.

Мел потрепери силно и въздъхна, изпитала неземно удоволствие. Пламтяща като жарава, тя даваше воля на неуправляемата могъща енергия, освобождавана във всяка нейна клетка. „Аз съм негова! — тържествуваше тя, като потъваше в тръпките на заливащите я горещи приливи. — И той е мой! Дори само в този миг!“

Уморените им тела бавно се отпуснаха и прегърнати потънаха в унес. Свежият полъх на доскоро слабия и влажен бриз им подежда като дългоочаквана милувка. Гъсти кълбести облаци се бяха скупчили над главите им. Внезапно те настръхнаха — запряска дъждец. Леките и хладни капки ги докосваха като благослов.

— Искаш ли да влезем? — обърна се Джо към нея и затърси лицето ѝ.

Можеше да я премести само кран.

— Ако ти искаш — едва чуто промълви тя.

— Тогава — оставаме! — отпусна се той и я прегърна. — Харесва ми да стоя под дъжда с теб! Като че ли вземаме душ след всичко, което преживяхме.

Нямаше гръмотевици и не след дълго лекият дъждец утихна. Свежа и спокойна в своята голота, Мел се прозя и протегна. Чувстваше се удовлетворена, като същевременно цялото ѝ тяло — до върховете на пръстите — гореше от желание да се люби. „Трябва да съм луда, за да се надявам, че ме обича! — помисли си тя, като се стараеше да разсъждава като улегнал човек и да не си въобразява разни небивалици заради проблесналата помежду им искра. — Шансът да държи на мен е нула! Познавам го толкова отскоро, че дори не може да се говори за някаква връзка!“ Струваше ѝ се, че Джо спи. Приглушеният му шепот в ухото ѝ я сепна.

— Разкажи ми за семейството си — лениво рече той. — Имаш ли братя и сестри? Била ли си омъжена? За какво мечтаеш?

Въпроси, които един мъж задава, ако жената срещу него го интересува дълбоко и искрено. Мел говореше с леко треперлив глас, защото съзнаваше, че гледната ѝ точка е променена — единствено дете на професор по физика и неуспяла концертираща пианистка, която се бе разделила с мечтата си за кариера, за да отгледа дете.

— Бях единствената надежда на мама — обясни тя. — Твърдо вярваше, че след като не е успяла с кариерата си, аз непременно ще завоювам света. И изобщо не забелязваше, че нямам и капка музикален талант!

— Разбирам, че не си музикант! — усмихна ѝ се Джо, като нежно поглади ръката ѝ — леко като с перце.

— Едва ли бих могла! Завърших английска филология и когато не продавам недвижими имоти, преподавам литература в прогимназията.

— Ами баща ти? Какви планове имаше за теб?

Мел сви рамене. Никога не бе успяла да угоди на вдъхващия страхопочитание господин Тейлър, въпреки че — Бог ѝ бе свидетел — бе опитвала. Нито пък придоби изключителната му самоувереност.

— Да се омъжа! — бе спонтанният ѝ отговор. — Разбира се, ако намеря някого не по-малко блестящ и образован от него!

В следващия миг ѝ се искаше да си прехапе езика. Думите ѝ можеха да прозвучат като плесник в лицето, предвид незавършеното му образование!

Джо обаче не ги изтълкува по този начин.

— Образованието е важно — съгласи се той. — Когато напуснах гимназия, за да поема бизнеса на дядо, мислех, че ще се върна след година. Но никога не го сторих. Може да се каже, че съм взел диплома от училището по удари под пояса!

Мел се улови, че се вслушва не в думите, а в недоизказаното.

— Значи това прекъсване те е измъчвало! — обобщи тя.

— Е, така беше! — хвърли ѝ той кос поглед. — Да не съм глупак! Мислех, че ще завърша колеж. Кариера на архитект! Но при онези обстоятелства направих това, което се очакваше от мен. Да управлявам „Ричи & Кербоун“ и да строя елегантни жилища, които се вписват в околната среда, се оказа превъзходен заместител.

— С други думи... Ти си доволен от живота си.

— В повечето аспекти — да. — Не сподели мечтата си да създаде семейство, в което да има много любов и топлина — както в това, в което бе израснал. Нито, че почти бе загубил надежда да я осъществи. Откак Мел се появи в живота му, усещането, че е изпуснал някакъв много важен влак, като че ли се бе притъпило. — Въпреки всичко — добави той, когато тя не продума, — ако някой ден имам деца, ще се опитам да ги убедя, че не е добре да изпадат зад борда като баща си. Всъщност — при условие, че нямат много сериозна причина!

Запознанството с Джо отвори очите на Мел — бе възпитана в дух на академичен снобизъм. Сърце не ѝ даваше да слуша горчивите му думи.

— Ти си последният човек, за когото може да се каже, че е изпаднал зад борда! — възкликна тя, като погали с длан стегнатия му корем. — Въпреки че нямаш диплома, всеки знае, че си умен. Хората се възхищават на успеха и уменията ти в бизнеса!

Радостният пламък, лумнал в сърцето му, се разгоря с нова сила. Тя го харесваше — не само като любовник, но и като мъж, справил се с неочакваните клопки на съдбата, преодолял формалните бариери, за да остави своя отпечатък в живота. Доста насърчително... Тъй като и той откликваше на обаянието ѝ.

Джо не формулира чувствата си в думи. Вместо това, за да бъде играта честна, разказа за сестрите и майка си, която в последно време живеела с един вдовец. Топлината, с която говореше за женската половина на семейството си, не остана скрита за Мел. Но когато изказа предположението, че майка му би трябвало да се гордее много с него, усети лека неловкост.

— Да, така е — потвърди той след миг. — Поработих доста — и за мен, и за другите. Единственото, което й тежи, е, че още не съм се оженил и не съм я зарадвал с внуци, предполагам!

Дали не бе намек, че е заклет ерген, влюбен в своята независимост? И че Мел трябва да потърси другаде стабилен любовник или съпруг?

Но преди Мел да се сети как да извърши проучване по заобиколен път, без директно да поставя въпроса, се разнесе силна гръмотевица. От изток, откъм Мексиканския залив, бе доплувал нов куп облаци с причудливи форми.

— Имам чувството, че този път наистина ще ни намокри! — огледа небето Джо и се намръщи. — Май ще трябва да потърсим подслон!

Дали Джо би имал желание да остане с нея след идването на тока, за Мел вече не бе от значение. Въпреки че щеше неимоверно да ѝ липсва — всеки божи ден! — ако вземеха решение да не се виждат повече.

— Не искам — прошепна тя, като обкръжи лицето му с ръце. Първите едри капки затупкаха и намокриха косите им. — Не ме интересува нищо! Искам да остана тук, на балкона... И отново да те любя!

ОСМА ГЛАВА

Мел се размърда, когато един слънчев лъч, обхождащ игриво покривите и върховете на младите палми по югоизточния бряг, проблесна върху клепачите ѝ. Нямаше представа колко е часът. Джо го нямаше.

Матракът бе напоен от росата. Бяха го обърнали след втория субтропичен порой. Влагата ѝ се стори много приятна, тъй като във въздуха се усещаше жежкия дъх на новия ден.

Джо бе донесъл една риза. А Мел я бе облякла със запретнати ръкави.

Как ли ще се държи към нея, мислеше тя, като разсеяно закопча няколко копчета. Дали ще се зарадва, че я вижда? Или тайничко ще си мечтае аварията да приключи, за да се отърве от нея?

Токът може би бе дошъл, но не ѝ се вярваше. Плъзгащите се стъклени врати бяха широко отворени към хола, но Мел не долавяше никакъв полъх от електронния климатик. Мислите ѝ продължаваха да се реят около настроението на Джо, когато той внезапно изникна. Изглеждаше страхотно, въпреки разрошената коса и тъмната покарала брада. Върху лакираната японска табла в ръцете му се мъдреха две чаши и кана портокалов сок.

— Съжалявам! — В широката му усмивка се четеше приятелско благоразположение и притаен интерес. — Без кафе! Не разполагаме със средства за затопляне.

— Портокаловият сок е разкошен заместител!

Напълно подвластна на очарованието му, но далеч от всякакви изблици, Мел пие чашата с благодарност. Сокът се плъзна по гърлото ѝ — освежаващ и хладен.

— Останаха някои неразгледани точки от снощната програма — напомни ѝ Джо, като поседна до нея и пи от чашата си. — Искаш ли да им обърнем внимание?

Очевидно, нямаше предвид възобновяване на въпроса с делото или играта на „събличащ“ покер!

— Назови някоя! — не отстъпи тя.

— Твоят педикюр.

Полази я тръпка.

— Не мислех, че наистина...

Като пресуши чашата и я остави настрана, той размаха лака, който вчера бе взел от секретарката.

— Ето го! Подай ми един крак!

Горещият вулкан, който изригваше в слабините ѝ под влияние на магическото му излъчване, ѝ бе до болка познат. Мел не можа да се пребори и се предаде. За хубаво или за лошо — но откритието, че само допирът на десния ѝ крак до дланта му е достатъчен да я възбуди толкова силно, я разтрепери. Докато едната му ръка тръскаше лака, пръстите на другата леко, почти разсеяно, масажираха невероятно чувствителните точки по стъпалото на крака ѝ — факт, който ни най-малко не намаляваше обзелото я вълнение.

Само благодарение на твърдата си решимост Джо успя да украси и десетте нокти в яркорозово, докато най-сетне вибриращите нервни окончания завзеха положението. Джо я придърпа в скута си.

— Внимателно... Лакът ще се размаже!

— Е, и какво? Ще си направим удоволствието да го възстановим!

— Той се наведе и невъзмутимо я целуна.

— Светло е! Някой може да ни види!

— Голяма работа! Облечени сме съвсем прилично. Ще си помислят, че играем гимнастика!

„Приличното облекло“ включваше полуразкопчаната ѝ риза и шортите му. По-настойчивият оглед би довел до заключението, че ѝ липсва бельо. Ръцете му вече се движеха под ризата. Загубила напълно самообладание, Мел преустанови всякакви протести. Желаше го силно, въпреки че вече два пъти бяха потъвали до неизследваните дълбини на неутолимата си страст.

След миг двамата отново се любеха.

Гонитбата из апартамента бе накъсана от смях и весели закачки. Мел разчиташе предимно на придобитата с патериците сръчност, а Джо куцукаше, подпрян на машата от камината. В 11.05 часа Мел предложи да се свържат с външния свят чрез радиото. И двамата

останаха безкрайно учудени. Аварията била отстранена преди пет минути!

— А защо тук е такова мъртвило? — намръщи се Мел и безуспешно се опита да включи една от лампите.

— Не зная — измънка Джо, като се стараеше да не изглежда така виновен, както се чувстваше, и същевременно търсеше извинение, което да го отведе в сушилнята при бушоните. Радиото го спаси.

— Според мнението на една от компаниите — започна говорителят, — потребителите, които все още имат проблеми, трябва да проверят бушоните. Може да са изгорели в резултат на енергийния скок, причинен от вчерашните изригвания.

— Сигурно е това — смотолеви Джо. — Извини ме, ей сега идвам.

В първия миг неравномерното бръмчене на хладилника и климатика им се сториха като звуци от чуждоземен свят. Мел не можа да потисне една въздишка. Не, край на аварията ни най-малко не я зарадва! Трябваше да си тръгва! И можеше да не го види повече!

Мислите на Джо бяха насочени в същата посока. Принудителният затвор в апартамента му като че ли бе спрял времето. Или по-точно — все едно, че разполагаха с цялото време на света! Защо не се възползва от веселото преследване из стаите, за да я покани на вечеря? Или да настоява за неосъществения уикенд? Би могла отново да изчезне — особено след като делото вече не я тревожеше!

— Май ще трябва да се облечем! — подхвърли разсеяно той, като си мислеше, че ако случайно все още не е пристигнала, секретарката му ще се появи всеки момент.

В редките случаи, когато не го заварваше в офиса, Еди Мегнюсън почукваше на вратата на апартамента, за да разменят няколко думи.

Мел придаде съвсем различен смисъл на думите му. Стори ѝ се, че Джо иска да се отърве от нея. Просто ей така. Без обещания и съжаления.

В очите ѝ избликнаха сълзи и тя извърна глава. На масичката за кафе се мерна шишенцето лак. Едно чудесно оправдание да излезе за миг и възвърне самообладанието си!

— Само ще го оставя на място! — избърбори тя, сграбчи лака и се спусна към вратата, която ги свързваше с офиса.

Ако сутринта асансьорът работеше — което бе почти несъмнено — Еди трябваше да е на работа от няколко часа. Сигурно го чакаха и няколко посетители!

— Мел... Недей! — извика Джо.

Но вече бе късно! Боса, със съблазнително развята около голите бедра риза, тя нахълтваше в личното му светилище. В следния миг изскърца и дръжката на вратата към секретарската стая. Мел замря като парализирана. За нейно неописуемо удивление, само няколко минути след идването на тока секретарката на Джо седеше спокойно пред компютъра и пишеше. Мъж с вид на отговорник на строителен обект търпеливо чакаше във фотьойла. Като капак на всичко, един от търговците — бегъл познат на Мел — току-що внасяше няколко рекламни брошури, за да ги представи на Джо.

Никой от тримата нямаше вид да е изкачвал пеша дванадесет етажа.

— Какво правите всички тук? Без асансьор...

Тримата служители се вторачиха в Мел с безумно разширени очи. Секретарката първа се окопоти и успя да попита:

— Госпожица... Тейлър, нали? — Гласът ѝ бе шокиран, но все пак овладян. — Може би ще си спомните, тъй като работехте тук, че сградата е осигурена с аварийен генератор. Асансьорът работи от около шест снощи.

Сега бе редът на Мел да зяпне от почуда. Джо я бе излъгал! Така неоспоримо, както ако ѝ бе обяснил, че липсва аварийно захранване. А за всички негови „защо“ тя просто нямаше сили да мисли!

С известно закъснение Мел си припомни, че е почти гола. Господи, какво ли си мислеха всички?! Сякаш някой плисна кофа с моравочервена боя върху лицето ѝ. Ръцете ѝ нервно сграбчиха свободно развяващите се краища на ризата. Нямаше много място за догадки — секретарката и двамата ѝ посетители очевидно се досещаха как Мел и шефът ѝ бяха прекарвали нощта! Ключките щяха да полетят из „Ричи & Кербоун“ със скоростта на светлината.

Убедена, че е била подмамена и манипулирана, а сега вече уличена и като едно от безкрайните завоевания на Джо, Мел искаше тутакси да се махне. Веднага! Да остане сама, в собствения си живот, доколкото бързо ѝ го позволяваше комбинацията от един здрав крак, един изкълчен и две патерици.

„Дрехите — мина ѝ през ума. — И чантата!“

Неумело смени посоката на движение, заклатушка се обратно през кабинета и се блъсна в Джо. Беше се забавил, за да обуе панталон. Необяснимо защо, но нежеланието му да се покаже пред подчинените по бельо допълнително наля масло в огъня.

— Махни се от пътя ми! — изкомандва тя, на ръба на взрива.

— Права си! — Гласът му трептеше, умоляващ и виновен. — Държах се като прасе! Но си имам причини! Ако не бях...

В отговор Мел размаха заканително една от патериците.

— Ако не се дръпнеш и не ме оставиш да си събера багажа, ще изкрещя, като че ли ме убиваш!

Джо бе готов да спори, но все пак ѝ направи път. Нямаше да спечели нищо, ако предизвика сцена. Ако ѝ даде време да се успокои и размисли, може би ще успее да я вразуми! Сега, след всичко случило се между тях, имаха повод за доста дълъг разговор!

Мел усети, че Джо няма да опита да я спре, подмина го и разгневено сграбчи дрехите си от черното кожено канапе, където, в края на покера, бе седяла на коленете му. Когато срещна собствените си очи в огледалото, докато нахлузваше смачканата рокля и заличаваше следите от бурната нощ, установи, че трепери от гняв. По дяволите, беше я използвал по най-долния начин! Ухажваше я, за да си уплътни времето! В съседния хотел сигурно имаха телефон. Оттам ще повика такси!

Пет дни по-късно, докато нестихващата жега продължаваше да изпича бетонната площадка край реката точно под прозорците на „Ричи & Кербоун“, Джо седеше умислен на бюрото под разхлаждащия климатик. Откак Мел изфуча от апартамента и от живота му миналия четвъртък, той не бе способен да свърши никаква работа. Нито да спи. И най-елементарната задача му се виждаше невъзможна.

Беше опитвал многократно. Но не успя да се свърже с нея нито веднъж! Единственият му събеседник бе телефонният секретар. Вече знаеше наизуст жизнерадостното, но безлично съобщение.

Нима Мел не разбираше, че това, което се случи между тях, бе повече от обикновен флирт?

Джо искаше... Това, което всъщност искаше, бе едновременно просто и разтърсващо: да се ожени за нея, да изградят щастливо семейство!

Тази неочаквано избистрена мисъл го стресна и оживи — нима най-после се бе случило? Не можеше да се начуди — значи наистина се хвана на въдицата? Отговорът бе недвусмислен. Той мислеше за това, откакто Мел се появи вместо приятелката си на вицепрезидентския прием. Мисълта взе да придобива реални очертания, когато тя нахлу в офиса, възмутена от съдебния иск. Но никога досега не го бе изразявал с думи!

И ето, че се случи! Познаваха се неотдавна, но въпреки това една природна аномалия му помогна да открие, че Мел Тейлър е предопределената за него жена!

Джо се отпусна назад в лъскавия служебен стол и взе да се разтушава със спомени за щастливите им мигове. На устните му заигра весела усмивка. Господи, как безрезервно се отдаваше Мел, когато я любеше! Разбира се, че ще имат деца — най-малко две. Представи си разходки в парка, тържествени семейни Коледи. Пухкави бебоци с неговите очи и нейните медноцветни коси обвиваха врата му с пълнички ръчички...

Но първо трябваше да я открие — и да я убеди, че неговите мечти са и нейни. Нямаше да е лесно! Беше я излъгал — независимо от добронамерените си мотиви и незабравимите, секващи дъха мигове. Не знаеше и адреса ѝ. Телефонният номер, който бе взел от прекия ѝ шеф, бе все още нерегистриран и телефонната компания не можеше да му даде нужната информация. Хващайки се за сламка, Джо помоли Тод Елгрън — временно назначен в компютърния отдел стажант от Университета на Южна Флорида — да се заеме с издирването. Тод поиска връзка с Джо по вътрешната линия през Еди Мегнюсън.

— Нека влезе — каза Джо, като се надяваше на невъзможното.

Кльощавият очилат стажант щастливо се хилеше, докато му поднасяше един лист принтерна хартия.

— Открих адреса, който търсехте, в най-неочакваното място, господин Кербоун! — издекламира той, възхитен от себе си. — Мелисанд Тейлър е ваша наемателка, въпреки че сигурно не го знае, тъй като официалните документи още не са готови. Живее в Сейнт

Питърсбърг, „Хибискус Тауърс“ 722-Е. Това е районът, който закупихте миналия месец с цел разширяване и обновление.

Мел му бе наемателка! Какви нови, неочаквани възможности за сближаване! Забързано благодари на Тод, нареди на Еди да не пропусне да добави солидна премия към следващата му заплата и скочи в асансьора. Мерцедесът изфуча от обичайното си място на паркинга и Джо нетърпеливо сграбчи радиотелефона. До тенискортовете на „Хибискус Тауърс“ го чакаше домакинът на блока, в който живееше Мел.

— Всъщност, как да ви разбирам, господин Кербоун? — започна учудено той. — Искате да изпробвате резервния генератор ли? Може, щом настоявате. Но трябва да ви кажа, че не ми е създавал никакви неприятности по време на аварията!

Въпреки че цялото му съзнание бе завладяно от представата за Мел, отпусната в прегръдките му, Джо го изслуша търпеливо и снизходително.

— Направи го заради мен, Фред! Искам да те помоля за следното — дай ми достатъчно време да стигна до седмия етаж и дръпни шалтера. О, да, и още — преди това нагласи автоматичния часовник на генератора на пауза от пет минути.

Всъщност — би искал не по-малко от двадесет! Но трябваше да помисли и за другите хора в сградата!

Въпреки че изрази разбиране на поставената задача, Фред се почеса недоумяващо по главата и седна до Джо в колата. Дори огромният букет жълти рози, наместен върху елегантната кожена седалка между тях да бе възбудил допълнително любопитството му, той с нищо не го показва.

След няколко минути Джо чукаше по вратата на Мел. Тя се позабави, но все пак отвори.

— Ти? — изуми се тя, като мигновено се опита да затвори.

— Не бързай толкова! — Подпряната с крак врата осуети намеренията ѝ. Джо успя да се провре и влезе в апартамента — приятен, но малко попретрупан с книги, както бе очаквал. — Това е за теб! — мушна той букета в ръцете ѝ.

— Не ги искам!

— Не възразявам! Кажи ми все пак какво би желала за подарък — като допълнение към разкошния годежен пръстен, който те очаква?

Небето е единствената граница!

Мел се вторачи, неразбираща. Какво искаше да каже — годежен пръстен? Дали не бе нов капан, за да я хвърли в леглото си?

— Това, което искам, е незабавно да си тръгнеш! — не отстъпи тя.

Още не бе свършила, когато климатикът издъхна с въздишка. Лампата, на която четеше едно криминале с надежда да избяга от отчаянието и мъката, угасна. Перките на вентилатора на тавана забавиха ход и лениво замряха.

— Прилича ми на нова авария! — подсмихна се Джо. — Как смяташ, дали са слънчевите изригвания?

Мислите на Мел се движеха на забавени обороти.

— Не ми се вярва! — заяви тя. — Лично твоя идея, нали? Не зная как си успял, но съм сигурна, че е така!

Лицето му грейна с целия си чар и привлекателност.

Въпреки че нямаше никаква логика, Мел усети как започва да омеква. Джо бе толкова непоправим! А усмивката му бе направо пагубна — с тези закачливи ситни бръчици, цъфнали в краищата на устата. Колко силно бе копняла да го види!

— Искам да разбера как успя да се вмъкнеш в блока?

Джо грижливо сложи букета на шкафчето в антрето и я притегли в прегръдките си.

— Аз съм ти хазяин, скъпа! — повдигна той воала на неизвестността, след което я целуна по устните — страстно, но нежно. — Да не говорим, че съм и бъдещият ти съпруг! Кажи „да“... и да не губим ценно време, докато дойде токът!

Думите му неволно ѝ напомниха всичко онова, което се бе случило на неговата тераса. За разлика от целия ѝ житейски опит, любовенето им бе странна смесица от страст и възвишена душевна наслада, амалгама от неутолимост, безпомощност и екстаз. През последните пет дни тя също тръпнеше, мечтаейки за присъствието му. Сигурно бе полудяла! Но от сърцето ѝ бликаше любов!

Достатъчен повод за преговори.

— Да не би... да говориш сериозно за това? — трепна гласът ѝ.

Предчувствайки скорошна капитулация, Джо издърпа патериците и я взе на ръце. Когато вентилаторът отново забръмча, те бяха

тържествено сгодени и разгорещени по средата на това, което и на двамата доставяше най-голямо удоволствие.

— Генераторът! — прошепна Джо и силно я прегърна. Той владееше напълно тялото ѝ.

С всяка измината минута Мел навлизаше в рая. О, никога не би се наситила на тази върховна, несравнима наслада — дори да доживее сто години!

— Искаш... да кажеш... че има... и тук?

— Да. Инсталираха го... преди две седмици. Ако случайно съм забравил... да спомена... обичам те!

Внезапно, трепетно тя се изправи пред ръба на бездната.

— О, Джо! Сигурно знаеш... Аз също те обичам!

Не успя да продължи, тъй като мощен пристъп на неуправляеми тръпки разтърси тялото ѝ. Джо бе обзет от същия страстен пристъп, беззащитен пред екстаза. Не си спомняха нищо за миналото, бяха едно цяло — устремени един към друг, споени по Божията воля!

Хладните ласки на климатика по горящата им плът накара Джо да придърпа завивките.

— Знаеш ли какво? — каза той с неприкрито задоволство. — Радвам се, че нашият уикенд на Кептива се провали, въпреки че бих желал не твоята злополука да е причината!

Доколкото си спомняше, Мел никога не се бе чувствала толкова щастлива. И закриляна. Значи това било любовта! Каква прелест!

— И защо? — попита тя.

— Защото, ако бяхме тръгнали по стандартния път, щяха да ни трябват месеци, за да стигнем до този миг! Парната баня, на която се подложихме в моя апартамент, не е нищо друго, освен подарък от Бога!

„И, доста умело режисирана от теб!“ — додаде тя мълчаливо. Удивена, но толерантна към необичайната му тактика, довела до такъв бляскав резултат, Мел се сгуши в прегръдките му.

— Сигурно си прав!

— Напълно съм убеден! — целуна я той самодоволно по ухото. — Мислиш ли, че приятелката ти ще има нещо против, ако прибавим подаръка ѝ към сватбеното пътешествие?

Издание:

Горещо лято'94 — сборник

ИК „Арлекин България“, София, 1994

ISBN: 954-11-0188-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.